

PRAKTYCZNE ŻYCIE CHRZEŚCIJAŃSKIE

Celem istnienia Shepherds Global Classroom jest wyposażanie Ciała Chrystusa poprzez udostępnianie programu nauczania dla chrześcijańskich liderów na całym świecie. Naszą misją jest pomnożenie rodzimych programów szkoleniowych poprzez dostarczenie do rąk duchowych przywódców, w ich własnym języku, 20-kursowego programu, jako narzędzia do rozwoju ich służby, lokalnie, wśród wierzących w każdym kraju świata.

Poniższy kurs jest dostępny do darmowego pobierania pod linkiem <https://www.shepherdsglobal.org/courses>

Główny autor: Dr. Stephen K. Gibson

Prawa autorskie © 2021 Shepherds Global Classroom

Tłumaczenie na język polski z pierwszego wydania angielskiego wykonane przez Judyte Sobczak Coers.

Wszystkie prawa zastrzeżone.

Zawarte poniżej materiały, pochodzące ze źródeł zewnętrznych, podlegają prawom autorskim zastrzeżonym przez ich pierwotnych właścicieli; mogą być rozpowszechniane z poszanowaniem zastrzeżeń ich pierwotnych właścicieli.

Cytaty Pisma Świętego pochodzą z tzw. Biblii Warszawskiej, (Biblia to jest Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu, wydanej przez © Towarzystwo Biblijne w Polsce, Warszawa), z wyjątkiem indywidualnie zaznaczonych fragmentów Biblii.

Zezwolenia:

Poniższy kurs może być powielany i rozpowszechniany w formie drukowanej i elektronicznej, zgodnie z wytycznymi: (1) zawartość poniższych materiałów nauczania nie może być zmieniana w żaden sposób; (2) kopie poniższych materiałów nie mogą być sprzedawane dla zysku; (3) Instytucje, w których prowadzone jest nauczanie, mają pozwolenie, aby używać poniższych materiałów oraz je powielać, nawet jeżeli pobierają od studentów czesne; (4) poniższy kurs nie może być tłumaczony na inne języki bez pozwolenia i nadzoru Shepherds Global Classroom.

Spis Treści

Wskazówki dla osoby prowadzącej kurs.....	5
(1) Integralność Chrześcijańska.....	7
(2) Praktyczne posłuszeństwo Bogu.....	19
(3) Praca.....	27
(4) Relacje międzyludzkie.....	37
(5) Boże przewodnictwo.....	47
(6) Biblijna koncepcja małżeństwa.....	55
(7) Świątość Małżeństwa.....	65
(8) Chrześcijańska ekologia.....	79
(9) Pieniądze.....	87
(10) Uczciwość.....	99
(11) Wartość człowieczeństwa.....	109
(12) Władza rządzących.....	121
(13) Ciało Chrześcijanina.....	129
Rekomendowane Źródła.....	139
Rejestr Zadań.....	141

Wskazówki dla osoby prowadzącej kurs

Studiując materiał w grupie należy podzielić czytanie podanych tekstów biblijnych pomiędzy uczestników zajęć, nie zapominając również o regularnych przerwach na dyskusję. Jako prowadzący jesteś odpowiedzialny, aby dyskusja skupiała się na przedstawionym materiale. Pomocą w tym może być umówiony limit czasowy.

Pytania do dyskusji oraz **ćwiczenia podczas zajęć** są oznaczone w tekście trójkątnym znakiem ► Podczas dyskusji prowadzący powinien zadawać pytania i dawać uczestnikom odpowiednią ilość czasu na przedyskutowanie ich odpowiedzi. Prowadzący może skierować pytania do tych uczestników, którzy zazwyczaj nie udzielają odpowiedzi, lub rzadko zabierają głos.

W poniższym szkoleniu znajduje się wiele odnośników do **Pisma Świętego**. Fragmenty z Pisma, które należy przeczytać na głos podczas zajęć, są również oznaczone trójkątnym znakiem ►. Do ich przeczytania prowadzący może poprosić jednego z uczestników. W niektórych przypadkach odnośniki biblijne są podane w nawiasach. Dla przykładu: (I Koryntian 12:15). Te odnośniki są podane jako poparcie stwierdzeń w tekście. Nie zawsze jest konieczne czytanie tych odnośników podczas zajęć.

Każde zajęcia zakończone są zadaniem domowym które powinno zostać wykonane po zakończeniu lekcji i zgłoszone do prowadzącego kurs na następnych zajęciach. Jeżeli uczestnik nie wykona danego zadania przed kolejnymi zajęciami, może oddać je w późniejszym terminie. Ważne jest jednak, aby prowadzący zachęcał uczestników do regularnego wykonywania zadań domowych **w celu trwalszego przyswajania i utrwalania materiałów z zajęć**. Na końcu materiałów do poniższego kursu jest tabelka pomocna w bieżącym śledzeniu zadań domowych.

Jednym z celów poniższego szkolenia jest przygotowania uczestników do podjęcia roli nauczycieli. Z tego względu osoba prowadząca zajęcia powinna sporadycznie dawać uczestnikom okazję do ćwiczenia swoich umiejętności dydaktycznych. W tym celu prowadzący może zadawać uczestnikom niewielkie fragmenty materiału z kursu do przedstawienia przed grupą podczas zajęć.

Każda lekcja kończy się okazją do dzielenia w grupie. Prowadzący decyduje, ile czasu powinno się poświęcić na końcowe rozmowy. W zależności od lekcji i ilości czasu jaka była spędzona na grupowych dyskusjach podczas zajęć, końcowe rozmowy mogą mieć bardzo elastyczny przydział czasowy.

Na końcu każdej lekcji znajduje się krótka modlitwa, w której prosimy Boga, aby zastosował przestudiowane prawdy w życiu uczestników zajęć. Osoba prowadząca może poprosić jednego z uczestników o przeczytanie modlitwy dla wszystkich obecnych.

Jeżeli uczestnik chciałby otrzymać **certyfiakat** od **Shepherds Global Classroom**, musi uczęszczać na zajęcia i złożyć wszystkie zadania domowe. Na końcu podręcznika znajduje się formularz do bieżącego uzupełniania oddawanych zadań.

Lekcja nr 1

Integralność Chrześcijańska

Cele lekcji

Po zakończeniu lekcji uczestnik:

- (1) Zrozumie biblijne znaczenie pojęcia „świat.”
- (2) Rozpozna obszary, w których „świat” wpływa na osobiste wartości.
- (3) Będzie umiał opisać, dlaczego i w jak sposób myślenie człowieka wierzącego powinno różnić się od myślenia niewierzących.
- (4) Wytłumaczy co dla osoby wierzącej oznacza integralność w ich życiu.
- (5) Wykaże w jaki sposób prawda chrześcijańska powinna przenikać wszystkie aspekty życia osoby wierzącej.

Jan Chryzostom, Kaznodzieja Integralności

Jan Chryzostom (370's)¹ był bogobojnym duszpasterzem, którego nazywano „złotoustym” ze względu na jego mocny i oratoryjny styl kaznodziejski. Lubiany przez zwyczajnych ludzi, stał się naj słynniejszym kaznodzieją we Wschodnim Imperium Rzymskim. W roku 398 zabrany został do stolicy, Konstantynopola (obecnie Stambułu w dzisiejszej Turcji), aby służyć jako duszpasterz i patriarcha zboru narodowego o 100 0000 członkach.

Jan znany był ze swojego bezkompromisowego charakteru. Używał swojego urzędu do służby całemu miastu, nie tylko bogatym. Znany był z troski o wyżywienie biednych, budowanie szpitali oraz wspieranie wdów. Nie bał się oskarżać o korupcję biskupów z Azji Mniejszej, złe zarządzanie finansami, a także nauczał przeciw ich uprzywilejowaniu i brakach moralnych. Ostrzegał wyższe klasy Konstantynopola, przed uczęszczaniem do teatru, który miał ich doprowadzić do ruiny. Porównywał uczęszczanie do teatru z wystawianiem się na śmiertelny wirus. Powiedział:

Jeżeli widzisz bezwstydną kobietę w teatrze, która przechadza się po scenie ze śmiałością, bez nakrycia głowy, ubraną w szaty dekorowane złotem, obnoszącą się swoją zmysłowością, śpiewającą niemoralne pieśni, wymachującą kończynami w tańcu oraz wypowiadając bezwstydne przemowy... śmiesz mówić, że nic co jest ludzkie nie dzieje się w Tobie? ... Długo po zamknięciu teatru, gdy wszyscy już wyszli, obejrzone obrazy nadal unoszą się przed Twoją duszą, ich słowa, zachowanie, spojrzenia, to jak się poruszały, pozycje ich ciała ... nieczyste kończyny – a Ty,

¹ Gerald L. Sittser. *Water from a Deep Well*. Downers Grove: InterVarsity Press, 2007, s. 135.

wracasz do domu, pokryty tysiącami ran! Lecz nie sam – nierządnicą podąża z Tobą – choć nie jawnie i otwarcie ... ale w Twoim sercu, w Twoim sumieniu i tam w Tobie zapala piec Babilonu, w którym ... gdzie spokój Twojego domu, czystość Twojego serca, szczęście z Twojego małżeństwa będą spalone!

Tak Jan ostrzegał bogatych obywateli:

Głupotą i publicznym szaleństwem jest zapełnianie szaf strojami, jednocześnie zezwalając na to aby inni, ludzie tacy jak my, stworzeni na podobieństwo Boże, stali nadzy w chłodzie, przeszyci zimnem tak, że nieumiejący ustać ... Jesteście ogromni i grubi, organizujecie pijackie zabawy do późnej nocy, śpicie w miękkim i ciepłym łóżku. Myślicie, że nie zdacie sprawy z tego jak gospodarowaliście darami pochodzącymi od Boga ... Nasze pieniądze są Boże, niezależnie od tego w jaki sposób je zgromadziliśmy. Bóg pozwolił Ci zgromadzić więcej, nie na marnotrawstwo... ale na troskę o potrzebujących.

Jan Chryzostom został ostatecznie wypędzony na wschodni brzeg Morza Czarnego, lecz zmarł podczas podróży (w 407 roku). Jego ostatnie słowa brzmiały, "We wszystkim chwała Panu, Amen."

Biblijne rozumienie świata

W Ewangelii Jana 17 czytamy modlitwę Jezusa przed ukrzyżowaniem, w której ewidentna jest wielka miłość i troska o Jego uczniów. Zaznaczył w niej, że modli się jednocześnie za wszystkich, którzy w przyszłości uwierzą w przesłanie apostołów (werset 20), włączając zatem i współczesnych wierzących.

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: Jana 17:14-18

Co miał Jezus na myśli, mówiąc, że nie jest ze świata? Wiemy, że nie pochodzi ze świata; jest Synem Bożym, który przyszedł na ziemię z nieba. Jednak mówiąc, że nie jest ze świata nie miał na myśli tego, że jego pochodzenie jest spoza tego świata. W tym samym zdaniu zaznaczył, że tak jak On tak i jego uczniowie nie są z tego świata. Jezus mówił tu o ludziach urodzonych na tym świecie, dzieciach ludzkich rodziców, dorastających jako obywatele swoich krajów.

Co więc miał na myśli mówiąc, że apostołowie nie są z tego świata? Ważne dla nas jest, aby zrozumieć co Biblia ma na myśli odnosząc się do „świata.”

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: Efezjan 2:1-3

Przeczytane wersety pokazują nam, że życie wzorowane na obyczajach tego świata jest jednoznaczne z naśladowaniem Szatana. Widzimy również, że ludzie ze świata, podążający za swoimi grzesznymi pragnieniami, doświadczą gniewu Bożego. Wierzący otrzymali nowe życie i już nie żyją według modły tego świata.

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: I Jana 2:15-17

W Pierwszym liście Jana świat przedstawiony jest jako zły podmiot, który sam nie powinien być kochany, jak i również nic co z niego pochodzi. Sam świat charakteryzuje się niewłaściwymi pragnieniami i motywacjami. Grzeszne pragnienia są nazywane świeckimi pragnieniami.

Szatan nazywany jest księciem tego świata (Jana 16:11). Nie oznacza to jednak, że świat do niego prawnie należy; On jest przywódcą buntu przeciw Bogu, a ludzie tego świata za nim podążają. On już został potępiony, a Ci którzy podążają za nim, również będą potępieni.

Przyjaźń ze światem to wrogość wobec Boga (Jakuba 4:4).

Świat składa się z milionów upadłych ludzi, oddzielonych od Boga i zjednoczonych w tym co wspólnie dzielą. **Po pierwsze, mają niewłaściwe uczucia i pragnienia.** Kochają skarby tego świata bardziej niż samego Stwórcę świata. W Pierwszym liście Jana 2:15-16 czytamy, "Nie miłujcie świata... Bo wszystko, co jest na świecie, pożądliwość ciała i pożądliwość oczu, i pycha życia, nie jest z Ojca, ale ze świata."

Po drugie, ich niewłaściwe pragnienia prowadzą do niesłusznego zachowania; stylu życia skupionego na osobistym spełnieniu, często kosztem sprawiedliwości i brakiem miłosierdzia (Amosa 5:11-15; Amosa 21-24). Tacy ludzie podążają swoją drogą, żądając spełnienia swoich zachcianek, a zło i dobro definiują w odniesieniu tylko do siebie. Chociaż mogą praktykować różnorodne formy religijności, zawsze stawiają siebie (ludzki intelekt, ludzką mądrość, ludzki apetyt, ludzkie rozumienie tego czym jest dobroć oraz ludzką władzę) jako sedno ich uwielbienia (Rzymian 1:25). Gardząc Bożym autorytetem, wierzą w światopogląd, który jest spójny z tym co sami dla siebie postanowili. Nie zależy im, aby zrozumieć co jest prawdą a co fałszem. Najpierw robią to co chcą, a później szukają dobrego wytłumaczenia dla swoich decyzji.

Świeccy psychologowie i doradcy starają się pomóc w radzeniu sobie z poczuciem winy, bez osobistej skruchy i szukania przebaczenia u Boga. Świeccy filozofowie starają się opisać cel życia bez Boga. Świeccy naukowcy próbują opisać początki tego świata, zaprzeczając istnieniu jego Stwórcy. Politycy i pracownicy socjalni szukają sposobów na unikanie naturalnych, negatywnych konsekwencji grzechu, jednocześnie zaprzeczając, że grzech jest fundamentalnym problemem. Przemysł modowy produkuje ubrania, które są zmysłowe i prowokujące. Jednocześnie rozrywkowi artyści świata żartują z grzechu, moralności i religii. Pastorzy zaprzędani światu, wierzą w boga, który toleruje grzech i skupia się na trosce o nasze bogactwo, szczęście oraz wysokiej samoocenie.

Paweł w liście do Kolosan 2:8 ostrzega nas abyśmy nie pozwolili się ograbić przez filozofie, zwiedzenie czy pragnienia doczesnego świata. Oszust zwodzi innych wmawiając nieprawdę. Świat przekonujący ludzi fałszem, ograbia ich z relacji z Bogiem, konsekwentnie z duchowych korzyści z tej relacji z Nim, a ostatecznie z nieba.

Filozofie oraz motywacje napędzające ten świat są odzwierciedlone w stylu życia niewierzących. Ich mowa, postawa, ubiór, rozrywka, a także świeckie zachowania są wyrazem grzeszności ich serca.

Ci podążający za Chrystusem nie mogą jednocześnie podążać za moralnością otaczającego ich społeczeństwa. Raczej, mają się spośród niego wyróżniać.

Kultury tego świata są kształtowane przez podmiot, który Biblia nazywa *światem*. Przez pokolenia ludzi zamieszkujących określony obszar rozwijają się tubylcze kultury. Pragną bezpieczeństwa, chcą prosperować, zależy im na stabilności ich rodzin, lecz dążą do tych celów napędzani ludzkimi filozofiami, a ich determinacja, by te pragnienia zaspokoić, nie ma nic wspólnego z Bogiem lub Jego Słowem. Z tego powodu, ci podążający za Chrystusem nie mogą jednocześnie być w pełni spójni z ich rodzimą kulturą. Niektóre kultury są bardziej kształtowane przez biblijne zasady niż inne, ale żadna kultura nie jest w pełni chrześcijańska.

► Na podstawie omówionych do tej pory zagadnień odpowiedz, co wyrażają słowa Jezusa, mówiące, że Jego apostołowie „nie są ze świata”?

Wierzący nie podążają za grzesznymi pragnieniami oraz ambicjami. Chcą oni przede wszystkim podobać się Bogu. Ich uczucia są w nieustannym procesie przemiany (Filipian 1:9-11). Boży zakon wypisany jest w ich sercach (Jeremiasza 31:33). Podążanie za Jego przykazaniami nie jest dla nich uciążliwe. Jest źródłem radości (I Jana 5:1-3, Psalm 19:7-11). Ich priorytety odnoszą się do wieczności (Mateusza 6:33). W swoim zachowaniu opierają się pokusom i żyją w zwycięstwie nad grzechem.

Ludzie ze świata uważają wierzących za dziwacznych, gdyż zainteresowania ich są widocznie odmienne (I Piotra 4:4). Jezus powiedział, że świat ich znienawidził, ponieważ są duchowo inni (Jana 17:14). A sam świat nastawiony jest wrogo wobec tych, którzy do niego nie należą. Jest tak ponieważ nie rozumie, że sam znienawidził to co jest prawe i żyje w przekonaniu o własnym grzechu. Dlatego Jezus powiedział, „Na świecie ucisk mieć będziecie” (Jana 16:33). Apostoł Paweł powiedział, „wszyscy, którzy chcą żyć pobożnie w Chrystusie Jezusie, prześladowanie znosić będą” (II Tymoteusza 3:12).

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: II Koryntian 6:14-18

Biblia nakazuje wierzącym, aby byli odłączeni od świata. Ta separacja ma początek w ich postawie, spójnej z nauczaniem Jezusa w Kazaniu na Górze. Jezus tam wylicza pokorę, żal wobec grzechu, łagodność, prawość, łaskę, czystość serca, pokój i gotowość znoszenia prześladowań jako cechy charakterystyczne bogobojnej postawy. Odmienne postawa skutkuje odmiennym zachowaniem. Na przykład, wierzący nie mogą istnieć w relacjach partnerskich, które wymagają od nich niewłaściwych zachowań. Bóg obiecuje być ojcem dla tych, którzy nie są splamieni przez świat. Pamiętaj o wcześniej wspomnianym wersecie mówiącym, iż przyjaźń ze światem to wrogość wobec Boga (Jakuba 4:4).

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: Mateusza 5:13-16

Bycie odmiennym od świata wcale nie znaczy, że osoby wierzące powinny odseparować się od otaczającego je społeczeństwa lub świeckich wspólnot do których należą. Jezus modląc się o wierzących nie prosił, aby Bóg wziął ich ze świata, ale aby ich od niego zachował (Jana 17:15). Nazwał swoich apostołów solą i światłem na tym świecie, konsekwentnie to ilustrując, iż powinni być obecni oraz widoczni w społeczeństwie. Wierzący powinni brać udział w pracach rządu oraz działalnościach społecznych, z wyjątkiem przypadków, gdzie taki udział wymagałby od nich niewłaściwego zachowania.

Gerald Sittser opisuje, jak to wyglądało w kontekście wczesnych chrześcijan:

Żyjący w drugim wieku Arystydes, filozof z Aten ... wyliczył serię atrybutów odróżniających chrześcijan od innych ludzi. Jak zauważył, chrześcijanie byli przykładem wierności złożonym obietnicom, prawdomówności, zadowolenia, szacunku okazywanego rodzicom, miłości bliźniego, czystości, cierpliwości wobec prześladowań oraz życzliwości okazywanej obcym. Wierzący troszczyli się o wdowy i sieroty. A niewolników traktowali z niezwykłą dobrocią. "Niewolników męskiej oraz żeńskiej płci ... zachęcali do przystąpienia do chrześcijaństwa, ze względu na miłość, jaką do nich posiadali. Będąc wierzącymi, byli na równi współbraćmi."²

Prawdziwa wiara

W liście Jakuba nacisk kładziony jest na demonstrowanie wiary chrześcijańskiej w codziennym życiu. Jakub powiedział, że ludzie, którzy słyszą Słowo Boże i nie postępują zgodnie z nim, oszukują samych siebie (Jakuba 1:22). Niektórzy uważają się za lepszych, ponieważ przyswoili więcej chrześcijańskich prawd niż inni – nie praktykując ich jednak – nie jest to prawdą.

Jakub wykazał, iż niektórzy ludzie, pomimo ich religijności, są bezużyteczni. Bogu podoba się pobożność okazana w niesieniu pomocy ludziom, którzy jej potrzebują, jednocześnie zachowując siebie niesplamionym przez świat (Jakuba 1:27).

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: Jakuba 2:14-26

Niektórzy uważają, iż nasze zachowanie nie ma dużego znaczenia, ponieważ zbawienie przyjmowane jest przez wiarę, więc nie można na nie zasłużyć uczynkami. Twierdzą, iż pomimo nieodróżniania się od świata w swojej postawie i zachowaniu, można posiadać zbawienną wiarę. Omawiany tutaj fragment z listu Jakuba jest odpowiedzią na takie argumenty.

W liście Jakuba czytamy, że sama *wiara*, jest niewystarczająca; nawet demony wierzą, lecz nie istnieją we właściwej relacji z Bogiem (werset 19). Osoba wierząca, która nie poddała się Bogu, jest jak ktoś kto słucha ewangelii, ale nie ma w nim skruchy.

² Gerald L. Sittser. *Water from a Deep Well*. Downers Grove: InterVarsity Press, 2007, s. 54.

Należy wytłumaczyć znaczenie wersetów 21 i 24. Mówią one, iż Abraham był usprawiedliwiony przez uczynki, a człowiek jest usprawiedliwiony jednocześnie przez wiarę i uczynki. Może wydawać się to sprzeczne z innymi fragmentami z Pisma, wskazującymi, iż zbawienie jest z łaski, nie uczynków (Efezjan 2:8-9, Galacjan 2:16, Rzymian 3:28). Używając słowa *usprawiedliwieni*, Jakub nie sugeruje, że *zbawienie* jest dokonane przez uczynki, tylko że odzwierciedleniem zbawienia w życiu wierzącego człowieka jest wiara, która widoczna jest w jego uczynkach. Konsekwentnie, człowiek nie jest zbawiony przez uczynki, ale jeżeli nie prowadzi bogobojnego życia, nie ma w nim zbawiennej wiary. Według Jakuba wiara, której nie można zaobserwować w życiu człowieka, jest martwa (werset 26).

Jakub ilustruje to przykładami. Tak jak jest to niemożliwe, aby jedno drzewo wydawało różne owoce lub źródło tryskało wodą słodką i słoną, tak i z ust człowieka nie powinno wychodzić błogosławieństwo i przekleństwo (Jakuba 3:9-12). Zachowanie człowieka powinno być spójne z jego chrześcijańską wiarą.

Pojęcie integralności

W liście do Rzymian 2:21-24, Paweł odnosił się do Żydów uważających się za lepszych od pogan, ponieważ to oni mieli Pismo Święte, pomimo ich nieposłuszeństwa wobec przykazań. Zapytał, "Który głosisz, żeby nie kradziono, kradniesz?", później wskazując, "Który się chlubisz zakonem, przez przekraczanie zakonu bezczęścisz Boga." Słabość ich charakteru na tle ich samo-wywyższenia, była powodem bluźnierstw pogan wobec Boga.

Człowiek jest integralny jeżeli jego zachowanie jest odzwierciedleniem jego przekonań. Na przykład, uczciwy człowiek, będzie zachowywał się i wypowiadał w sposób uczciwy. Człowiek, który mówi, że jest uczciwy, ale nie widać tego w jego zachowaniu, nie jest naprawdę integralny.

Integralność odnosi się do charakteru człowieka. W niektórych językach słowo to ma również zastosowanie w innych kontekstach, na przykład opisując konstrukcję budynku.

► Co Twoim zdaniem oznacza, że konstrukcja budynku ma integralność?

Aby budynek się ostał musi podtrzymywać swoją wagę, jak i obciążenie wszystkich aktywności w nim wykonywanych. Jeżeli się zapadnie, ludzie mogą odnieść obrażenia, mienie w nim może zostać zniszczone, a wartość samego budynku przepadnie. Spójność, integralność w odniesieniu do konstrukcji budynku oznacza, że całościowo jest solidny.

Ważne jest, aby budynek ostał się na długi czas. Budowa własnego domu, często traktowana jest jako inwestycja na resztę życia. Stawianie budynków rządowych lub firmowych bywa kosztowne, dlatego też budowane są tak, aby ostały się przez pokolenia.

Jeżeli budynek pochyli się lub zapadnie, wyniknie to z braku wewnętrznej integralności. Czasem trzęsienie ziemi jest w stanie naruszyć na tyle integralność konstrukcji budynku, iż pomimo tego, że nadal stoi, nie jest bezpieczny do użytku. Nie ma w nim pierwotnej integralności.

Zaprojektowane i wymierzone w detalach plany zawsze poprzedzają budowę ważnych budynków. Najważniejszym aspektem planowania jest wyliczenie w jaki sposób konstrukcja budynku może być wystarczająco silna by przetrwać test czasu. Wszystkie części budynku muszą być połączone i wspólnie się podtrzymywać.

Ważne jest również, aby budowniczy budował zgodnie z planem. Jeżeli w trosce o finanse pominie niezbędne elementy, budynek nie będzie bezpieczny.

► Co to znaczy, że człowiek jest integralny?

Jezus wykorzystał do swojej ilustracji integralność konstrukcji domu. Powiedział, że człowiek, który słucha i wykonuje Jego słowa jest jak dom zbudowany na opoce, który ostaje się w czasie burz. Lecz człowiek, który słucha Jego słów nie wykonując ich jest jak głupiec, który zbudował swój dom na piasku (Mateusza 7:24-27). Wysłuchiwanie czy zaznajomienie z prawdą nie są wystarczające.

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: Jakuba 1:22-25

Jakub tłumaczy, że człowiek, który słucha Słowa Bożego, ale go nie wykonuje sam siebie oszukuje. Odnosi się tu to do ludzi, którzy uważają się za dobrych, ponieważ znają prawdy biblijne, pomimo tego, że nie żyją zgodnie z nimi. Tacy ludzie nie są zintegrowani.

Jakub nawołuje, aby czytając słowo Boże, nie być jak człowiek, który przygląda się w zwierciadle swojemu naturalnemu obliczu, ale po odejściu zaraz zapomina, jakim jest. Boża prawda jest przekształcająca. Spoglądając w Słowo Boże będziemy dostrzegać własne wady. Należy wtedy pozwolić Duchowi Bożemu, aby wpływał i zmieniał nasz charakter oraz zachowanie, tak aby stawały się zgodne z Bożą prawdą.

Integralność demonstrowana jest w stylu życia. Wierzący nie powinien być z siebie zadowolony po rozpoznaniu konkretnych postaw lub zachowań w swoim życiu, które nie są spójne z Bożą prawdą.

Badanie owocu

Jezus powiedział, że będzie wielu fałszywych proroków. Chodzi tu o ludzi, którzy pragną posiadać prestiż lidera religijnego lub próbując na swojej służbie ubić interes, ale sami nie posiadają chrześcijańskiego charakteru. Ci po owocach będą poznani (Mateusza 7:15-18). Owoc nie jest pochodnym sukcesu. **Owoc jest naturalnym wyrażeniem charakteru drzewa.** Owoce człowieka są manifestacją jego wewnętrznego charakteru. Jeżeli w życiu człowieka nie widać owoców Ducha (Galacjan 5:22-23, I Koryntian 13), lub widoczne jest trwanie w grzechu, człowiek ten posiada grzeszny charakter i nie jest prawdziwym duchowym liderem (I Koryntian 6:9-10, II Koryntian 11:13-15).

Apostoł Piotr nawoływał wierzących do odejścia od pożądlivości, które kiedyś nimi władały i do świętości we wszelkim postępowaniu (I Piotra 1:14-15).

Wydawanie dobrego owocu nie oznacza doskonałego zastosowania wszystkich zasad chrześcijaństwa w swoim zachowaniu. Wszyscy jesteśmy w trakcie uczenia się Bożych prawd. Jak w przypadku dziecka pomagającego w ogrodzie, które przypadkowo wyrwie niewłaściwą roślinę, Bóg nie sądzi nas za niezamierzone błędy. Łaska jednak nie jest wymówką dla człowieka, który wytrwale odmawia skruchy za swój grzech. Apostoł Jan wskazał, iż to chodzenie w światłości, żyjąc w prawdzie, oczyszcza nas od grzechu (I Jana 1:7).

Integralność przywództwa

Liderzy podejmują decyzje, których inni nie muszą podejmować. Odpowiedzialności liderów mogą zawierać w sobie również wiele sposobności do popadania w pokusy. A decyzje lidera są bardzo ważne, ponieważ ich skutki mogą dotyczyć wiele osób.

Lider każdej służby powinien pamiętać, iż podąża za przykładem Jezusa, zatem jest powołany, aby służyć Bogu i ludziom. Jego celem nie powinien być status, pochwały za swoją służbę czy bycie obsługiwanym przez innych.

Jeżeli do zboru uczęszcza wiele osób, które nie są szczerze zainteresowane uwielbieniem Boga, często pojawiają się naciski na przekierowywanie celu uwielbienia w kierunku występu. Ci ludzie poważają bardziej talent niż duchowość. Dlatego też zależy im bardziej, aby profesjonalni wykonawcy prowadzili uwielbienie niż duchowi ludzie. Rozrywką dla nich jest cielesna strona występu. Bogatsze zbory, idące w tym kierunku, są nawet skłonne do zatrudniania niewierzących muzyków, którzy na równi są zainteresowani prowadzeniem uwielbienia jak graniem na świeckich imprezach. Pastor musi chronić służbę uwielbienia w zborze, aby przyciągała i służyła jej szczerym uczestnikom.

► Jeżeli człowiek odwiedzający zbor zobaczy, że prowadzącym uwielbienie jest ta sama osoba, która grała dzień wcześniej na świeckiej imprezie, co mógłby pomyśleć?

Pokusą dla liderów bywa poczucie, że są ponad zasadami moralności. Nierzadko pastory lub liderzy miewają niestosowne relacje z innymi osobami w zborze, podobnie jak liderzy spoza zborów, a zbory niesłusznie takie zachowania tolerują, ze względu na status pastora.

Kolejną pokusą dla pastorów bywa poczucie własności wobec zboru. Myśląc w taki sposób łatwo jest obsadzać funkcje w zborze osobami, które są wobec pastora lojalne, a niekoniecznie dlatego, że posiadają kompetencje do wykonania przydzielonych im zadań lub funkcji. Nie rzadko też, ukrywają jawne grzechy lub błędy tych, którzy ich wspierają w zborze. Tacy pastory faworyzują członków swojej rodziny, czasem celowo przygotowując swojego dziedzica do odziedziczenia zboru. Traktują również pieniądze i własności zborowe jak swoje własne.

Świadectwo Kościoła

Zbór, w którym nie ma pragnienia integralności w życiu członków zboru otwiera się na zepsucie. Kiedy członkami zboru rządzą pragnienia tego świata, wtedy chcą lidera, który

myśli podobnie. W takiej sytuacji, tolerancja wobec grzechów lidera jest dużo wyższa. Nawet szczerze wierzący potrafią podążać za zepsutymi przez grzech liderami, ponieważ sami nie rozumieją wagi życia zintegrowanego z wydawaniem dobrego owocu. Takie procesy prowadzą do przejścia zboru przez fałszywych przywódców i utraty świadectwa jakim zbor miał być.

Apostoł Piotr ostrzegał, iż fałszywi duchowi przywódcy będą próbowali wzbogacać się na zborach (II Piotra 2:3). Kiedy popularność zborów w społeczeństwie rośnie, zeświecczone osoby, pragną uzyskać w nich status i angażują się. Tacy przywódcy uczą się form uwielbienia, pogłębiają rozumienie religijnego przywództwa, ale nie żyją skruszeni wobec osobistego grzechu i nie odnaleźli jeszcze zbawienia w Chrystusie. Kościół nie podparty biblijnymi doktrynami często nie ma narzędzi do rozróżniania takich fałszywych liderów.³

Jezus użył ilustracji soli, aby wytłumaczyć proces jaki zachodzi, gdy kościół traci swoją odrębność od świata (Mateusza 5:13). Sól, która utraciła smak jest niczym więcej niż piasek lub żwir.

Kiedy kościół przenikają świeckie trendy, traci swój wpływ na otaczające go społeczeństwo. A świat szydzi z kościoła, który podąża za modłą tego świata, a nie za biblijnymi zasadami.

Reprezentowanie Boga

Teologia to system chrześcijańskich wierzeń, zawierający doktryny o Bogu, ludzkości, grzechu, Chrystusie i zbawieniu. Nasze wierzenia o Bogu są fundamentem wszystkich innych osobistych wierzeń.

Kiedy Bóg zaczął objawiać się, pierwszym celem było pokazanie jakim jest Bogiem. Bóg przede wszystkim opisuje siebie jako *świętego*. W Starym Testamencie to Hebrajskie słowo (*kadosh*) pojawia ponad 600 razy. Na przykład, Izajasz wielokrotnie odnosił się do Boga jako "Święty Izraela." Świętość Boga była tematem uwielbienia (Psalm 99:3, 5). Lud Boży uwielbiał Go nie tylko ze względu na Jego moc, ale także ze względu na Jego świętość.

Bóg również objawił się jako *miłość*. Główny fragment w Starym Testamencie, gdzie Bóg objawił się Mojżeszowi oraz Izraelowi, jest zapisany w II Mojżeszowej 34:6-7. Tam Bóg opisuje siebie samego, "...Boże miłosierny i łaskawy, nieskory do gniewu, bogaty w łaskę i wierność, zachowujący łaskę dla tysięcy, odpuszczający winę, występki i grzech, nie pozostawiający w żadnym razie bez kary..." Istotne jest zachowanie związku między Bożą miłością i świętością. „Święta-miłość” jest często używanym określeniem natury Boga. Ponieważ Bóg jest święty, wymaga świętości i od nas; ponieważ Bóg jest miłością stworzył dla nas drogę abyśmy i my mogli być święci tak jak On jest.

Boża świętość odkrywa naszą niezdolność do służby i uwielbienia oddzielnie od przemiany przez Bożą łaskę. Sam prorok Izajasz zauważył, że jego cechą wspólną z ludźmi których

³ II list Piotra 2 oraz list Judy rozprawiają na temat fałszywych liderów.

nauczał było nieczyste serce (Izajasza 6:5). Odnosząc się do "nieczystych warg" miał na myśli złe słowa i zachowanie, które były owocem nieczystego serca. Ta nieczystość sprawiała, że Izajasz nie mógł przebywać w Bożej obecności. Bóg nie usprawiedliwił Izajasza, który sam też nie szukał wymówek dla swojego położenia. Bóg odpowiedział łaskawie na wyznanie proroka; nie łaską tolerancyjną, ale oczyszczającą i przemieniającą (Izajasza 6:6-7).

Bóg Izraela był inny od fałszywych bóstw i wymagał innego rodzaju uwielbienia. Król Dawid, w Psalmie 24, opisał osobę której wolno przebywać w Bożej obecności. Od kogo Bóg przyjmuje uwielbienie? Od tego "kto ma czyste dłonie i niewinne serce" (Psalm 24:4). Nie każdy uwielbiający Boga, jest przez Niego akceptowany, dlatego, że uwielbienie Boga to więcej niż wznoszenie rąk i odczuwanie emocji. Nieskruszona osoba nie spełnia wymagań.⁴

Bóg powiedział, że Jego świętość wymaga świętości od tych, którzy chcą go uwielbiać. "Świętymi bądźcie, bom Ja jest święty, Pan, Bóg wasz" (III Mojżeszowa 19:2, III Mojżeszowa 11:44-45; III Mojżeszowa 20:26; III Mojżeszowa 21:8). Chrześcijański Bóg różnił się od starożytnych bogów greckiej i rzymskiej mitologii. Te bóstwa, przedstawiane były w mitach jako skorumpowane, zwodnicze i okrutne. Wady ich charakteru były spójne z wadami będącymi owocem upadku człowieka na ziemi. Jak cienie na ścianie, byli oni wyolbrzymionymi zniekształceniami wad człowieka. Ci bogowie nie interesowali się moralnym charakterem lub zachowaniem, a ich wyznawcy byli niegodziwi i okrutni.

Bóg Izraela nie jest projekcją ludzkiego wyobrażenia. On nie jest wymyślony, On sam objawił się ludziom. On jest odmienny od reszty, dlatego też jego wyznawcy mają być odmienni od reszty.

W Nowym Testamencie niejednokrotnie znajdujemy odniesienie do Bożego standardu: "Lecz za przykładem świętego, który was powołał, sami też bądźcie świętymi we wszelkim postępowaniu waszym, Ponieważ napisano: Świętymi bądźcie, bo Ja jestem święty" (I Piotra 1:15-16). Zwrot *we wszelkim postępowaniu* nawiązuje do naszej postawy i zachowania każdej części naszego życia. Bóg nie wymaga, aby wielbiący go byli *ceremonialnie* święci lub *nazywani* „świętymi,” kiedy wcale nimi nie są. Oczekiwaniem Boga prowadzenie świętego życia.

Nasza postawa i zachowanie są świadectwem naszego poważania Boga oraz naszej wewnętrznej relacji z Nim. Apostoł Paweł wskazywał na Żydów, którzy byli dumni z posiadania Bożych przykazań, sami je łamiąc. Ich zachowanie było powodem oskarżeń wobec nich i Boga (Rzymian 2:23-24).

Jakiego Boga reprezentujesz? Jak postrzegają Twojego Boga inni? Jeżeli chcesz, aby inni wiedzieli, że Bóg jest święty, będąc jednocześnie przebaczący i łaskawy, najpierw muszą dostrzec te cechy w Tobie.

⁴ Aby dokładniej zbadać zagadnienie autentycznego uwielbienia, zachęcamy do przestudiowania kursu Shepherds Global Classroom pod nazwą *Introduction to Christian Worship*, dostępnego pod linkiem: <https://www.shepherdsglobal.org/courses>

Zbory potrzebują, aby ich pastorzy z dokładnością nauczali spójne doktryny chrześcijańskiej. Pastorzy nie powinni zaniechać nauczania podstawowych doktryn. Każde pokolenie i wszyscy nowo nawróceni powinni je usłyszeć. A dojrzały wierzący potrzebuje, aby im o nich przypominać. Pastorskie kazania nie powinny być energetycznymi przedstawieniami budującymi ekscytację w tych, którzy ich słuchają. Pastor ma za zadanie wiernie opisywać Boga oraz to w jaki sposób życie chrześcijańskie powinno być zjedнане z biblijną koncepcją Boga we wszystkich szczegółach.

Kościół powinien być czynnikiem przemiany w społeczeństwie i kulturze, ale taka zmiana zajdzie jedynie wtedy, gdy nasze biblijne rozumienie Boga znajdzie zastosowanie w detalach naszego życia.

Dyskusja w grupie

- ▶ Które, z omówionych koncepcji w powyższej lekcji, były dla Ciebie nowe? Bazując na nich, w jaki sposób planujesz zmienić swoje podejście do chrześcijańskiego życia?
- ▶ Która, z omówionych koncepcji, jest często pomijana w lokalnych zborach? Jak byś wytłumaczył tę koncepcję komuś, kogo znasz osobiście?

Modlitwa

Ojcze w niebie,

Pragnę oddawać Tobie cześć życiem, które jest spójne z Twoim charakterem. Chcę reprezentować Ciebie w świecie, który nie jest Tobie poddany.

Spraw by moje życie, było spójne z Twoją prawdą. Pomóż mi zmienić w moim życiu to, czego nie powinno w nim być.

Dziękuję Ci za wzmacniającego Ducha Świętego i za przekształcającą łaskę.

Amen

Lekcja nr 1 - Praca Domowa

(1) W pierwszym akapicie opisz jedną z wartości tego świata, która wpłynęła na Twoje myślenie lub zachowanie w niedawnej przeszłości. Znajdź i przepisz dwa fragmenty z Pisma Świętego, które odnoszą się do tej wartości. W kolejnym akapicie opisz, jak możesz żyć w posłuszeństwie do przepisanych przez Ciebie fragmentów z Pisma Świętego.

(2) Przestudiuj fragment z listu do Tytusa 2:11-14. Na jego podstawie, przygotuj krótką prezentację ilustrującą koncepcję chrześcijańskiej integralności. Używając powyższego wersetu wytłumacz, dlaczego prawdy biblijne mają zastosowanie we wszystkich szczegółach ludzkiego życia. Podziel się swoją prezentacją na początku kolejnych zajęć.

Lekcja nr 2

Praktyczne posłuszeństwo Bogu

Cele lekcji

Po zakończeniu lekcji uczestnik:

- (1) Będzie umiał wytłumaczyć praktyczny wymiar miłości chrześcijańskiej w życiu osobistym.
- (2) Zgłębi dziesięć obszarów życia, które powinny być nieustannie poddawane Bogu.
- (3) Będzie w stanie przedstawić przynajmniej dwie przyczyny różnic zaobserwowanych pomiędzy wierzącymi, dotyczących praktycznego zastosowania Biblijnych prawd w ich życiu.
- (4) Podsumuje dziewięć zasad podejmowania życiowych decyzji, wymienionych w poniższym tekście.

Posłuszny syn

W Afryce, mama wyszła przed dom, aby sprawdzić co robił jej mały synek bawiący się pod drzewem. Przestraszona zauważyła dużego, jadowitego węża, który zwiślał z gałęzi drzewa, nad głową małego chłopca. Wyglądał jakby szykował się do ukąszenia. Mama wiedziała, że jeśli ostrzeże syna, ten zamiast szybko się odsunąć, spojrzy w górę. Nic nie tłumacząc, krzyknęła: "Szybko połóż się na ziemi!" Chłopiec nie znał powodu słów swojej mamy, ale nauczony posłuszeństwa zrobił tak jak kazała. Następnie mama powiedziała: "Nisko czołgaj się do mnie." Chłopiec ponownie posłuchał i bezpiecznie dotarł do mamy.

Dlaczego chłopiec posłuchał mamy, bez zrozumienia powodów? Najprawdopodobniej, ponieważ został nauczony posłuszeństwa wcześniej, a także konsekwentnie zwracano mu uwagę kiedy nie był posłuszny. Ufał również swojej kochającej mamie. Nasze posłuszeństwo również nie powinno wynikać ze strachu przed Bożą ręką, ale ze świadomości Bożej miłości.

Motywująca miłość

► Jakie mogłyby być rezultaty wzrostu osobistej miłości do Boga? Możesz zastanowić się nad tym pytaniem dokańczając zdanie: „Jeżeli kochałbym Boga bardziej, to...”

Jeden rezultat wzrostu miłości do Boga jest opisany w liście Pawła do Filipian 1:9-11:

I o to modłę się, aby miłość wasza coraz bardziej obfitowała w poznanie i wszelkie doznanie, Abyście umieli odróżniać to, co słuszne, od tego, co niesłuszne, abyście byli czysti i bez nagany na dzień Chrystusowy, Pełni owocu sprawiedliwości przez Jezusa Chrystusa, ku chwale i czci Boga.

Te wersety nawiązują do nieustającego procesu w życiu osoby wierzącej. Jej miłość do Boga powinna ciągle wzrastać. Gdy tak się dzieje, rozwija się jednocześnie zdolność rozróżniania co jest najważniejsze. Konsekwentne doskonalenie swojego życia na podstawie tej wiedzy jest konieczne, aby człowiek wierzący stawał się czysty i bez nagany.

Tak jak noworodek ma przed sobą całe życie uczenia się i wzrastania, tak i my w momencie nawrócenia, nie rozumiemy jeszcze wielu prawd, które powinny kierować naszym życiem. Odbiorcy powyższego fragmentu z listu Pawła trwali w wierze od dłuższego czasu. Pomimo tego modlił się, aby ich miłość do Boga wzrastała i coraz bardziej obfitowała we wszelkie poznanie oraz owocowała posłuszeństwem wobec woli Bożej.

Tak też w naszym życiu powinniśmy oczekiwać ciągłej poprawy wynikającej z głębszego poznania. Bóg pragnie od nas coraz większego posłuszeństwa, które sięga głębiej niż przestrzeganie obyczajów religijnych.

Nie powinniśmy zakładać, że posiadamy kompletną wiedzę względem tego jak żyć lub też, że dokonaliśmy już wszystkich potrzebnych udoskonaleń w naszym życiu.

Obszary, w których wierzący powinni wzrastać

(1) Ostrożność wobec wpływów (Przypowieści Salomona 22:1, Mateusza 5:14-16)

Czy są rzeczy, które sam robisz, których nie chciałbyś, aby robili inni? Czy pojawiłoby się w Tobie rozczarowanie, gdybyś dowiedział się, że Twój pastor robi to samo co Ty?

(2) Kontrola nad sobą (Przypowieści Salomona 16:32; 25:28; Galacjan 5:22-23)

Czy panujesz nad swoimi uczuciami i pragnieniami na tyle, aby je kontrolować, czy czasami pozwalasz, aby one sterowały twoim zachowaniem tak jak jest to widoczne u osób niewierzących?

(3) Troska o zdrowie (I Koryntian 6:19; 10:31)

Czy troszczysz się o swoje ciało jako zestaw niezbędnych narzędzi poświęconych do pracy dla Boga? Skoro Twoje ciało należy do Boga, nie powinno być wyniszczane. A Ty nie powinienes traktować go niedbale.

(4) Wybór rozrywki (Kolosan 3:17, I Koryntian 6:12)

Czy sposoby na rozrywkę w Twoim życiu otwierają Cię na pokusy, prowokując złą postawę lub myśli? Strzeż się wszystkiego co prezentuje grzech jako atrakcyjny lub zabawny.

(5) Maniery (Rzymian 13:9, Kolosan 3:19, I Tymoteusza 2:8, I Piotra 3:2)

Szacunek jaki powinien być okazywany innym wynika z ich wartości jako stworzonych na podobieństwo Boże i mających wieczne przeznaczenie. Ucz się bycia uprzejmym tak aby inni to w Tobie rozpoznawali. Powinieneś być uprzejmym nawet, gdy druga osoba na to nie zasługuje.

(6) Etyka biznesu (Przypowieści Salomona 20:23)

Czy jesteś uczciwy we wszystkich swoich interesach i transakcjach? Czy przedstawiasz prawdę taką jaka jest czy taką jaką chciałbyś by była?

(7) Punktualność (Galacjan 5:14)

Czas jest wartościowym zasobem do służby Bogu? Czy dostrzegasz wartość swojego czasu oraz czasu innych osób odzwierciedlonego w punktualności, tam gdzie jest to możliwe?

(8) Ubiór (I Tymoteusza 2:9, I Piotra 3:3-4)

Czy Twój ubiór odzwierciedla poniższe wartości?

- Przyzwoitość – odpowiednio zakrywasz swoje ciało
- Pokora – nie zwracasz na siebie niepotrzebnej uwagi lub podziwu ze względu na Twoje ubranie
- Oszczędność – czy wydajesz przesadne sumy pieniędzy na niepotrzebne ubrania

(9) Mowa (Kolosan 4:6, Efezjan 4:29)

Czy tematy Twoich rozmów lub słownictwo odzwierciedla Twój szacunek dla innych oraz dla Boga? Wiele nieodpowiednich świeckich słów i wyrażeń ma nieprzyzwoite pochodzenie czasem pierwotnie odnoszące się do Boga.

(10) Solidność (Psalm 61:9; Przypowieści Salomona 20:6; 28:20)

Czy dotrzymujesz przyrzeczeń? Czy inni mogą od Ciebie oczekiwać dotrzymania słowa? Czy zapominasz o swoich obietnicach, kiedy jest to wygodne?

Wielu ludzi nie traktuje poważnie potrzeby poprawy. Skupiają się bardziej na prostych przykazaniach z Pisma, nie rozumiejąc, że te mają różnorodne zastosowanie.

Musimy zdać sobie sprawę, iż osobiste udoskonalenie jest bezpośrednio związane ze wzrostem naszej miłości do Boga. Dlatego musimy uważnie przestudiować wersety, którymi rozpoczęliśmy lekcję (Filipian 1:9-11). Jeżeli nasza miłość wzrasta, nasze poznanie oraz zachowania powinny się zmieniać.

Dyskusja w grupie

- ▶ Podaj przykład zmiany jaka zaszła w Twoim życiu po tym jak Bóg objawił Ci niestosowność Twojej postawy, nawyku lub nastawienia?
- ▶ Czy jest w Twoim życiu coś co powinieneś zmienić? Czy jesteś skłonny to zrobić?
- ▶ Czy masz w życiu niepewność wobec czegoś co może nie być miłe Bogu?
- ▶ Czy jesteś modlitewnie otwarty na potrzebę zmian jakie Bóg mógłby Ci objawić?

Z otwartym sercem proś Boga w tym tygodniu, aby pokazał Ci co jest dla Niego wartościowe i jakie zmiany chciałby widzieć w Twoim życiu. Za tydzień zapytam, czy zaobserwowałeś owoce takiej modlitwy.

Osobiste zastosowanie biblijnych zasad

► Czy zauważyłeś kiedyś różnicę pomiędzy wierzącymi, zwłaszcza w praktycznych życiowych aspektach i wyborach, między tym co akceptują a co odrzucają? Skąd biorą się te różnice, skoro wszyscy korzystają z tego samego Pisma Świętego? Skoro między ludźmi wierzącymi jest tyle różnic, czy naprawdę ma to znaczenie co ja robię? Dlaczego?

Nie wszyscy wierzący podchodzą w taki sam sposób do stosowania biblijnych wartości i zasad w praktyce. Jednak, każdy kto podąża za Chrystusem, musi bardzo poważnie podchodzić do życia zgodnego ze swoimi przekonaniem.

Zachowanie, wybór rozrywki czy ubioru jest odzwierciedleniem przekonań serca.

Poniżej wymienione zasady powinny być brane pod uwagę przez osoby wierzące w dokonywaniu właściwych wyborów odnośnie postępowania.

Zasady kierujące stylem życia

(1) Jako wierzący mamy obowiązek przestrzegać wszystkich Bożych przykazań

W Ewangelii Mateusza 5:19 Jezus powiedział,

Ktokolwiek by tedy rozwiązał jedno z tych przykazań najmniejszych i nauczałby tak ludzi, najmniejszym będzie nazwany w Królestwie Niebios; a ktokolwiek by czynił i nauczał, ten będzie nazwany wielkim w Królestwie Niebios.

Nie wolno nam wybiórczo traktować przykazań Bożych, ponieważ żadne z nich nie jest tak mało ważne, by je ignorować.

(2) Boże przykazania są dane dla naszego dobra.

V Mojżeszowa 10:12-13,

Teraz więc, Izraelu, czego żąda od ciebie Pan, twój Bóg! Tylko, abyś okazywał cześć Panu, swemu Bogu, abyś chodził tylko jego drogami, abyś go miłował i służył Panu, swemu Bogu, z całego serca i z całej duszy, Abyś przestrzegał przykazań Pana i jego ustaw, które Ja ci dziś nadaję dla twego dobra.

Psalm 84:12,

Albowiem słońcem i tarczą jest Pan, Bóg, łaski i chwały udziela Pan, Nie odmawia tego, co dobre, tym, Którzy żyją w niewinności.

Bóg nie zakazuje nam rzeczy, które są dla nas dobre, a Jego nakazy nie są dla nas szkodliwe. Nie byłoby nam lepiej, gdyby w naszym życiu nie istniały ograniczenia. Odrzucając Jego

przewodnictwo, wątpimy w Jego mądrość i miłość. Udowadniamy, że naprawdę ufamy Jego dobroci i mądrości, jeśli słuchamy Jego przykazań, zamiast podążać za ludzkimi pomysłami.

(3) Chrześcijańska wolność nie zwalnia z posłuszeństwa Bogu.

Paweł w I Koryntian 9:21 napisał:

Dla tych, którzy są bez zakonu [Mojżeszowego], jakobym był bez zakonu, chociaż nie jestem bez zakonu Bożego, lecz pod zakonem Chrystusowym, aby pozyskać tych, którzy są bez zakonu.

Jesteśmy wyzwoleni spod prawa Mojżeszowego oraz moralnych wymagań Boga. Usprawiedliwieni, ponieważ nasze zbawienie pochodzi z łaski, a nie spełnionych przykazań Bożych. Jesteśmy także wyzwoleni od potępienia, ponieważ popełnione przez nas grzechy zostały nam wybaczone.

Nie jesteśmy jednak zwolnieni z wymaganego posłuszeństwa Bogu albo nakazu wzajemnego miłowania, "Bo wy do wolności powołani zostaliście, bracia; tylko pod pozorem tej wolności nie pobbłażajcie ciała, ale służcie jedni drugim w miłości" (Galacjan 5:13). Jak Paweł wykazuje we wcześniejszym wersecie z Listu do Koryntian 9:21, że znajdujemy się pod zwierzchnictwem Boga. Jego wola dla naszego życia jest objawiona w Biblii.

Niektórzy niesłusznie wierzą, że muszą przestrzegać Bożych przykazań jako drogi do przebaczenia za grzechy albo jako metody do duchowego wzrostu. Prawda jest taka, że zbawieni jesteśmy z łaski, nie z uczynków (Efezjan 2:8-9).

Pomimo tego, że nasze usprawiedliwienie nie wynika z uczynków, powinniśmy dążyć do posłuszeństwa Bogu we wszystkich szczegółach naszego życia, ponieważ zostaliśmy przez niego usprawiedliwieni, "uwolnieni od grzechu, staliście się sługami sprawiedliwości" (Rzymian 6:18).

Ponieważ kochamy Boga, z wdzięcznością i z radością chcemy być mu posłuszni (I Jana 5:3). Posłuszeństwo usprawiedliwionych jest dowodem ich miłości do Boga (Jana 14:15).

(4) Jeżeli kochamy Boga, pragniemy poznać Jego wolę, a nie jej unikać.

Ewangelia Jana 5:2-3:

Po tym poznajemy, iż dzieci Boże miłujemy, jeżeli Boga miłujemy i przykazania jego spełniamy. Na tym bowiem polega miłość ku Bogu, że się przestrzega przykazań jego, a przykazania jego nie są uciążliwe.

Księga Jeremiasza 31:33: "Lecz takie przymierze zawrę z domem izraelskim... Złożę mój zakon w ich wnętrzu i wypiszę go na ich sercu"

Osoba, która kocha Boga, nie będzie pytać, „Czy Bóg mnie za to potępi?” Raczej zapyta, "Co podobałoby się Bogu bardziej?" lub "Co byłoby doskonalszym wyborem?" (Filipian 1:10, Tytusa 3:8).

(5) Słowo Boże jest źródłem ustanawiającym konkretne zasady dla naszego życia.

Biblia nie jest źródłem ogólnikowych zasad. Niektóre z podanych odniesień z Pisma Świętego w Zadaniu nr. 2 są podstawą do rozważnego życia chrześcijańskiego. Inne podają konkretne wskazówki odnoszące się do chrześcijańskiego postępowania.

(6) Zasady dotyczące szczegółowych obszarów życia, nie są dla nas najważniejsze.

Błędem faryzeuszów był zbyt wielki nacisk położony na mało ważne zagadnienia. Oto słowa Jezusa zapisane w Ewangelii Mateusza 23:23:

Biada wam, uczeni w Piśmie i faryzeusze, obłudnicy, że dajecie dziesięcinę z mięty i z kopru, i z kminku, a zaniedbaliście tego, co ważniejsze w zakonie: sprawiedliwości, miłosierdzia i wierności; te rzeczy należało czynić, a tamtych nie zaniedbywać.

Powyższy werset nie twierdzi, że któreś prawdy nie mają znaczenia, ale wskazuje, że niektóre zagadnienia są ważniejsze od innych. Powinniśmy bardziej skupić się na tych najważniejszych.

(7) Samo przestrzeganie zasad nie jest wystarczającym dowodem naszego posłuszeństwa lub miłości do Boga.

W tej samej rozmowie z faryzeuszami, Jezus powiedział (Mateusza 23:25):

Biada wam, uczeni w Piśmie i faryzeusze, obłudnicy, że oczyszczacie z zewnątrz kielich i misę, wewnątrz zaś są one pełne łupiestwa i pożądliwości.

Nawet najbardziej rygorystyczny styl życia, w pełnym posłuszeństwie, nie jest równoznaczny z miłością do Boga. Jednocześnie, można bardzo kochać Boga, nie widząc powodu do przestrzegania pewnych standardów. Restrykcyjność nie jest odzwierciedleniem miłości.

(8) Szczegóły z życia drugiej osoby, nie powinny determinować naszej pewności ich świadectwa.

Oto pytanie apostoła Pawła z listu do Rzymian 14:10:

Ty zaś czemu osądzasz swego brata? Albo i ty, czemu pogardzasz swoim bratem? Wszak wszyscy staniemy przed sądem Bożym.

Powyższy werset umiejscowiony jest w kontekście dyskusji wierzących na temat praktycznych zagadnień życiowych. W poglądach osób wierzących na temat tego co wolno a czego nie wolno czynić jest wiele różnic, nie wynikających z negatywnych intencji.

Niektórzy mogą nie zgadzać się z Twoją interpretacją konkretnego wersetu z Biblii lub nie uważać za szkodliwe czegoś, co Ty odrzuciłeś. Możliwe jest, że Bóg w danym momencie

kształtuje inne aspekty życia tej osoby, lub też, że Bóg postawił tę osobę w innym kontekście kulturowym. Nie oznacza to jednak, że ta osoba nie jest szczerze wierząca.

► Jaka jest Twoja opinia na temat takiego zdania: „Bóg objawi każdemu prawdę dotyczącą tego jak powinien żyć; dlatego wszyscy wierzący powinni praktykować wiarę w taki sam sposób.”

Naśladowcy Chrystusa nigdy nie mieli identycznych przekonań odnośnie wszystkich praktycznych aspektów życia. Nie wszyscy, którzy kochają Boga i prowadzą bogobojne życie, jednocześnie zgadzają się ze sobą w praktycznym wymiarze stosowania doktryn biblijnych. Błędem jest podważanie zbawienia innych wierzących na podstawie różnic w interpretacji chrześcijańskich doktryn. Należy szanować innych pomimo odmiennych opinii. Praca Ducha Świętego nie powoduje, że wszyscy wierzący żyją w taki sam sposób.

Powinniśmy również być otwarci na uczenie się od innych wierzących. To duma sprawia, że uważamy własne rozumienie lub praktyczne zastosowanie doktryn biblijnych jako najwłaściwsze. Jednak pokorna i skora do nauki dusza buduje chrześcijańską jedność i wzmacnia ciało Chrystusa.

(9) Tolerancja wobec różnorodnych opinii nie jest wymówką osobistej niedbałości.

“Niechaj każdy pozostanie przy swoim zdaniu” (Rzymian 14:5b).

“Lecz ten, kto ma wątpliwości, gdy je, jest potępiony, bo nie postępuje zgodnie z przekonaniem; wszystko zaś, co nie wypływa z przekonania, jest grzechem” (Rzymian 14:23).

Ignorowanie własnego sumienia może mieć katastrofalne konsekwencje w życiu osoby wierzącej. Postanawiając zrobić coś co w swoim sumieniu uważamy za niewłaściwe, popełniamy grzech. Błogosławieństwa czekają na tych, którzy chodzą w światłości Bożej (I Jana 1:7).

Dyskusja w grupie

Rozpoczęcie poniższej dyskusji nie powinno być problemem. Niektórzy uczestnicy będą podkreślać potrzebę większego nacisku w zborach na obserwowane zachowania. Inni będą podkreślać potrzebę tolerancji dla istniejących różnic.

Postaraj się uwzględnić w dyskusji wszystkie wymienione powyżej zagadnienia wpływające na styl życia osób wierzących.

- Które z wymienionych zagadnień najczęściej bywa zapomniane?
- O którym z wymienionych zagadnień sam najczęściej zapominasz?

Modlitwa

Ojcze w Niebie,

Pragnę, aby moja miłość wobec Ciebie stale wzrastała. Chcę lepiej zrozumieć Twoją wolę dla mojego życia.

Pomóż mi rozeznawać co się Tobie podoba, aby moje życie było czyste i bez nagany.

Objaw mi nawyki i postawy jakie powinny się w moim życiu zmienić i pomóż mi zamienić je na takie, które przyniosą Tobie chwałę.

Pragnę wydawać owoc na chwałę Bożą.

Amen

Lekcja nr 2 - Praca Domowa

(1) Przestudiuj I Koryntian 13. Rozdział ten opisuje osobę, której życie wyraża autentyczną miłość wobec bliźniego. Daj Bogu okazję w tym tygodniu do objawienia Tobie w jaki sposób chce Cię zmienić, tak by Twoje życie było bardziej spójne z powyższym opisem autentycznej miłości. Zrób listę zmian jakich pragniesz, aby Bóg dokonał w Twoim życiu.

(2) Przestudiuj poniższe fragmenty Pisma Świętego jako podstawy do rozważnego życia chrześcijańskiego:

- 1 Koryntian 6:19:20
- 1 Koryntian 10:31
- 1 Koryntian 11:14-15
- 1 Tymoteusza 2:9-10
- 1 Piotra 3:3-4
- Psalm 19:14
- Psalm 101:3

Opisz, jak rozumiesz znaczenie każdego z wymienionych fragmentów. Wytłumacz, jak wygląda w praktyce ich zastosowanie w Twoim życiu.

Lekcja nr 3

Praca

Cele lekcji

Po zakończeniu lekcji uczestnik:

- (1) Umieć wyjaśnić czego naucza Biblia w temacie pracy.
- (2) Samemu demonstrować cechy charakterystyczne Chrześcijańskiej etyki pracy.

Brat Lawrence pracował dla Boga

Brat Lawrence był prostym, mieszkającym w klasztorze mnichem z siedemnastego wieku. Sławę osiągnął poprzez wykonywanie prozaicznych prac jak obieranie ziemniaków i zmywanie naczyń – nieustannie motywowany przez miłość do Boga i pragnienie ciągłej bliskości z Nim. Bóg był stale w centrum jego życia i pracy.

„*The Practice of the Presence of God*,” jest krótką książeczką przeczytaną przez miliony czytelników. Zawiera w sobie listy Brata Lawrence’a oraz rozmowy z nim. Napisał w niej: „Nasze uświęcenie nie jest zależne od zmian w naszych czynach, lecz w wykonywaniu dla Boga prac, które zazwyczaj wykonujemy dla siebie samych.”

► Co znaczy praca? Czy jest po prostu zatrudnieniem, wykonywaniem jakiegoś zadania?

Pojęcie pracy zawiera w sobie zatrudnienie, ale także troskę o siebie i innych, produkcję lub wyrób czegoś, prowadzenie działalności dla zysku, bezinteresowne pomaganie innym.

► Czy wierzący powinien pracować? Dlaczego?

Wielu ludzi uważa, że wspianiale byłoby mieć wystarczającą ilość pieniędzy, aby nigdy nie musieć pracować. Uważają, że największą przyjemnością byłoby spędzić życie na nieustającym wypoczynku.

Biblijne rozumienie pracy

Rozważmy, jak na samym początku wyglądał stworzony przez Boga świat. Był wtedy doskonały (I Mojżeszowa 1:31). Środowisko było idealne dla pierwszych ludzi, również stworzonych przez Boga. Bóg przydzielił im pracę do wykonywania (I Mojżeszowa 1:28), chociaż mógł tak zaplanować świat, aby sam spełniał wszystkie potrzeby ludzkie, bez wymagania od człowieka wysiłku. Jednak wiedział, że najlepsze życie dla człowieka powinno zawierać element pracy.

W Bożym planie, praca odbywała się w kontekście relacji. Dlatego i dziś ważne jest, aby wzrastać w zdolności współpracy i wzajemnego polegania na sobie, wzajemnego wspierania, używania swoich mocnych stron do pomagania innym w ich słabościach, wspólnego

stawiania czoła wyzwaniom, radzenia sobie z nieporozumieniami, korygowania błędów, ciągłego uczenia się i chęci dzielenia się wiedzą z innymi.

Bóg dał człowiekowi odpowiedzialność i konieczny autorytet, aby czynić ziemię sobie poddaną i panować nad nią, troszcząc się o nią na chwałę Bogu. Wykonywanie tego zadania doprowadziło do rozwoju agrokultury, hodowli zwierząt, wykopów surowców z głębi ziemi oraz pojawienia się różnorodnych technologii.

Bóg ustanowił człowieka ponad resztą swojego stworzenia, ponieważ istnieje w nas coś z Jego natury. W Księdze Psalmów 8:7-9 (8:6-8) napisano:

Dałeś mu [ludzkości] panowanie nad dziełami rąk swoich, Wszystko złożyłeś pod stopy jego: Owce i wszelkie bydło, Nadto zwierzęta polne, Ptactwo niebieskie i ryby morskie, Cokolwiek ciągnie szlakami mórz.

Z powodu pierwszego grzechu świat uległ zmianie, a praca zawiera teraz w sobie wiele trudności i frustracji, które początkowo nie były jej częścią (I Mojżeszowa 2:17-19). Pomimo tego, obserwujemy, że Bóg stworzył nas do pracy.

Nasza praca jest podobna do Bożego dzieła stworzenia. Poprzez pracę człowiek kształtuje otaczające go środowisko. Samo zarabianie na życie nie jest jedynym celem pracy. Dla człowieka naturalne jest wpływać na swoje otoczenie przebudowując swoje domy, pozbywając się śmieci. Osoba, która nie ma w sobie chęci do jakiegokolwiek pracy, traci pragnienie i zdolność wpływania na otoczenie, a w rezultacie rezygnuje z części swojego człowieczeństwa.

► Co przychodzi Ci na myśl, gdy widzisz zaniedbany dom lub podwórko?

Ludzki pęd do tworzenia, planowania, organizowania i produktywności – do pracy – jest częścią podobieństwa Bożego zawartego w Jego stworzeniu. Dlatego *każda* praca jest świętością dla osoby wierzącej. Każda praca jest aktem oddawania Bogu czci, jeżeli wykonywana jest na Jego chwałę (Kolosan 3:17, 23). Jezus powiedział, że wykonuje pracę tak jak i Jego Ojciec (Jana 5:17).

Praca nie powinna być postrzegana jako nieprzyjemna konieczność lub gorzkie lekarstwo. Ponieważ sama w sobie nie jest tylko potrzebna do naszego przetrwania, ale jest częścią tego do czego zostaliśmy stworzeni.

W II Tesaloniczan 3:10 jest napisane, "Bo gdy byliśmy u was, nakazaliśmy wam: Kto nie chce pracować, niechaj też nie je."

Co powinniśmy zrobić, gdy praca jaką wykonujemy wydaje się mało ważna? Mahatma Gandhi powiedział: "To co robisz może wydawać Ci się mało ważne, ale bardzo ważne jest abyś właśnie Ty to wykonał." Rozważ osobę zatrudnioną do zamiatania. Może wydawać się to mało ważną pracą. Jednak wykonując ją codziennie, wybiera spełnianie przyjętego obowiązku w miejsce próżnej beczynności w swoim domu. Każdego dnia bierze za siebie odpowiedzialność, zamiast polegać na opiece rodziny lub przyjaciół. Poprzez pracę troszczy

się o osoby od niej zależne, jak żona lub dzieci, zamiast oczekiwać, że sami się o siebie zatroszczą. Dlatego właśnie, pomimo tego, że coś może wydawać Ci się mało ważne, ważne jest abyś właśnie Ty to wykonał.

Czy naprawdę jest bardzo wielu ludzi, którzy nie są w stanie pracować? Nie. Wiele osób niemających zdolności zatrudnienia za pensję, posiada zdolność wykonywania jakiejś pracy w trosce o potrzeby innych.

Naśladowcy Chrystusa powinni pracować, ponieważ spoczywa na nich odpowiedzialność za siebie samych i innych. Nie powinni oczekiwać, że ktoś inny będzie troszczył się o ich potrzeby, sami nie starając się ich zaspokoić.

Pierwszą odpowiedzialnością wierzącego jest jego rodzina. "A jeśli kto o swoich, zwłaszcza o domowników nie ma starania, ten zaparł się wiary i jest gorszy od niewierzącego" (1 Tymoteusza 5:8).

Słowo Boże nakazuje wierzącemu pracować, aby mógł troszczyć się o potrzeby innych. "Kto kradnie, niech kraść przestanie, a niech raczej żmudną pracą własnych rąk zdobywa dobra, aby miał z czego udzielać potrzebującemu" (Efezjan 4:28). Zauważ kontrast pomiędzy tym, który kradnie i zabiera coś za nic; a tym który pracuje, aby móc się podzielić z potrzebującymi. Wierzący nie tylko nie kradnie, ale też pracuje, aby móc się dzielić.

Każdy może znaleźć zajęcie, nawet będąc bezrobotnym. Szukaj sposobów, aby być pomocnym i troszczyć się o potrzeby innych. Lepiej jest tak żyć, niż nic nie robić i narzekać, że nikt Tobie nie pomaga.

Wierzący powinni pracować, aby zaspokajać własne potrzeby oraz potrzeby swoich rodzin, jak również by móc dzielić się z innymi w potrzebie.

Boże sposoby na zaspokajanie naszych potrzeb

► Co byś powiedział osobie, która twierdzi, że nie pracuje, gdyż polega na Bogu, który zaspokaja jej potrzeby?

Wyobraź sobie, że pewnego razu, wychodząc do swojego ogródka późnym letnim popołudniem, zauważyłeś, że jest w dużej części porośnięty pomidorami, kukurydzą, fasolą i innymi odmianami warzyw. Twój ogródek był tak nimi przepełniony, że mógłbyś korzystać ze swoich zbiorów przez bardzo długi czas.

Czy byłby to cud? Tysiące ludzi doświadczyło czegoś takiego w zeszłe wakacje. Oni jednak nie zdumieni się, nie byli nawet zdziwieni, ponieważ wczesną wiosną przygotowali ziemię, zasiali nasiona, a później sumiennie je podlewali i troszczyli się o nie. Kiedy rośliny zaczęły rosnać, tego właśnie się spodziewali.

Może się komuś wydawać, że w takim razie to wcale nie był cud. Jednak Bóg stworzył miliony roślin, a człowiekowi nie udało się samodzielnie stworzyć nawet jednej. W Psalmie 104:14 czytamy, "Sprawiasz, że rośnie trawa dla bydła i rośliny na użytek człowieka, By

dobywał chleb z ziemi.” To Bóg sprawia wzrost, a człowiek się do niego przygotowuje troszcząc się o ziemię, sadząc nasiona, podlewając i wyrывая chwasty.

Wielu ludzi oczekuje, że Boże działanie będzie czymś niezwykłym, odstępstwem od praw natury, tak jak miało to miejsce, gdy Jezus uzdrawiał, albo gdy Słońce stanęło w miejscu. W takim kontekście, rosnąca roślina nie jest cudem, ponieważ jest to zwyczajne zjawisko.

Jednak prosząc o cud, często ignorujemy zwyczajne procesy jakimi posługuje się Bóg. Miliony ludzi na ziemi nie znalazły niczego w swoim ogródku, co mogliby zjeść. Powodem tego był brak ich zaangażowania w proces jaki ustanowił Bóg do produkcji żywności. Sposób w jaki Bóg sprawił, że rośliny dające nam pokarm rosną, jest tylko jednym z wielu przykładów tego jak działa Bóg. Bóg używa ludzkich wysiłków i pracy, aby zaopatrywać ich w to, co jest im potrzebne. Salomon uczy nas w Przypowieściach 14:23, że “Każda mozolna praca przynosi zysk.” Jednocześnie ostrzega nas w Przypowieściach Salomona 19:15, iż “człowiek gnuśny cierpi głód.”

Są ludzie, którzy pragną, aby Bóg zaspokoił ich konkretne potrzeby, jednocześnie odrzucając okazje do pracy, jeśli nie są dla nich atrakcyjne.

Nawet w wypadku, gdy jesteś skłonny do pracy, ale nikt nie chce Cię zatrudnić, możesz szukać okazji do pomagania innym. Często w takich okolicznościach niektóre z Twoich potrzeb zostaną zaspokojone. Jeżeli nie masz pracy, to bardzo możliwe, że masz czas. Dlaczego nie poszukasz okazji, aby go wykorzystać do pomocy komuś innemu?

Wyobraź sobie człowieka bez pracy, którego głównym zajęciem jest siedzenie i nic nierobienie. Czy rzeczywiście nie istnieje zajęcie wystarczająco wartościowe, aby się go podjąć? W jego dzielnicy na pewno są osoby, które potrzebują jakiejś pomocy. Na pewno na jego ulicy lub w sąsiednich ogródkach są śmieci do pozbierania. Może jest niezagospodarowana działka, która mogłaby posłużyć jako dzielnicowy ogród warzywny. Na pewno są dostępne książki, które podniosłyby jego wiedzę i kompetencje. Z pewnością ma w swoim życiu osoby, o które mógłby się modlić. Człowiek siedzący bez celu ma jednego pracownika, którym jest on sam, a jego pracownik ani się nie rozwija, ani nie jest produktywny. Nie jest dobrym zarządcą samego siebie, więc najprawdopodobniej w przyszłości nie będzie też zarządzał innymi.

Często zamiast podejmować zatrudnienie, ludzie prowadzą własną działalność, produkują lub oferują usługi. Różnorodne formy pracy, zatrudnienia oraz świadczenia usług są używane przez Boga do zaspokajania naszych potrzeb.

Biblijne zasady w pracy chrześcijanina

Podstawami etyki chrześcijańskiej w pracy są zasady odpowiedzialności i uczciwości.

► Jak stosować biblijne zasady będąc pracownikiem?

Nowy Testament zarysowuje podstawy postępowania dla pracowników. W czasach, gdy spisywane były księgi Nowego Testamentu, większość pracowników była niewolnikami.

Fundamentalną różnicą w dzisiejszych czasach jest wolność jaką mają pracownicy w zmienianiu miejsca pracy. Ta wolność daje im prawo do akceptowania lub odrzucania zasad, według których bywają zatrudnieni. Zawierając jednak konkretną umowę z pracodawcą, są zobowiązani przez Słowo Boże do jej przestrzegania oraz bycia dobrymi pracownikami przez cały okres ich pracy.

Może znajdujesz się w sytuacji, w której nie masz wolności wyboru pracy jaką chciałbyś wykonywać najbardziej i czujesz się w niej udręczony. Postawa wzorowana na Chrystusowej nadal Cię obowiązuje. Niektórzy ludzie, zmuszani do pracy, umyślnie wykonują ją niewydajnie, okazując przez to swoją niechęć. Takie zachowanie jest odzwierciedleniem braku wolności tej osoby. Jeżeli chcesz mieć wolność i w takiej sytuacji, wykonuj swoje obowiązki rzetelnie i z wewnętrznym spokojem. Zachowując się tak wybierasz wolność, ponieważ nikt do takiej wewnętrznej postawy nie może Cię zmusić.

Jeżeli nikt jeszcze Cię nie zatrudnił, oznacza to, że jesteś swoim własnym zarządcą. Jakim pracownikiem jesteś wobec siebie?

Zasada odpowiedzialności – Efezjan 6:5-8

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: Efezjan 6:5-8

Rozpocznij dyskusję na temat znaczenia przeczytanego wersetu, a potem dodaj swoje obserwacje do poniższej listy.

Kilka zastosowań fragmentu z Efezjan 6:5-8:

1. Pracownik powinien być posłuszny swojemu pracodawcy niezależnie od tego, czy pracodawca widzi jego zachowanie, czy nie. To również oznacza, że nie powinien zaniedbywać detali, które niekoniecznie bywają sprawdzane ("...Nie pełniąc służby dla oka...").
2. Jakość wykonywanej przez niego pracy powinna być na równi z tą, którą wykonałby dla Boga ("...jako służy Chrystusowi, którzy pełnią wolę Bożą...").
3. Pracownik końcowo zostanie wynagrodzony przez Boga za swoje poświęcenia w pracy ("otrzyma od Pana zapłatę...").

Zasada Uczciwości z listu Pawła do Tytusa 2:9-10

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: Tytusa 2:9-10. Rozpocznij dyskusję na temat znaczenia przeczytanego wersetu, a potem dodaj swoje obserwacje do poniższej listy.

Kilka zastosowań fragmentu z listu Pawła do Tytusa 2:9-10:

1. Pracownik powinien szanować działalność swojego pracodawcy ("...nie przeciwstawiają się..."). Jakie mogą być potencjalne konsekwencje negatywnych słów wymienianych między pracownikami o ich pracodawcy?

2. Pracownik nigdy nie powinien kraść, nawet jeżeli uważa, że zasługuje na wyższe wynagrodzenie ("...Niech sobie niczego nie przywłaszczają...").
3. Rzetelna praca jest świadectwem dla ewangelii; nierzetelna praca jest zarzutem wobec niej ("...aby we wszystkim byli ozdobą nauki Zbawiciela naszego, Boga.").

► Jakie możesz podać przykłady braku uczciwości w miejscu pracy? Opisz, w jaki sposób człowiek wierzący powinien się od nich odróżniać?

Przedyskutowane powyżej fragmenty z listu Pawła do Tytusa oraz z listu do Efezjan odnoszą się do bogobojnego podejścia do obowiązków w miejscu pracy. Takie same oczekiwania istnieją wobec osoby zatrudnionej do budowania domu, jak do domowych napraw. Jakość wykonywanej pracy powinna być taka jakiej samemu oczekuje się od innych. Osoba zajmująca się rzemiosłem ręcznym, również powinna uczciwie używać swoich surowców i przedstawiać swoje końcowe wyroby takimi jakie są, bez chowania skaz.

Rozwijanie cech pożądanых przy zatrudnieniu

Jakich cech u pracownikach szukają pracodawcy? Badania wykazują, że pracodawcy chętniej zatrudniają osoby z pozytywnym spojrzeniem na pracę, na których można polegać oraz otwartych na rozwój osobisty. Często przy decyzji o zatrudnieniu, postawa wobec pracy bywa ważniejszym czynnikiem niż posiadane umiejętności lub odbyte szkolenia. Z przestudiowanych fragmentów Pisma wynika, że dla Boga również ważne jest nasze nastawienie wobec pracy.

Pracuj nad cechami, które powodują, że będziesz dobrym pracownikiem. Powinieneś być uczciwy, wiarygodny oraz cierpliwy. Myślenie niektórych bezrobotnych koncentruje się na tym czego sami potrzebują. Pracodawca nie zatrudni Cię z powodu troski o to czego potrzebujesz; zatrudni Cię abyś był jemu pomocny. Staraj się wykształcić w sobie cechy, które sprawiają, że będziesz dla swojego pracodawcy wartościowym pracownikiem.

Ktoś może powiedzieć, "byłbym miłszy, uczciwy i bardziej pomocny, gdyby mi za to płacono," ale pracodawcy nie zatrudniają niemiłych osób, aby im płacić za bycie miłymi. Nie zatrudniają nieuczciwych osób, aby płacić im za bycie uczciwymi. Pracodawcy szukają uczciwych, pomocnych i przyjaznych osób do pracy.

W kościołach sprawy wyglądają inaczej. Tutaj nie czekamy aż ktoś zacznie dawać na tacę lub będzie miły, zanim staniemy się otwarci na niesienie pomocy. Bóg na takich samych zasadach wystawia dłoń w Twoim kierunku i chce Ci błogosławić. Dla własnego dobra, powinieneś odpowiedzieć na tę łaskę. Naucz się być szczodry, chętny do pomocy i uśmiechnięty.

Ciągle rozwijaj swoje umiejętności. Zdobywaj nowe zdolności ucząc się od ludzi, którzy już je posiadają. Może będziesz mógł zaoferować swoje usługi innym, stworzysz produkt, który uda Ci się sprzedać. A może będziesz coś hodował. Niezależnie od tego, miej pomocną

postawę wobec innych, nawet jeżeli nie przynosi Ci to bezpośrednich korzyści. Bóg będzie Ci za to błogosławił.

Co to znaczy *służyć*? Służyć znaczy wykorzystywać swoje zdolności, czas i energię dla kogoś innego.

Niezależnie od tego czy pracujesz dla swojego pracodawcy czy niezależnie, Twoja praca będzie od Ciebie wymagać odłożenia na bok części przywilejów i praw. Na przykład, jeżeli pracujesz dla kogoś, prawdopodobnie nie możesz spać tak długo jak byś chciał, nie możesz też spędzać czasu w pracy na tym co byś chciał robić. Podczas godzin pracy przedkładasz nadane Ci obowiązki i oczekiwania nad własne pragnienia. Zatrudnienie często wpływa też na to jak się ubierasz lub w jaki sposób odnosisz się do innych ludzi.

Gotowość do służenia przynosi wiele korzyści:

1. Kształtuje relacje, które mogą być odpowiedzią na niektóre z Twoich potrzeb. Często ten proces zachodzi w nieprzewidzianych okolicznościach i nie jest zależny od bycia miłym tylko dla osób, które mogłyby być pomocne dla Ciebie.
2. Nadaje Ci wartościowe miejsce w Kościele, ciele Chrystusa.
3. Ukształtuje z Ciebie osobę, którą ktoś będzie chciał zatrudnić.

Co by się stało, jeżeli zacząłbyś kształtować w sobie nowe podejście – szukając sposobów na troszczenie się o innych? Jezus powiedział, "Bardziej błogosławioną rzeczą jest dawać aniżeli brać" (Dzieje Apostolskie 20:35). Czy w pełni wierzysz w te słowa? Czy Twoje życie to pokazuje?

Troszczenie się o potrzeby innych, gdy jesteś zaabsorbowany własnymi potrzebami, to rodzaj duchowej dyscypliny (Filipian 2:4). Istnieje też praktyczna zasada. Ci, którzy zatrudniają nowe osoby, nie robią tego, aby im pomóc. Sami szukają kogoś kto mógłby pomóc im. Osoba skupiona tylko na swoich potrzebach i oczekiwaniach od innych, może nie zasługiwać na zatrudnienie.

Wola do pracy przekłada się na czyny i owoce – korzyści, które wyglądają jak cuda, jeśli pojawiają się nieoczekiwanie. Ale dla Boga jest to zwyczajny sposób wnoszenia błogosławieństwa do Twojego życia.

Stratą czasu jest podtrzymywanie nadziei, pragnień, albo nawet modlitwy, aby Bóg sprawił cud, jeżeli nie jesteś sam otwarty na wykonanie pracy jakiej Bóg wymaga, aby dać Ci konkretne błogosławieństwa w Twoim życiu.

Dyskusja w grupie

- ▶ Jeden z uczestników mógłby podzielić się historią o tym jak sumienne wykonywanie obowiązków otworzyło drzwi do dzielenia się Ewangelią w miejscu pracy.
- ▶ Jeden z uczestników mógłby podzielić się tym jak w jego życiu okazywanie troski i miłości bliźniego było jednocześnie okazją do zaświadczenia o szczerzej chrześcijańskiej trosce o innych.
- ▶ Grupa może przedyskutować możliwości zatrudnienia dostępne dla bezrobotnych.

Modlitwa

Ojcze w Niebie,

Dziękuję Ci za dar jakim jest różnorodność prac jakie mogę wykonywać. Pomóż mi dostrzegać wokół mnie okazje do niesienia pomocy innym. Zatrósz się o moje potrzeby, podczas gdy ja troszczę się o potrzeby innych.

Błogosław tak, abym mógł zatroszczyć się o potrzeby mojej rodziny, zboru oraz osób z mojego otoczenia.

Pomóż mi być uczciwym i rzetelnie wykonywać wszystkie moje obowiązki. Przygotowuj mnie do kolejnych wyzwań i możliwości, jeżeli jest to Twoją wolą dla mnie.

Dziękuję Ci za Twoją nieustającą wierność wobec mnie.

Amen

Lekcja nr 3 – Praca Domowa

(1) Przestudiuj poniższe fragmenty z Pisma Świętego:

- Przypowieści Salomona 6:6-11
- Przypowieści Salomona 10:4-5
- Przypowieści Salomona 12:11, 24, 27
- Przypowieści Salomona 13:4, 11
- Przypowieści Salomona 14:23
- Przypowieści Salomona 18:9
- Przypowieści Salomona 20:13
- Przypowieści Salomona 22:29
- Przypowieści Salomona 24:30-34
- Przypowieści Salomona 26:13-16

W oparciu o powyższe fragmenty, przedstaw w punktach, na osobnej stronie, komentarze na temat lenistwa oraz pracowitości.

(2) Dobierz się w parę z innym uczestnikiem zajęć, aby przygotować prezentację na temat jednego z poniżej wymienionych tematów, przypisanych Tobie przez prowadzącego zajęcia. Podziel się swoją prezentacją na początku kolejnych zajęć.

- Praca a obraz Boży w człowieku
- Praca a odpowiedzialność za siebie i innych
- Chrześcijańskie podejście do pracy (na podstawie wersetów: Efezjan 6:5-8 i Tytusa 2:9-10).
- Typowy sposób Bożego zaspokajania ludzkich potrzeb
- Praca a relacje z innymi ludźmi

Lekcja nr 4

Relacje międzyludzkie

Cele lekcji

Po zakończeniu lekcji uczestnik:

- (1) Zastosuje poznane zasady miłości, pokoju i szacunku w relacjach z innymi.
- (2) Przyjmie dziewięć biblijnych zasad, dzięki którym mowa wierzącego może błogosławić innych i wychwalać Boga.

Robinson Crusoe, Zaskoczony relacją

Robinson Crusoe, to fikcyjna opowieść o mężczyźnie, który przetrwał katastrofę swojego statku na morzu dopływając do brzegu nieznannej wyspy. Na niej spędził wiele samotnych miesięcy ucząc się jak zbudować trwałe schronienie, uszyć okrycie dla swojego ciała oraz zdobywać jedzenie. Pewnego dnia, przechadzając się po plaży doznał szoku zauważając odbity w piasku ślad ludzkiej stopy. Znaczyło to, że na wyspie nie był sam. Nie wiedział wtedy czy osoba, która pozostawiła po sobie odcisk była przyjazna czy wroga. Nie wiedział nic o jej charakterze, języku jakim się posługuje, pochodzeniu ani dlaczego znalazł się na tej wyspie. Nie wiedział też jaki wpływ na jego dalsze życie w tym miejscu będzie miało poznanie tej osoby. Rozumiejąc, że relacje z drugim człowiekiem mają wielki wpływ na nasze życie, Robinson jednocześnie czuł ekscytację i strach.

Znaczenie relacji dla duchowego wzrostu

Kościół w pierwszym wieku składał się z mężczyzn i kobiet, Żydów i pogan. Ludzie z różnych klas społecznych oraz o zróżnicowanym pochodzeniu kulturowym musieli uczyć się w nim rozwiązywania przeróżnych konfliktów. W tym kontekście apostoł Paweł zachęcał do wzajemnej serdeczności (Rzymian 15:7).

► Wyobrażając sobie człowieka żyjącego na samotnej wyspie odpowiedz na pytania: Czy on może być wobec kogoś innego cierpliwy? Czy ma komu przebaczyć?

Nie sposób wykształcić w sobie ani mieć okazji, do okazywania chrześcijańskiej cierpliwości bez relacji z ludźmi. Nie da się uczyć ofiarności ani okazywania przebaczenia bez kontekstu relacji.

► Wymień chrześcijańskie cechy i działania, które wymagają obecności drugiego człowieka.

Te działania pojawiają się w kontekście relacji. Cechy te mogą być rozwijane i demonstrowane tylko w kontekście relacji z innymi. Konsekwentnie, nasze relacje z innymi mają duży wpływ na kształtowanie naszej duchowości.

Biblia podaje instrukcje odnoszące się do różnorodnych relacji międzyludzkich. W niej znajdujemy wskazówki dla mężów i żon, rodziców i ich dzieci, pracodawców i pracowników, pastorów i zborów, ludzi starszych i młodszych.

Istnieją przynajmniej trzy, zawarte w Piśmie Świętym, zasady relacji międzyludzkich: zasada pokoju, miłości i szacunku.

Zasada pokoju

“Dążcie do pokoju ze wszystkimi i do uświęcenia, bez którego nikt nie ujrzy Pana” (Hebrajczyków 12:14).

Powyższy werset stanowczo podkreśla wagę stosunków międzyludzkich. Świętość jest blisko związana z dążeniem do pokoju ze wszystkimi.

► Wymień konkretne zachowania pomocne w dążeniu do pokoju z ludźmi?

Dążąc do pokoju ze wszystkimi, będziesz należycie ich traktował (Rzymian 13:7). Tym, wobec których winien jesteś wdzięczność lub posłuszeństwo, będziesz je okazywał. Jeżeli wstrzymasz się od ich okazywania, będziesz winny rozpoczętym konfliktem. Jeżeli zaniechasz wypełniania swoich obowiązków, dotrzymywania danych obietnic lub oddawania pożyczonych pieniędzy bądź dóbr, nie będziesz podążać drogą pokoju. W momencie, gdy zdasz sobie sprawę ze swoich zaniechań, powinieneś prosić o wybaczenie i wypełnić zaniedbane obowiązki na tyle, na ile jest to możliwe.

Dążąc do pokoju, musisz zrobić więcej niż tylko oddawać to co jesteś winien. Oznacza to także, okazywanie miłości i uprzejmości tam, gdzie nie musisz.

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: Tytusa 3:2-3

Bądźmy cierpliwi i chętni do okazywania przebaczenia, rozumiejąc, iż nienawróceni ludzie będą mieli tendencje do posiadania błędnych postaw i niewłaściwych motywacji.

Jeżeli chcesz pokoju, będziesz szukać pojednania w konflikcie. Będziesz skłonny do okazywania przebaczenia. Nie będziesz skory do zakładania, że pokoju nie da się przywrócić. Nie zaakceptujesz też z łatwością permanentnej separacji.

Jezus powiedział, że powinieneś pójść do osoby, która Cię skrzywdziła i wytłumaczyć jej co zrobiła (Mateusza 18:15). Jeżeli uznasz, że krzywda nie jest warta konfrontacji, to nie powinieneś również opowiadać o niej innym, ani trzymać urazy.

Czasem trudno jest wierzącym wybaczyć krzywdę z ręki drugiej wierzącej osoby. Prędzej oczekivalibyśmy złego traktowania od osób niewierzących, ale trudno jest zrozumieć, dlaczego ktoś wierzący zachował by się nieodpowiednio.

Jezus powiedział, że powinniśmy być gotowi wielokrotnie wybaczać grzechy wobec nas (Mateusz 18:21-22).

Powszechnym powodem odchodzenia ludzi ze zborów oraz odcinania się od duchowości bywa uraza z powodu złego traktowania ze strony innych zborowników. Nierzadko owocuje ona głębszą niechęcią i staje się pierwszym krokiem w stronę innych duchowych niepowodzeń.

Odmawiając przebaczenia, odseparowujemy część naszego życia spod Bożego autorytetu, ponieważ On wymaga od nas okazywania przebaczenia (przeczytaj fragment z listu do Efezjan 4:32), ten odgradzony od Boga obszar życia staje się warownią, z której Szatan może atakować inne obszary naszego życia. Jeżeli ktoś nie potrafi przebaczyć, wkrótce będzie zmagać się z pokusami w innych, zewnętrznie z tym nie związanych, obszarach życia.

U podstaw każdej osobistej urazy leży wartość jaką sami przypisujemy swoim prawom. Ponieważ wierzymy, że zasługujemy na konkretne traktowanie oraz szacunek, obrażamy się gdy ich nie otrzymujemy. Jesteśmy przekonani, że zasługujemy na coś lepszego niż złe traktowanie.

Kluczem do okazywania przebaczenia innym jest właściwe zrozumienie naszego odkupienia. Odkupić, znaczy zapłacić cenę, aby coś odzyskać. Skoro Bóg nas odkupił, to należymy do Niego, nasze prawa też są Jego własnością. Dlatego też musimy świadomie poddawać Jemu nasze prawa. Oto przykładowa modlitwa w tej intencji, „Boże, wiem, że wszystkie moje prawa należą do Ciebie. Proszę weź je ode mnie, a przydziel mi tylko to co uważasz za dobre dla mnie.” Wtedy, jeżeli ludzie dobrze Cię traktują możesz dziękować Bogu, że obdarował Cię tym przywilejem. A jeżeli nie doświadczysz dobrego traktowania, możesz dziękować Bogu za to, że ma Twoje prawa w posiadaniu i uznał, że w tej konkretnej sytuacji okazją do Twojego wzrostu jest nie nieegzekwowanie jednego z Twoich praw w tym konkretnym momencie.

Poprzez przebaczenie innym, poddajesz się Bogu i pozwalasz mu na rozwijanie Ciebie według Jego planu. Zasada poddawania Twoich praw Bogu ma zastosowanie we wszystkich relacjach z ludźmi w Twoim życiu. (Oto inne odnośniki do wersetów w Biblii na temat przebaczenia: Kolosan 3:13, Mateusza 6:15, Rzymian 12:19)

Zasada miłości

Każdego należy traktować z miłością, niezależnie od tego czy ta osoba jest czy nie jest nam coś winna. Ponieważ otrzymaliśmy łaskę, jesteśmy dłużnikami Boga. Nie możemy Jemu za nią odpłacić. On nic od nas nie potrzebuje, ale nawołuje nas do okazywania innym niezасłużonej miłości, której doświadczaliśmy od Niego.

“Nikomu nic winni nie bądźcie prócz miłości wzajemnej” (Rzymian 13:8).

Miłość jest dowodem nawrócenia.

Jeśli kto mówi: Miłuję Boga, a nienawidzi brata swego, kłamcą jest; albowiem kto nie miłuje brata swego, którego widzi, nie może miłować Boga, którego nie widzi (I Jana 4:20).

Między wierzącymi istnieje wyjątkowy wymiar miłości. Jezus osobiście odbiera Twoje zachowania i nastawienie wobec innych wierzących. Na sądzie powie, "Zaprawdę powiadam wam, cokolwiek uczyniliście jednemu z tych najmniejszych moich braci, mnie uczyniliście" (Mateusza 25:40).

Miłość chrześcijańska, ma być okazywana jednak nie tylko wobec wierzących. W Ewangelii Mateusza 5:44-45 Jezus powiedział,

A Ja wam powiadam: Miłujcie nieprzyjaciół waszych i módlcie się za tych, którzy was prześladują, Abyście byli synami Ojca waszego, który jest w niebie, bo słońce jego wschodzi nad złymi i dobrymi i deszcz pada na sprawiedliwych i niesprawiedliwych.

Okazywanie życzliwości osobie, która nas skrzywdziła może być bardzo trudne, ale nie ma wymówki do bycia nieuprzejmym wobec innych. Nie powinniśmy nikogo traktować zgodnie z tym jak na to zasługuje. Powinniśmy okazywać miłość i życzliwość niezależnie od tego czy ktoś w naszych oczach jest jej godny (I Koryntian 16:14). Musimy pamiętać, że sami będąc niewierzącymi, nie byliśmy godni Bożej miłości, ale on ukochał nas pomimo tego (Tytusa 3:2-3).

Zasada szacunku

► Jeżeli zaferowałbym Ci brudny i naddarty banknot 100 zł, wzięłyś go? Czy ze względu na jego stan nie chciałbyś go?

Jeżeli byś go wziął to dlatego, że jego wartość nie jest zależna od jego stanu.

Każda osoba zasługuje na szacunek, ponieważ jest stworzona na podobieństwo Boże (I Mojżeszowa 1:27). Wewnętrzna wartość każdego człowieka wynika z tego podobieństwa.

Niektóre osoby nie mają bardzo wysokiej inteligencji. Niektórym brakuje umiejętności, wykszolenia, lub mają inne braki, które sprawiają, że nie odnoszą wielkich sukcesów, lub nie wydają się zbyt użyteczni według przyziemnych standardów. Jednak każda osoba ma wartość przypisaną jej, gdy Bóg kształtował ją na swoje podobieństwo.

Każdy człowiek posiada tę zasadniczą wartość, nawet jeżeli w wyniku niemądrych decyzji sprawił, że jest mniej wartościowy według innych standardów. Osoby, które rzuciły szkołę bez jej ukończenia, zniszczyły swoje zdrowie przez uzależnienia lub wypełniły swoje życie złymi nawykami, nadal są wartościowe, gdyż zostały stworzone na Boże podobieństwo.

Ze względu na nieodłączną wartość obrazu Boga w każdym człowieku, szacunek powinien być okazywany w każdym kontakcie między ludźmi. Uprzejmość to absolutne minimum.

Każdy fałsz i manipulacja są złe, ponieważ każdy z naszych wyborów na ziemi ma swoje odbicie w wieczności. Dlatego ważne jest, aby w podejmowaniu decyzji uwzględnić jej pełny kontekst i konsekwencje. Sukcesem nie jest sprawić, że ktoś zrobi coś dobrego ze złą motywacją, ponieważ wybór sam w sobie nie był właściwy.

Na tyle na ile to możliwe, zawsze powinniśmy okazywać innym szacunek, nawet jeżeli ich zachowanie jest niewłaściwe. Kara za złe zachowanie lub próba korekty (dokonywane przez osobę posiadającą do tego autorytet) powinny odbywać się nie tylko ze świadomością grzeszności winnej osoby, ale też z szacunkiem dla podobieństwa Bożego zawartego w jej istocie.

Dyskusja w grupie

Podczas dyskusji padnie zapewne wiele przykładów zastosowania powyższych zasad.

- ▶ Podziel się przykładem tego, jak sam wybrałeś drogę pokoju w konflikcie. Poproś o dodatkowe przykłady od uczestników.
- ▶ Podziel się swoim postanowieniem, aby przebaczyć tym, wobec których czułeś urazę. Poproś uczestników zajęć, aby podjęli takie samo postanowienie w swoim życiu.
- ▶ Poproś o przykład sytuacji, w których można okazywać więcej niezасłużonej miłości bliźniemu.
- ▶ Przedyskutuj, co to znaczy traktować z szacunkiem kogoś, kto źle czyni.

Biblijne zasady prowadzenia rozmów

- ▶ Przedyskutuj znaczenie starego powiedzenia, "długopis ma większy autorytet niż miecz".

W komunikowaniu idei oraz umiejętności perswazji tkwi wielka siła. Osiągniesz dużo więcej motywując niż zmuszając. Idea – koncepcja – może się rozprzestrzeniać, wpływając na wielu ludzi.

Biblia odnosi się do mocy jaką mają w sobie słowa do szerzenia dobra lub zła (Jakuba 3). Plan zbawienia znajduje swoje spełnienie w mocy ewangelii, powierzonej ludzkim posłańcom.

Jak powinniśmy używać naszych słów, by czynić dobro, a nie krzywdę? Biblia oferuje nam kilka zasad.

(1) Nie mów za dużo.

"Głupi mówi wiele..." (Księga Kaznodziei Salomona 10:14).

"Gdzie dużo słów, tam nie brak występku; lecz kto opanowuje swój język, jest roztropny" (Przypowieści Salomona 10:19).

"Nawet głupiec, gdy milczy, uchodzi za mądrego, za roztropnego, gdy zamyka usta" (Przypowieści Salomona 17:28).

Nie bądź gadatliwy. Rozgadany człowiek nie przywiązuje wystarczającej wagi do swoich słów ani do słów innych. Mówi rzeczy, których wcale nie szanuje oraz zakłada, że inni robią

to samo. Wydaje bezpodstawne opinie. Nie musisz dzielić się swoimi opiniami na tematy, na których się nie znasz, nie każda opinia jest tak samo wartościowa.

(2) Zastanów się, zanim coś powiesz.

Nie pozwalaj na to, aby Twoje uczucia sprawiały, że wypowiesz słowa, których później będziesz żałował.

“Wiedźcie to, umiłowani bracia moi. A niech każdy człowiek będzie skory do słuchania, nieskory do mówienia, nieskory do gniewu” (Jakuba 1:19).

“Głupi ujawnia całą swoją porywczosć, lecz mądry w końcu ją uśmierza” (Przypowieści Salomona 29:11).

“Człowiek nierychły do gniewu jest bardzo roztropny, lecz porywczy pomnaża swoją głupotę” (Przypowieści Salomona 14:29).

(3) Nie oceniaj sytuacji na pierwszy rzut oka.

“Kto odpowiada, zanim wysłucha, zdradza swoją bezmyślność i naraża się na hańbę” (Przypowieści Salomona 18:13).

“Słuszność ma ten, kto pierwszy występuje w sprawie, lecz gdy przychodzi jego przeciwnik, bierze go na spytki” (Przypowieści Salomona 18:17).

Podstawą większości konfliktów są nieporozumienia. Czas i ostrożność zazwyczaj je rozwiązują. Jeżeli osoba znana ze szczerości, powie coś co Tobie wydaje się niesłuszne, nie osądzaj jej pochopnie.

“Kto się wtrąca do cudzego sporu, ten jak gdyby łapał biegnącego psa za uszy” (Przypowieści Salomona 26:17).

(4) Uwważaj na swoje poczucie humoru

Niekontrolowane żarty potrafią głęboko ranić.

“Do obłąkanego, który rzuca płonące głownie i śmiertelne strzały, Podobny jest człowiek, który oszukał swojego bliźniego, a potem mówi: Ja tylko żartowałem” (Przypowieści Salomona 26:18-19).

Nie pozwól na to, aby inni popełniali błędy, wierząc w Twoje żarty. Nie mów innym, że mówisz poważnie, kiedy tak nie jest, ponieważ ponownie Ci nie uwierzą. Nie naśmiewaj się z defektów, na które inne osoby nie mają wpływu. Nie żartuj z czyjś niepowodzenia. Nie odnoś się żartobliwie do zagadnienia jakichkolwiek grzechów.

► Jakie są jeszcze przykłady złego zastosowania humoru?

(5) Nie używaj go wobec niewłaściwej osoby.

“Kto chodzi jako oszczerca, zdradza tajemnice; lecz człowiek godny zaufania dochowuje tajemnicę” (Przypowieści Salomona 11:13).

“Gdy nie ma drzewa, ogień gaśnie; gdy nie ma oszczercy, zwada ustaje” (Przypowieści Salomona 26:20).

Tylko dlatego, że ktoś powinien wypowiedzieć się na jakiś temat, nie znaczy, że powinieneś być to właśnie Ty. Nie powinieneś wypowiadać się w miejsce osoby, która posiada nadany jej autorytet do wypowiadania się w pewnych sprawach.

Nie rozpowszechniaj informacji dotyczących błędów innych.

Nikt Ci nie powierzy informacji o własnym życiu, jeżeli odniesie wrażenie, że rozpowiesz je innym.

“Załatw swoją sprawę ze swoim bliźnim, lecz nie wydawaj cudzej tajemnicy” (Przypowieści Salomona 25:9).

Tchórz opowiada o swojej sprawie niewłaściwym osobom, zamiast wdrożyć opisaną w Ewangelii Mateusza 18:15-17 procedurę.

(6) Ostrożność z krytyką

Istnieje właściwy czas i sposób na komunikowanie słów krytyki.

“Lepsza jest jawna nagana niż nieszczerza miłość. Razy przyjaciela są oznaką wierności...” (Przypowieści Salomona 27:5-6a).

Upewnij się, że wypowiedziane przez Ciebie słowa krytyki są konstruktywne, a nie destruktywne. Przeważnie, aby krytyka była pomocna, najpierw należy spędzić czas na budowaniu zdrowej relacji z drugą osobą.

(7) Nie kłam.

“Nie okłamujcie się nawzajem, skoro zwlekliście z siebie starego człowieka wraz z uczynkami jego” (Kolosan 3:9).

Fałsz wpisuje się w grzeszne życie, nie ma dla niego miejsca w życiu chrześcijańskim.

“Ohydą dla Pana są wargi kłamliwe, lecz ci, którzy mówią prawdę, podobają mu się” (Przypowieści Salomona 12:22).

(8) Nie kalaj swojej mowy.

“Także bezwstyd i błazeńska mowa lub nieprzyzwoite żarty, które nie przystają, lecz raczej dziękczynienie” (Efezjan 5:4).

Nie opowiadaj o obecnych lub przeszłych skandalach, poza kontekstem świadectwa. Nie opowiadaj selektywnie akceptowalnych żartów. Ludzie świeccy używają terminologii seksualnej lub słów pochodzących od nazw części ciała, jako przekleństw. W słownictwie osoby wierzącej nie ma miejsca na takie wyrażenia. Lekceważące jest używanie słów odnoszących się do Boga lub Jezusa w momentach stresu lub frustracji, chyba że szczerze wołasz o Bożą pomoc.

(9) Niech Twoje słowa nie powodują podziałów między ludźmi.

“Człowiek przewrotny wywołuje zwadę, a oszczerca skłóca ze sobą przyjaciół” (Przypowieści Salomona 16:28).

“Tych sześć rzeczy nienawidzi Pan, a tych siedem jest dla niego obrzydliwością... [siódme] sianie niezgody między braćmi” (Przypowieści Salomona 6:16, 19).

Nie staraj się wypadać lepiej kosztem innych. Nie prowokuj konfliktów między ludźmi. Nie osłabiaj efektywności służby innych osób plotkami.

Zanim coś powiesz, zastanów się nie tylko, „czy jest to prawdą?” ale także, „dlaczego powinienem to powiedzieć?”

Na zakończenie

Wierząca osoba powinna być gotowa prosić o wybaczenie, jeżeli swoimi słowami skrzywdziła kogoś innego. Powinna też być gotowa poprawić lub sprostować wszystkie wypowiedzi, które nie były zgodne z prawdą.

Szkodliwe lub krzywdzące słowa innych nie są usprawiedliwieniem dla Twoich słów.

Wiele popełnianych przez nas błędów w mowie da się z czasem skorygować. Na przykład, możesz nauczyć się myśleć zanim coś powiesz. Czasem powody krzywd sięgają głębiej i można odnaleźć je w naszym sercu, na przykład chęć, żeby zranić kogoś naszymi słowami. Jeżeli czujesz się winny z powodu nadużywania słów z taką motywacją, proś Boga o przebaczenie i oczyszczenie Twojego serca z tych skłonności.

Twoja mowa odkrywa Twoje serce (Łukasza 6:45). Nie niszcź swojego świadectwa poprzez niespójne z wartościami chrześcijańskimi wypowiedzi.

Twoje słowa mogą być błogosławieństwem dla innych w Twoim otoczeniu. Większość aspektów służby wymaga efektywnej zdolności komunikacji. Pomnożysz owoce swojej służby stosując biblijne zasady porozumiewania się.

Dyskusja w grupie

► Większość ludzi wyraźniej dostrzega przewinienia w mowie innych niż w swojej własnej. Prowadzący może tutaj podzielić się przykładem tego, jak sam nie zastosował jednej z powyższych zasad lub wyznać, która z nich jest dla niego najtrudniejsza.

► Zachęć uczestników, aby wybrali jedną z przedyskutowanych zasad, z którą mają największe trudności i zobowiązali się nad nią pracować.

Modlitwa

Ojcze w Niebie,

Pomóż mi żyć według biblijnych przykazań pokoju, miłości i szacunku we wszystkich moich relacjach.

Chcę umieć wybaczać tym, którzy wyrządzili mi zło. Pomóż mi szukać pojednania w konfliktach.

Pomóż mi szanować każdą osobę, ponieważ jest stworzona na Twoje podobieństwo. Spraw abym pamiętał, jak różnorodne konsekwencje mogą nieść moje słowa i brał za nie odpowiedzialność. Chcę, aby moje słowa wносиły dobro, a nie zło.

Chcę, aby moje świadectwo o Tobie było szanowane.

Dziękuję Ci za przywilej bycia posłannikiem Twojej prawdy.

Amen

Lekcja nr 4 – Praca Domowa

(1) Przeczytaj list Jakuba 3. Odnotuj potencjał tkwiący w rozmowie. W wersetach 13-18; zauważ, jak mowa w sposób naturalny wypływa ze stanu ludzkiego serca. Przeczytaj fragment z listu Pawła do Efezjan 4:25-32. Napisz modlitwę (w jednym akapicie), która jest Twoją odpowiedzią na przeczytany tekst z Biblii.

(2) Przystudiuj fragment z listu Pawła do Efezjan 5:22–6:9. Rozwiń i wytłumacz zastosowanie konkretnych wymienionych zachowań w różnorodnych relacjach międzyludzkich. Wytłumacz, jak te zastosowania łączą się z zasadami miłości bliźniego, pokoju i szacunku, omawianymi wyżej.

(3) Wybierz i odpowiedz (w jednym akapicie) na trzy z poniższych pytań.

- Co w praktyce wynika z faktu, że Bóg powołał nas do szukania pokoju w relacjach międzyludzkich?
- Dlaczego wybaczenie innym jest kluczowe w zachowaniu zbawienia?
- Co oznacza dla człowieka złożenie swoich praw w Bożym ręku?
- Jaka jest motywacja naszej miłości do tych którzy na nią nie zasługują?
- Jak fakt, że jesteśmy stworzeni na Boże podobieństwo powinien wpływać na nasze relacje międzyludzkie?

Lekcja nr 5

Boże przewodnictwo

Cele lekcji

Po zakończeniu lekcji uczestnik:

- (1) Rozumieć w jaki sposób Bóg pomaga nam w podejmowaniu decyzji.
- (2) Dowiedzieć się jak można rozpoznawać Bożą wolę i podejmować dobre decyzje.
- (3) Unikać błędów w rozpoznawaniu Bożej woli.

Tsunami w Palu - błąd w komunikacji

We wrześniu 2018, trzęsienie ziemi pod wyspą wywołało tsunami - wielką falę, która uderzyła w wybrzeża Palu w Indonezji. Mężczyzna stojący na dachu wysokiego budynku ostrzegał o nacierającej z daleka fali. Większość ludzi, do których dotarły jego okrzyki ostrzegawcze, zignorowała go. W wyniku tej wielkiej fali 10 000 osób zostało rannych, a 4000 zmarło.

Dziesięć lat wcześniej (2008), rząd zlecił zainstalowanie 22 unoszących się na wodzie bojek z elektronicznymi sensorami do wykrywania właśnie takich fal. Jednak lata mijały, a bojki nie były serwisowane, w rezultacie wszystkie przestały działać. Żadna z nich nie wysłała sygnału ostrzegawczego o nacierającym tsunami w 2018.

Komunikacja z dowódcą

► Co instaluje się we wszystkich pojazdach wojskowych?

Każdy czołg, jeep i samolot ma radio. Jego jedynym zastosowaniem jest podtrzymywanie komunikacji.

Komunikacja jest niezbędna na wojnie. Żołnierze na froncie nie widzą całego pola walki. Nie wiedzą, gdzie są ich sprzymierzeńcy, a gdzie wrogowie. Nie wiedzą w którym kierunku powinni strzelać, lub w którą stronę mogą bezpiecznie się poruszać, bez informacji od ich przywódcy.

Jest wiele przypadków, w których żołnierze zginęli od „bratobójczego ognia”, przypadkowo ostrzelani przez własnych towarzyszy. Słaba komunikacja wojenna spowodowała niejednokrotnie błędne wystrzelenie rakiet i zrzuconie bomb, które uderzyły w sprzymierzeńców zamiast we wrogów.

Na współczesnym polu walki, powszechną strategią jest zaburzanie komunikacji. Strona, której się to uda, najprawdopodobniej wygra bitwę.

My żyjemy otoczeni duchowym polem walki. Diabeł nieustannie nas kusi i oszukuje. Świat nieustannie przyciąga nas do świeckich wartości i stylu życia. Często ludzie z naszego otoczenia zniechęcają nas do życia dla Boga. Jesteśmy jak żołnierze we wrogim kraju, z niewieloma przyjaciółmi i wieloma wrogami.

Bóg pragnie abyśmy zwyciężyli w duchowej wojnie. Modlitwa jest naszym środkiem komunikacji z dowódcą.

Wyobraź sobie żołnierza na bitwie, który postanowił ignorować rozkazy i walczyć samodzielnie. Różne mogą być tego skutki, może wyrządzić szkodę, zamiast pomóc; może zawieść ludzi, którzy na nim polegają; prawdopodobnie prędzej czy później zostanie złapany i uwięziony lub zabity.

W każdej modlitwie i prośbie zanoście o każdym czasie modły w Duchu i tak czuwajcie z całą wytrwałością i błaganem za wszystkich świętych (Efezjan 6:18).

Powyższy werset umiejscowiony jest na końcu Pawłowej ilustracji duchowej zbroi, opisanej na wzór wojskowej zbroi używanej w jego czasach. Potrzeba duchowego uzbrojenia wynika z duchowego wymiaru walki jaką toczymy z nieprzyjacielem.

Gdyby używano radia w czasach Pawła, może włączyłby je do swojej ilustracji duchowej zbroi, reprezentując modlitwę.

Stojąc na polu bitwy, walcząc z duchowym złem, musimy modlitewnie komunikować się z naszym dowódcą. Jesteśmy nawoływani do czujności w modlitwie, rozwagi i wytrwałości.

Bóg obiecał prowadzić tych, którzy są skorzy do słuchania.

Zaufaj Panu z całego swojego serca i nie polegaj na własnym rozumie! Pamiętaj o nim na wszystkich swoich drogach, a On prostować będzie twoje ścieżki! (Przypowieści Salomona 3:5-6).

Pan kieruje krokami męża, Wspiera tego, którego droga mu się podoba (Psalm 37:23).

Naśladowca Chrystusa nie podejmuje decyzji w taki sam sposób jak ludzie ze świata. Niektórzy, miotani własnymi pragnieniami i ambicjami mówią, "muszę robić to co jest dla mnie właściwe." Mają przez to na myśli sytuację, w której priorytetem są ich własne potrzeby, a nie troska o innych. Uważają, że bycie wolnym oznacza myślenie o sobie. Naśladowcy Chrystusa są inni, ponieważ zależy im na podobaniu się Bogu i na błogosławieniu innym.

Niektórzy doradzają, aby spoglądać w głąb siebie w poszukiwaniu odpowiedzi na pytania. Wynika to z przekonania, że uczucia i instynkty są wystarczające, aby doprowadzić nas do właściwych decyzji. Zachęcają młodych ludzi do ignorowania tradycji i rad osób starszych. Nie znoszą moralności religijnej. Takie porady wylewają się z produkcji dzisiejszego Hollywood, gdzie przedstawiane są historie młodych ludzi, buntujących się przeciwko

autorytetom i tradycjom, aby podążać za swoimi marzeniami. Nie pokazują jednak często katastrofalnych skutków takich decyzji.

W niektórych kulturach, wolność indywidualnych decyzji jest poddana ograniczeniom rodziny, klanu lub plemienia. Bez pozwolenia grupy, jej członkowie nie mogą zmienić religii, zawodu, pójść na studia lub samodzielnie wybrać współmałżonka. Najtrudniejszą zmianą w takim środowisku jest zmiana religii. Jeżeli osoba postanowi naśladować Chrystusa, podążając za Jego przykładem, którego jej kultura lub plemię nie akceptuje, często zostaje poddana konsekwencjom. W takich sytuacjach osoba wierząca musi modlić się o mądrość i prowadzenie.

Każdy z nas, nieustannie, potrzebuje Bożego prowadzenia, a On sam czasem prowadzi nas bez naszej świadomości. Bóg nigdy o nas nie zapomina, nawet kiedy my o Nim nie myślimy. Jednak są momenty, w których z wyjątkową gorliwością powinniśmy szukać Jego prowadzenia i Jego perspektywy, aby postrzegać potencjalne wybory, takimi jakimi naprawdę są. Bóg może chcieć zmieniać kierunek w naszym życiu na nieoczekiwane sposoby.

► W jakich momentach potrzebujemy specjalnego ukierunkowania od Boga?

Powinniśmy szukać Bożego ukierunkowania:

1. **Gdy podejmujemy decyzje, które zmieniają nasze życie:** małżeństwo, wybór zawodu, edukacja, przystąpienie do lokalnego zboru.
2. **W podejmowaniu praktycznych decyzji:** rozważaniu opcji pracy, gdzie będziemy mieszkać, dużych zakupów.
3. **Planując lub wykonując służbę:**⁵ osobiste powołanie, gdzie i z kim służyć, tematy do kazań i nauczania.
4. **W uczestniczeniu w życiu Kościoła:**⁶ jak uwielbiać, w jakim kierunku się rozwijać, co ofiarowywać, jak być częścią ciała Chrystusa na ziemi.

Rozpoznawanie Bożego prowadzenia

(1) Bądź blisko Boga w modlitwie (Filipian 4:6). Jeżeli większość Twojego życia nie jest częścią Twoich modlitewnych rozmów z Bogiem, podążasz za swoimi skłonnościami, kierowany ograniczonym rozeznaniem.

(2) Nie ufaj sobie bardziej niż określonym prawdom biblijnym. Spójnie z werselem, "nie polegaj na własnym rozumie!" (Przypowieści Salomona 3:5).

⁵ W Dziejach Apostolskich 16:6-9 czytamy o wyjątkowym prowadzeniu Ducha Świętego podczas podróży misyjnej Pawła i Syłasa.

⁶ Wczesny kościół był świadomy kierownictwa Ducha Świętego w kształtowaniu ich doktryny, rozwiązywaniu problemów oraz w umacnianiu ich przesłania. Przeczytaj również fragmenty z Dziejów Apostolskich 15:28; 5:3-5 oraz 6:10.

(3) Zawsze bądź posłuszny temu, o czym wiesz, że na pewno jest wolą Bożą. Wzmocni to Twoją zdolność postrzegania. Osoba nieposłuszna Bogu, nie chce iść za wolą Bożą, objawioną w Jego słowie. Jeżeli jesteś posłuszny jedynie fragmentom Bożej woli, doprowadzi to tylko do Twojego zagubienia – a światłość obróci się w ciemność (Łukasza 11:35).

Wiemy, że Bożą wolą jest abyśmy:

- Codziennie brali swój krzyż na siebie i naśladowali Chrystusa (Łukasza 9:23).
- Pełnili to co prawe i mówili prawdę w sercu swoim (Psalm 15:2).
- Darzyli uznaniem swoich przełożonych w Panu (I Tesaloniczan 5:12-13).
- Zawsze się radowali (I Tesaloniczan 5:16).
- Bez przestanku się modlili (I Tesaloniczan 5:17).
- Za wszystko dziękowali (I Tesaloniczan 5:18).
- Ducha nie gasili (I Tesaloniczan 5:19).
- Proroctw nie lekceważyli (I Tesaloniczan 5:20).
- Wszystkiego doświadczały (I Tesaloniczan 5:21).
- Co dobre, tego się trzymali (I Tesaloniczan 5:21).
- Od wszelkiego rodzaju zła z dala się trzymali (I Tesaloniczan 5:22).
- A Bóg pokoju niech was w zupełności poświęci (I Tesaloniczan 5:23).

Istnieje wiele innych przykazań zawartych w słowie: miłujcie! (Rzymian 13:8-10). Podążając za Bożą wolą, wiele z naszych mniej ważnych decyzji staje się oczywiste.

(4) Bądź cierpliwy. Czasem Bóg wymaga od nas cierpliwości w oczekiwaniu na przygotowane przez Niego sytuacje lub otwarte drzwi. Nie podejmuj przedwczesnych decyzji z powodu braku cierpliwości. "Zdaj się w milczeniu na Pana i złóż w nim nadzieję" (Psalm 37:7). Nigdy nie podejmuj świadomie złej decyzji pod presją pilności.

(5) Słuchaj roztropnych doradców, "Gdyż pod roztropnym dowództwem możesz prowadzić wojnę, a zwycięstwo jest tam, gdzie jest wielu doradców" (Przypowieści Salomona 24:6). Często, gdy Bóg stawia przed Tobą ważną decyzję, objawi pewne rzeczy też bliskim Tobie osobom. Jeżeli są w Twoim życiu bogobojne, starsze osoby, które Cię znają i zależy im na Tobie, nie powinienesz z lekkością podejmować decyzji, które w ich osądzie są błędne.

Dyskusja w grupie

► Podziel się przykładem decyzji w Twoim życiu, w której poprowadził Cię Bóg. Opowiedz o tym jak Bóg objawił Ci, że była to właściwa decyzja.

► Pomocne mogłoby być również gdybyś podzielił się niewłaściwą decyzją. Czy wynikała ona z niepodążania za jedną z pięciu powyżej wymienionych zasad rozpoznawania Bożego prowadzenia?

Daj okazję do dzielenia się innym.

Błędy jakich należy unikać, szukając Bożego przewodnictwa

Istnieje opowieść o kaznodziei o imieniu Charles Stalker, który modląc się, pewnego poranka, usłyszał od Boga, "Chcę abyś wyjechał do Chin." Stalker był zdziwiony, ponieważ nie miał ani potrzebnych kontaktów, ani środków, by wyjechać. Jednak to przekonanie było tak silne, że spakował walizkę i udał się na stację, na której taka podróż by się rozpoczęła. Tam, nieznanemu mu człowiekowi podszedł do niego i zapytał, „Czy masz na imię Charles Stalker?” Dodając, „Zostałem tu posłany z biletem dla Ciebie do Chin.”

► Czy powinniśmy zawsze oczekiwać, że Bóg zakomunikuje nam swoją wolę w taki sposób? Czy byłby to problem oczekiwać na objawienie Bożej woli we właśnie taki nadprzyrodzony sposób?

Niektórzy w każdej decyzji oczekują nadprzyrodzonego prowadzenia od Boga. Ignorują przyziemne rozumowanie oraz swoje okoliczności, ponieważ uważają, że Boża wola może być inna niż sugerujący im rozsądek lub sytuacja.

Niewłaściwe jest naleganie, aby Bóg w sposób nadprzyrodzony objawiał swoją wolę dla naszych decyzji, ponieważ On często nie okazuje swojej woli w taki sposób. Jeżeli człowiek ignoruje rozum oraz okoliczności, może uważać, że podąża za Bogiem, podążając jednak za swoimi emocjami i wyobraźnią.

Zawsze gdy coś jest jasno nakazane lub zabronione w Piśmie, znamy w tym obszarze wolę Bożą. Jednak jest wiele decyzji w życiu, w których istnieją alternatywne rozwiązania, które nie są bezpośrednio zabronione lub nakazane w Biblii. Jak może człowiek rozeznaczyć, gdzie się osiedlić, którą pracę podjąć, lub jak powinien wydawać swoje pieniądze?

► Jak człowiek może rozeznaczyć wolę Bożą, w podejmowaniu decyzji w sprawach nie omawianych szczegółowo w Piśmie Świętym, bez szczególnego objawienia?

Ponieważ niektórzy ludzie oczekują, że wola Boża musi zostać objawiona w sposób nadprzyrodzony, niezależnie od rozumu i okoliczności, znajdują irracjonalną metodę, której ich zdaniem Bóg użyje, aby udzielić im wskazówek.

Mogą prosić Boga o użycie konkretnego znaku w objawieniu swojej woli lub otwierając Biblię na losowym miejscu, wybierają przypadkowy werset i zastosowują go w swojej sytuacji.

Praktyczne rady w podejmowaniu dobrych decyzji

John Wesley ofiarował wiele praktycznych wskazówek w rozeznawaniu Bożej woli. Powiedział, że wiemy, iż generalnie rzecz biorąc Boża wola dla nas, objawiona w Biblii, jest taka aby być świętym i realizować dobro. **Dlatego, podejmując konkretne decyzje, bierzmy pod uwagę, która z opcji umożliwi nam bycie świętym i maksymalnie zwiększy naszą efektywność.**

Doświadczenie uczy nas, w jakich okolicznościach czyha na nas duchowe niebezpieczeństwo, a w jakich nie. Niektóre okoliczności są duchowo niebezpieczne dla

każdego; inne są niebezpieczne dla niektórych, ale nie wszystkich. Na tyle, na ile jesteśmy w stanie, powinniśmy stawiać się w okolicznościach, które umożliwią nam duchową stabilność, jednocześnie unikając sytuacji, które niosą ze sobą pokusy (I Koryntian 10:12-13).

Używając rozumu i doświadczenia, oraz korzystając z mądrych porad innych, możemy rozpoznać, która z opcji maksymalnie zwiększy naszą efektywność. Bóg zazwyczaj nie objawia swojej woli w sposób nadprzyrodzony. On oczekuje od nas zastosowania biblijnych reguł podczas rozeznawania naszych okoliczności. Duch Święty prowadzi nas, nawet gdy nie zdajemy sobie z tego sprawy. W większości decyzji, nie powinniśmy czekać na objawienie, a raczej modlić się o mądrość i rozeznanie.

Ludzie, którzy twierdzą, iż otrzymali wyjątkowe objawienie od Boga, często odmawiają wysłuchiwanie innych (Przypowieści Salomona 12:15). Bywają w takich okolicznościach wypełnieni złością, gdy podważane są ich decyzje. Swoją postawą wykazują dumę i upór, zamiast pokory.

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: I Piotra 5:5-6

Poza wyjątkowymi okolicznościami, lepiej jest, aby osoba nie twierdziła, iż Bóg objawił jej dokładnie co ma zrobić. Wypowiedzenie takich słów, zamyka temat dla innych do podzielenia się swoją opinią lub radą. Lepiej by było stwierdzić, że z Bożą pomocą staramy się podjąć najmądrzejszą decyzję.

Poza zasadami jakie podał Wesley, rozważając wybory stojące przed osobą wierzącą, weź pod uwagę:

- 1. Czy Twój wybór jest spójny z jasno przedstawionymi w Piśmie biblijnymi przykazaniami?** Bóg nigdy nie będzie chciał, abyś postępował wbrew Jego słowu.
- 2. Czy Twój wybór jest spójny z priorytetami z Pisma Świętego?** Biblia objawia nam priorytety Boże. Czy Twoja decyzja stawia na pierwszym miejscu rzeczy najważniejsze?
- 3. Czy jest spójna z realistycznym obrazem okoliczności?** Powinieneś być w stanie rozeznąć w jaki sposób Bóg przygotowywał Twoją obecną sytuację do dokonania stojącego przed Tobą wyboru.
- 4. Czy Twój wybór jest rozsądny?** Czasem Bóg poprowadzi Cię w stronę decyzji, które mogą wydawać się nierozsądne, ale objawi Ci też wyraźnie, że to jest Jego wola. Nigdy nie odrzucaj rozsądku, aby pomóc sobie w rozeznawaniu Bożej woli.
- 5. Czy w swojej decyzji postępujesz bogobojnie?** Nie pozwól sobie na myślenie, że pewne sytuacje są na tyle wyjątkowe, że zezwalają na czyny, które zwyczajowo nie podobałyby się Bogu.

- 6. Czy Twoja decyzja jest spójna z miłowaniem bliźniego swego jak siebie samego?** Samolubne motywacje zaburzają Twoją zdolność rozeznawania Bożej woli.
- 7. Czy Twoja decyzja będzie miała dobry wpływ na innych?** Gdyby inni postąpili za Twoim przykładem? Czy byłoby to dobre?
- 8. Czy Twoja decyzja została potwierdzona przez bogobożnych doradców?** Wszyscy wiemy, jak znaleźć sobie znajomych, którzy będą się z nami zgadzać, ale tutaj chodzi o to co by powiedziały osoby duchowo dojrzałe i mądre na temat Twojej decyzji.

Kiedy Bożą wolą dla Twojego życia jest nietypowa droga, objawi Ci to w taki sposób, że będzie to dla Ciebie jasne. Anioł, wizja lub palący się krzak były sposobami upewniania Bożych ludzi o Jego woli w przeszłości. Jednak Bóg może też po prostu podarować Ci wewnętrzną pewność Jego woli, która stanie ponad wątpliwościami. Jeżeli jednak żadna jasna wiadomość od Boga nie została otrzymana, powinieneś podążać za wiarygodnymi zasadami rozeznawania Bożej woli wobec możliwości wyboru jaki masz przed sobą. Jeżeli szczerze, rozsądnie, w modlitwie weźmiesz pod uwagę właściwe priorytety, Bóg będzie wierny w prowadzeniu Twoich decyzji.

W liście Pawła do Rzymian 12:1-2 jest napisane:

Wzywam was tedy, bracia, przez miłosierdzie Boże, abyście składali ciała swoje jako ofiarę żywą, świętą, miłą Bogu, bo taka winna być duchowa służba wasza. A nie upodabniajcie się do tego świata, ale się przemieńcie przez odnowienie umysłu swego, abyście umieli rozróżnić, co jest wolą Bożą, co jest dobre, miłe i doskonałe.

Powyższe wersety pokazują jak stan duchowy osoby wpływa na jej decyzje. Aby rozeznąć Bożą wolę, należy najpierw całkowicie się Mu poddać. Decyzje wierzących są w opozycji do decyzji świata, ponieważ osoba wierząca nie upodabnia się do tego świata, ale jest przemieniona przez odnowienie swego umysłu i konsekwentnie podejmuje decyzje według odnowionego umysłu swego.

Motywacja jest najważniejszym czynnikiem w rozeznawaniu Bożego prowadzenia. Jeżeli osoba pragnie rozeznawać Boże prowadzenie tylko po to, aby potem samemu postanowić, czy chce podążać za nim czy nie, to sama siebie będzie dezorientować. Jeżeli jednak człowiek podąża za Bogiem, zgodnie z zasadami z Biblii, używając rozsądnych środków do rozeznania Jego woli oraz z pełną determinacją, aby ja poznać, nie przegapi jej.

Dyskusja w grupie

► Przedyskutuj w grupie sposoby zastosowania zasady Wesley'a. Przykłady mogą odnosić się do wyboru przyjaciół z którymi spędzamy czas, opcji zatrudnienia, z kim chodzimy na randki (jeżeli nie jesteś w związku małżeńskim). Zastanów się, „*Który wybór pomoże mi w stawaniu się świętym i maksymalnie zwiększy moją efektywność?*”

► Niektórzy ludzie nie potrafią zachować swojej chrześcijańskiej tożsamości, gdy przebywają z określonymi osobami lub w określonych miejscach. Poproś grupę o podanie przykładów.

► Inne możliwe zagadnienia do włączenia w dyskusję:

- Rola motywacji w podejmowaniu decyzji
- Błędne oczekiwanie znaku z nieba
- Niebezpieczeństwo przesadnego ufania swoim wewnętrznym uczuciom

Modlitwa

Ojcze w Niebie,

Dziękuję Ci, że zaplanowałeś dobre rzeczy dla mnie. Wiem, że kierujesz moimi drogami bardziej, niż zdaję sobie z tego sprawę.

Pomóż mi utrzymywać bliskość z Tobą w modlitwie. Pomóż mi zwracać uwagę na prawdę jaką mi objawiasz.

Chcę być święty i osiągnąć wszystko, co jestem w stanie osiągnąć, na Twoją chwałę.

Spraw, aby moje motywy były czyste i nie odciągały mnie od Twojej woli. Prowadź mnie przez mądrych doradców, których postawiłeś w moim życiu.

Chcę ufać Tobie w każdej decyzji. Chcę podążać za Twoją wolą w całkowitym posłuszeństwie.

Dziękuję Ci, że pragniesz mojego dobra.

Amen

Lekcja nr 5 – Praca Domowa

(1) Przystuduj Przypowieści Salomona 3:1-12. Rozwiń priorytety, postawy i charakter tu opisane. Napisz, na jednej do dwóch stron, jak Ty mógłbyś rozwinąć w sobie takie cechy.

(2) Dokładnie przeczytaj fragment z listu do Jakuba 4:13-17. Zauważ Bożą suwerenność nad wszystkimi okolicznościami. Co jest złem – „przechwałkami” – do jakich odnosi się werset 16? Wytłumacz, w jednym akapicie, jak ten fragment odnosi się do planowania na przyszłość.

(3) Napisz dwa akapity tłumaczące zależność pomiędzy modlitwą a podejmowaniem decyzji.

Odpowiedz na pytania:

- Jak modlitwa powinna wpływać na podejmowane przez nas decyzje?
- Jakich błędów związanych z modlitwą i podejmowaniem decyzji należy unikać?

Lekcja nr 6

Biblijna koncepcja małżeństwa

Cele lekcji

Po zakończeniu lekcji uczestnik:

- (1) Przyjmie Boży zamysł oraz cel dla małżeństwa.
- (2) Zrozumie wartość kobiety z Bożej perspektywy.
- (3) Zobowiąże się do osobistego posłuszeństwa Bożym zasadom dotyczącym chrześcijańskiego małżeństwa.

Hernando Cortes: Oddany mężczyzna

Hernando Cortes nie jest człowiekiem, którego charakter i ambicje były godne naśladowania. Jednak, podczas jednej ze swoich ekspedycji pokazał co oznacza całkowite oddanie się osiągnięciu zamierzonego celu. Wiosną 1519, Hernando Cortes poprowadził ekspedycję, która miała na celu podbicie terytorium dzisiejszego Meksyku. Gubernator Hiszpanii zasponsorował wypłynięcie 11 statków i opłacił 700 mężczyzn. Po wielu miesiącach na ocenie wyprawa Cortes'a w końcu dotarła do brzegu Meksyku. Następnym wyzwaniem była podróż lądowa do stolicy. Cortes zdawał sobie sprawę z trudności i potencjalnych niebezpieczeństw czyhających na niego i jego załogę. Ponieważ powrót do Hiszpanii nie wchodził dla niego w grę, spalił wszystkie statki, odbierając w ten sposób wszystkim opcję odwrotu i dając nową motywację do zwycięstwa. Tak też podobnie każda osoba wchodząca w związek małżeński powinna być całkowicie oddana swojemu wyborowi, rozumiejąc, że w związku małżeńskim nie ma innych opcji.

Wstęp

Biblijne małżeństwo jest piękne.⁷ Jednak pary, które chcą doświadczyć tego piękna i posmakować, że jest dobre, muszą najpierw pochylić się nad tym co o małżeństwie mówi Słowo Boże i konsekwentnie być mu posłusznym. Zadowolenie w małżeństwie wymaga pracy oraz poświęcenia.

► Czy ktoś chciałby się podzielić swoim doświadczeniem wejścia w związek małżeński oczekując doświadczenia jego zalet, ale nie zdając sobie w pełni sprawy z wymiaru koniecznego zaangażowania?

Aby zrozumieć małżeństwo należy zacząć od I Księgi Mojżeszowej. Historia stworzenia świata zawiera w sobie nauczanie o małżeństwie.

⁷ Obecna lekcja została napisana przez dr. Tim Keep.

Biblijne Małżeństwo

Biblijne Małżeństwo zostało stworzone dla społeczności

„Potem rzekł Pan Bóg: Niedobrze jest człowiekowi, gdy jest sam. Uczynię mu pomoc odpowiednią dla niego” (I Mojżeszowa 2:18).

Tak samo jak istnieje społeczność między Bogiem Ojcem, Synem i Duchem Świętym, tak i my jesteśmy stworzeni do społeczności z drugim człowiekiem. Istnieje w nas wrodzona potrzeba komunikowania się z drugą osobą, potrzeba intymności i wspólnoty. Bóg potwierdził to stwierdzając, że nie jest dobrze człowiekowi, gdy jest sam.

Całkowity opis stworzenia w I Księdze Mojżeszowej nadaje małżeństwu godności. Bóg z żebra mężczyzny stworzył kobietę, drugą osobę, na równi stworzoną na podobieństwo Boże, równą w swojej wartości, ale stworzoną inaczej, a ona sprawiła, że mężczyzna był kompletny. „Jest ona przedstawiona człowiekowi ze szczególną czcią jako ostatnie i najdoskonalsze dzieło Stwórcy.”⁸

Małżeństwo ma być szczęśliwą jednością.

Kiedy Adam powiedział, „Ta dopiero jest kością z kości moich” (I Księga Mojżeszowa 2:23) wyrażał szacunek oraz zachwyt. Adam nie powiedział, „Nareszcie, służąca! W końcu mam kogoś kto będzie dla mnie gotował, robił mi pranie, masował mi plecy i wykonywał za mnie obowiązki!” Nie, Adam powiedział, „Nareszcie, pomocnik, który mnie dopełni!”

Małżeństwo jest jednością równych sobie osób.

„...pomoc odpowiednią dla niego” (I Mojżeszowa 2:18). Bóg tak stworzył kobietę, aby była perfekcyjnym dopełnieniem mężczyzny.

Matthew Henry przypomina nam, „Kobieta została stworzona z żebra mężczyzny; nie z jego głowy, aby nad nim panowała, nie z jego stopy, aby mógł on po niej deptać, ale z jego boku stworzył ją, aby była mu na równi, pod jego ramieniem, aby on ją chronił, blisko jego serca, aby ją miłował.”⁹ Kobieta nie była ani ponad, ani poniżej mężczyzny, w swoim stworzeniu wobec niego była na równi.

Małżeństwo jest jednością przymierza.

„Dlatego opuści mąż ojca swego i matkę swoją i złączy się z żoną swoją, i staną się jednym ciałem” (I Mojżeszowa 2:24). Stabilnie silne małżeństwa nie opierają się na romansie (romantycznych uczuciach), ani na przyjemności (pomimo tego, że zdrowe związki małżeńskie przynoszą radość), czy nawet na osobistym spełnieniu (choć uczucie spełnienia jest obecne w takich małżeństwach). Wspaniałe korzyści wynikające z małżeństwa, nie sprawiają same w sobie, że małżeństwo będzie silne; one są rezultatem

⁸ *Ellicot's Commentary for English Readers* (komentarz do fragmentu: I Mojżeszowa 2:22). Dostępny pod linkiem: <https://biblehub.com/genesis/2-22.htm> (sprawdzono: 29 grudnia, 2020).

⁹ *Matthew Henry's Commentary on the Whole Bible*

silnego małżeństwa. Małżeństwo buduje się na niezachwianym fundamencie przymierza – jeden mężczyzna oraz jedna kobieta, wzajemnie zobowiązani wobec siebie, do końca życia.

Związek małżeński ma być transparentny, charakteryzujący się wzajemnym zaufaniem oraz akceptacją. A człowiek i jego żona byli oboje nadzy, lecz nie wstydzi się” (I Mojżeszowa 2:25). Ponieważ niewinność pierwszej pary nie była jeszcze zepsuta grzechem, w ich małżeństwie nie było osądu, wstydu, ani strachu. W liście do Hebrajczyków 13:4 czytamy, “Małżeństwo niech będzie we czci u wszystkich, a łożo nieskalane.”

Jeżeli relacja małżeńska jest nacechowana brakiem wzajemnego zaufania, niepewnością siebie, podejrzliwością, strachem lub niewiernością, będzie mało wytrzymała. Silne małżeństwa wymagają niezłomnego zobowiązania, które może zakończyć się jedynie śmiercią jednej ze stron (Rzymian 7:1-2). Słabe zobowiązanie owocuje tylko początkowym wysiłkiem, rozejściem emocjonalnym, brakiem bliskości i pokusami.

Bożym zamiarem jest, aby małżeństwo było dożywotnim przymierzem pomiędzy kobietą, a mężczyzną (Mateusza 19:3-6). Paweł powiedział, że wierzący nie są zniewoleni, jeżeli ich niewierzący współmałżonek separuje się od nich (I Koryntian 7:15), jednak wierząca strona w małżeństwie nie powinna szukać separacji od niewierzącej (I Koryntian 7:12-14, 16). Paweł wcześniej wspominał, iż nasz Pan powiedział to samo: wierzący nie powinni wybierać drogi separacji od niewierzącego współmałżonka, a jeżeli ją wybiorą, to nie powinni ponownie wchodzić w związek małżeński (I Koryntian 7:10-11, Mateusza 5:31-32, Mateusza 19:9).

Miłość wynikająca z przymierza jest ofiarna, pełna szacunku i pielęgnująca związek, nawet wtedy, gdy ten jest trudny (I Koryntian 13). Niewiążące zaangażowanie powoduje niepewne działanie, emocjonalne odcięcie, dystansowanie się oraz pokusy.

Mąż żyje miłością zakotwiczoną we wspólnym przymierzu, gdy nie odchodzi od żony pomimo jej obojętności, choroby czy braku szacunku wobec niego. Żona żyje miłością ugruntowaną na wspólnym przymierzu, wybierając okazywanie szacunku i posłuszeństwa wobec swojego męża, ze względu na Chrystusa, nawet gdy jej mąż nie okazuje jej miłości.

Jego miłość zaowocuje jej szacunkiem, jej szacunek zaowocuje jego miłością. A wzrost między nimi będzie kontynuowany!

► Jakie problemy mogą wynikać z sytuacji, w której przyjmie się założenie, że skoro związek małżeński nie wnosi szczęścia w życie jednej lub obu stron – to zawsze można zmienić zdanie? Jaką różnicę robi w małżeństwie kompletne oddanie się drugiej stronie – wierząc, że małżeństwo jest nieprzerwalną unią?

Biblijne małżeństwo jest miejscem tworzenia: prokreacji.

“Oto dzieci są darem Pana, Podarunkiem jest owoc łona” (Psalm 127:3).

Dzieci są darem od Boga, ale są również darem rodziców dla Boga. “Czy nie Jeden (Bóg) uczynił ją istotą z ciała i ducha? A czego pragnie ten Jeden? Potomstwa Bożego.

Pilnujcie się więc w waszym duchu i niech nikt nie będzie niewierny żonie swej młodości!” (Malachiasza 2:15). Bóg pragnie, aby wierzący rodzice wydawali owoce jakimi są wierzące dzieci.

Niektórzy, w swoim stylu życia, nie zostawiają miejsca na dzieci. Biblia jednak naucza, iż podoba się Bogu, gdy rodzice mają bogobojne dzieci.

Należy zauważyć, że Bogu nie chodzi o sam akt reprodukcji, ale o bogobojne dzieci. Rodzice mają nadane im od Boga powołanie, aby nauczali swoje dzieci podążania za Chrystusem.

Biblijne małżeństwo jest dla Chrystusa

W liście Pawła do Efezjan 5:30-32, Duch Święty objawia głębsze znaczenie dla małżeństwa, ukryte do czasu przyjścia Jezusa. Małżeństwo jest ziemskim obrazem – odbiciem – relacji między Chrystusem a Jego Kościołem.

Paweł rozpoczyna zachętą dla wierzących, aby byli napełnieni Duchem Świętym (Efezjan 5:18). W tym kontekście prezentuje poniższe instrukcje małżeńskie:

Napełniona Duchem Oblubienica: *podporządkuje się panu młodemu* (jej “głowie”) w Panu, na takiej samej zasadzie jak wierzący poddają się Jezusowi (Efezjan 5:24, 32; oraz I Piotra 3:1). W ten sposób jednocześnie okazuje szacunek Jezusowi oraz swojemu mężowi.

Ważne jest, aby każda żona miała na uwadze Pana w swoim podporządkowaniu. To wobec Boga się podporządkowujemy, a nie tylko swojego męża. Jej oczy spoczywają na Jezusie, który sam jest bez skazy. Podporządkowanie żony wobec męża jest aktem uwielbienia Jezusa.

Biblijne podporządkowanie, tak jak miłość, nie mogą być wymuszone. Jest ono darem, jaki żona ofiaruje swojemu mężowi, wynikającym z jej szacunku wobec Chrystusa (Efezjan 5:33). Poddanie we wszystkim, jest aktem uwielbienia Chrystusa.¹⁰

Poddanie żony wobec męża jest odzwierciedleniem jej szacunku (werset 33) dla niego, jest to część integralna jej pełni Ducha (o której mowa we fragmencie z listu Pawła do Efezjan 5:18-21). To wyróżnienie, pochodzące od łagodnego i cichego ducha, jest bardzo cenne u Boga (I Piotra 3:4-5).

Napełniony Duchem Oblubieniec: będzie *kochał* swoją oblubienicę tak jak Jezus kocha swój kościół (Efezjan 5:25). Miłując ją jak własne ciało (Efezjan 5:28-29) przejawia pełne Ducha samopoświęcenie jakie Jezus zademonstrował wobec swojego kościoła, kiedy poświęcił siebie za nią. To jest akt poddania się oblubieńca (Efezjan 5:21). Jeden komentator tak to ujął:

¹⁰ W celu dalszego zagłębienia się w temat biblijnego podporządkowania, zobacz lekcję nr 10 w podręczniku *Spiritual Formation*, dostępnej na stronie: Shepherds Global Classroom.

Tak jak On (Jezus) poddał się, cierpieniu na krzyżu, tak i my mamy być gotowi poddać się i zaprzeć sami siebie, znosząc trudy i próby, aby wspierać szczęście swojej żony. Obowiązkiem męża jest znosić trudy dla niej; zaspokajać jej potrzeby; odmawiając sobie odpoczynku i relaksu, jeżeli to konieczne, aby troszczyć się o nią w chorobie; iść przed nią w niebezpieczeństwie; bronić ją przed zagrożeniami; znosić ją, kiedy jest podirytowana; trzymać się jej, kiedy sama męża odpycha; modlić się o nią, kiedy doświadcza duchowych trudności oraz być gotowym umrzeć za nią. Dlaczego miałoby być inaczej? Jeżeli byłiby rozbitkami, a na wodzie unosiła by się ostatnia deska, na której bezpiecznie mogłaby się ostać jedna osoba, mąż powinien być skłonny ją podać żonie, aby zapewnić jej bezpieczeństwo za wszelką cenę. Ale jest coś więcej... mąż powinien odczuwać, iż jedynym, największym celem jego życia jest dążenie do zbawienia jego żony. To on powinien zaopatrzyć ją we wszystko, co jest jej potrzebne dla jej duszy... powinien sam być dla niej przykładem; doradzać jej, kiedy tego potrzebuje; sprawiać, aby droga do zbawienia była dla niej jak najprostsza. Jeżeli mąż jest napełniony Duchem oraz gotowy do samozaparcia wzorowanego na jego Zbawicielu, żadna ofiara nie będzie zbyt wysoka, aby zapewnić zbawienie swojej rodzinie.¹¹

Oblubieniec ma dążyć do czystości swojej oblubienicy, tak jak Chrystus oczyszcza swoją oblubienicę, którą jest kościół, "Aby go uświęcić, oczyściwszy go... [i] sam sobie przysposobić Kościół pełen chwały, bez zmayı lub skazy lub czegoś w tym rodzaju" (Efezjan 5:26-27).

W czasach starożytnych oblubienice monarchów były rytualnie oczyszczane poprzez długotrwałe i drogocenne zabiegi kosmetyczne. W jednym z opisów czytamy o "sześciu miesiącach olejkim mirrowym, a po sześciu miesiącach balsamem i innymi kosmetykami kobiecymi" (Estery 2:12). W ten sposób dziewica była przygotowywana dla swojego oblubieńca.

W duchowym sensie, mąż jest odpowiedzialny za zaopatrywanie żony we wszystkie niezbędne środki do jej rozkwitu – wierność, bezwarunkową miłość, zrozumienie, modlitwę, doradztwo, nauczanie oraz życzliwość.

Kiedy mąż traktuje swoją żonę w taki sposób, ona odpłaci mu szczęściem. Paweł napisał, "Kto miłuje żonę swoją, samego siebie miłuje" (Efezjan 5:28). Mężowie, którzy kochają swoje żony w ofiarny sposób dostaną zapłatę u Boga, ale prawdopodobnie również w szacunku, czułości oraz wierności swojej żony.

► Podaj konkretne przykłady tego w jaki sposób mąż powinien zapewniać duchowe wsparcie żonie.

¹¹ Albert Barnes, *Commentary on Ephesians*, (rozdział piąty).

Sposoby, w jakie pary mogą wzmocnić swoje małżeństwo

(1) Powinni podążać za pierwotnym zamysłem Boga, wypełniając przypisane im role w małżeństwie.

Mąż powinien pamiętać, że jego żona jest darem od Boga, oraz pomocnikiem, który go dopełnia. Jego zadaniem jest poświęcać swoje życie na troskę o jej bezpieczeństwo oraz duchowy wzrost, jak również zabiegać o jej zdrowie emocjonalne i fizyczne. Musi okazywać wdzięczność i ofiarowywać jej miłość, nawet wtedy, kiedy na to nie zasługuje, rozumiejąc, że jedynie Bóg jest w stanie sprawić w niej prawdziwą zmianę. A Bóg dostrzeże i uhonoruje jego posłuszeństwo i wiarę.

Żona powinna zaakceptować Boży plan dla jej męża jako jej głowy, stale okazując mu szacunek oraz respektując jego przywództwo. Ma wybierać poddanie i szacunek, nawet gdy jej mąż popełnia błędy i nie zasługuje na respekt, modląc się, aby Bóg zmienił w nim to co wymaga zmiany. Bóg uhonoruje jej posłuszeństwo i wiarę.

(2) Pary małżeńskie powinny kultywować prawdziwą duchową oraz cielesną intymność.

Powinny podążać ku wzajemnemu *poznaniu* bez strachu, krytyki, porównywania do innych, bez nadużyć, podążania za samozadowoleniem czy degradacją drugiej osoby. Obie strony mają być transparentnie i spójne przed Bogiem oraz wzajemnie przez sobą.

(3) Pary małżeńskie, gdy nie uda się im sprostać wymaganiom, powinny podążać za przykładem Bożej łaski.

Kiedy Adam i Ewa popadli w grzech, czuli wstyd oraz żal, Bóg objawił swoją moc odkupienia ich upadku. Poświęcił zwierzę, aby sprawić ubranie dla Adama i Ewy, aby okryć ich nagość (I Mojżeszowa 3:21). Ten akt Bożej miłości był obrazem łaski oraz Bożej obietnicy ich odkupienia przez Chrystusa, który sprawia, że możemy dostąpić przebaczenia, a także przywrócenia do pierwotnej relacji z Bogiem. Przez Chrystusa, pary małżeńskie mogą powrócić do intymności bez wstydu, nawet po porażce.

Jezus przykładem szacunku dla kobiet

W pierwszym wieku w Imperium Rzymskim, jak i w judaizmie, kobiety były uważane za podrzędne. Niskie mniemanie o kobietach jest nadal obecne w wielu kulturach na świecie oraz w wielu domach. Kobiety bywają nieszanowane, używane jako obiekty seksualne, ma miejsce wobec nich wiele nadużyć. Jednak wysokie poważanie jakie Jezus okazywał kobietom jest przykładem dla nas.

Chrystus považał kobiety jako godne i równoważne z mężczyznami. Powiedział, "Stwórca od początku stworzył mężczyznę i kobietę" (Mateusza 19:4, I Mojżeszowa 1:27). Kobiety są stworzone na podobieństwo Boże tak jak mężczyźni. Mają samoświadomość, osobistą wolność, możliwość samostanowienia oraz osobistej odpowiedzialności za swoje czyny.

Kobiety są postrzegane przez Jezusa jako osoby, a nie obiekty dla męskich pragnień. Jezus traktował je jako osoby, dla których przyszedł na ten świat (Łukasza 8:1-3).

Trzech znanych teologów, James Borland, John Piper'a oraz Wayne Grudem, zebrali, z czterech ewangelii, cytowane poniżej przykłady szlachetnego traktowania kobiet Jezusa:

(1) Jezus regularnie odnosił się do kobiet przemawiając publicznie.

Nie było to typowe w czasach Jezusa (Jana 4:27). Jego uczniowie byli zadziwieni, kiedy zobaczyli Go, rozmawiającego z Samarytanką przy studni w Sychar (Jana 4:7-26). Rozmawiał też otwarcie z kobietą przyłapaną na cudzołóstwie (Jana 8:10-11). W ewangelii Łukasza Jezus publicznie wypowiedział słowa do wdowy w mieście Nain (Łukasza 7:12-13), jak i kobiety z krwotokiem (Łukasza 8:48, Mateusza 9:22, Marka 5:34) oraz kobiety, która zawołała do niego z tłumu (Łukasza 11:27-28). Jezus zwrócił się publicznie do cierpiącej kobiety, która była pochylona i nie mogła się wyprostować od 18 lat (Łukasza 13:12), a także do grupy kobiet w drodze na krzyż (Łukasza 23:27-31).

(2) Jezus okazał szacunek i uznanie kobietom poprzez sposób w jaki się do nich odnosił.

Jego słowa były przemyślane oraz troskliwe. Mateusz, Marek i Łukasz odnotowali, że zwracając się do kobiety z krwotokiem, nazwał ją „córka,” a niepełnosprawną kobietę nazwał „córka Abrahama” (Łukasza 13:16). Nazywając kobiety „córkami Abrahama” Jezus postawił je na równi z „synami Abrahama.”

(3) Jezus objawia też niezbywalną wartość kobiet, pociągając je do osobistej odpowiedzialności za ich grzechy.

Jest to widoczne w tym jak Jezus rozmawia z kobietą przy studni (Jana 4:16-18), kobietą przyłapaną na cudzołóstwie (Jana 8:10-11) oraz z grzeszną kobietą, która namaściła Jego stopy (Łukasza 7:44-50). Ich grzech nie był ignorowany, lecz skonfrontowany. Jego zachowanie pokazało, iż każda z nich miała osobistą wolność, była odpowiedzialna za swoje wybory oraz, że musi osobiście zmierzyć się z problemem grzechu, pokutą oraz przebaczeniem.

W jaki sposób, wartość, którą Jezus przypisywał kobietom, powinna kierować dzisiejszym kościołem?

Idealna, biblijna rola dla kobiet w służbie oraz w domu jest obecnie omawiana w wielu kościołach jak i denominacjach, i tak powinno być. Jednak ich wartość czy równość jako osób stworzonych na podobieństwo Boże, **nigdy** nie powinna być poddawana dyskusji. Jezus nieustannie wskazywał na wartość oraz godność kobiet jako osób. To właśnie kobiety wybrał, aby były pierwszymi zwiastunami jego zmartwychwstania (Jana 20:17). Cenił też społeczność z nimi, ich modlitwy, posługi chrześcijańskie, pomoc finansową, świadectwo ich życia i nawrócenia. Jezus szanował kobiety, nauczał kobiety oraz świadczył kobietom w przemyślany sposób.

Szacunek wobec kobiet w Nowym Testamencie

Szacunek Jezusa do kobiet jest widziany w życiu Ducha Świętego. W dniu Pięćdziesiątnicy, Duch Święty został wylany na synów i córki, oraz sługi i służebnice (Dzieje Apostolskie 2:17-18). Duch Święty nie wykazał stronniczości.

W liście do Rzymian 16, Paweł chwali kobietę o imieniu Febe (werset 1), także Pryscyllę i Akwilę, jako swoich współpracowników w Chrystusie Jezusie, nadstawiających swoje życie za niego (wersety 3-4). Paweł również wyrażał uznanie wobec Marii za jej ciężką pracę (werset 6) oraz Junii, zaszczytnie posiadającej autorytet między apostołami (werset 7). Istnieje więcej przykładów szacunku Jezusa do kobiet.

W I liście do Tesaloniczan Paweł pochwała, czułość oraz matczyną miłość, nadaną kobietom przez Boga, pisząc, "byliśmy pośród was łagodni jak żywicielka, otaczająca troskliwą opieką swoje dzieci" (I Tesaloniczan 2:7). W liście do Efezjan nakazuje mężom, aby kochali swoje żony, "jak i Chrystus umiłował Kościół i wydał zań samego siebie" oraz przykazuje, aby miłowali je jak własne ciała (Efezjan 5:25, 28). Piotr apeluje do mężów, "postępujcie z nimi z wyrozumiałością... okazujcie im cześć" (I Piotra 3:7).

Jasne jest, iż we wczesnych dziejach kościoła kobiety były uważane za wartościowe, a mężczyźni byli pouczani do okazywania im szacunku. Teraz jest czas na to, aby liderzy na całym świecie postawili się po stronie kobiet i walczyli z każdą formą niewłaściwego ich traktowania we wszystkich kulturach. Nadszedł czas, aby cenić kobiety, zgodnie z zamysłem Bożym, jako istoty stworzone na Jego podobieństwo. Jakikolwiek nauczanie odnoszące się do roli kobiet w zborach powinno być rozpoczęte powyższymi założeniami albo stanie się drogą do nadużyć.

Na zakończenie

Małżeństwo zostało stworzone przez Boga, nie człowieka. Dlatego, Bóg powinien być naszym źródłem instrukcji, a nie świat, bądź lokalne normy kulturowe. Tylko On wie, jak sprawić, aby nasze małżeństwo było silne, trwałe i satysfakcjonujące. Jednak nigdy nie uda nam się wypełnić naszych obowiązków w małżeństwie bez pomocy Ducha Świętego.

Dyskusja w grupie

- ▶ Przedstaw zasady jakich kościoł powinien nauczać ku umocnieniu małżeństw. Zrozumienia jakiej zasady najbardziej brakuje w Twoim środowisku?
- ▶ W jaki sposób Twoja kultura traktuje mężczyzn inaczej niż kobiety?
- ▶ W jaki sposób kościoły w Twoim kraju traktują kobiety inaczej niż mężczyzn? Czy widać w tym zagadnieniu różnicę między podejściem kościoła a podejściem kultury?
- ▶ Bazując na przykładzie Jezusa powiedz, jakie zwyczaje w kościele powinny być zmienione?

Modlitwa

Ojcze w Niebie,

Dziękuję Ci za wspaniały dar jakim jest małżeństwo. Pomóż nam podjąć niezbędne zobowiązania, abyśmy mogli doświadczyć małżeństwa w sposób, w jaki Ty je zaplanowałeś.

Pomóż nam wzajemnie demonstrować miłość jaka istnieje między Chrystusem a Jego kościołem.

Pomóż też wynieść się ponad normy kulturowe w okazywaniu sobie wzajemnego szacunku.

Dziękuję Ci za Ducha Świętego, dzięki któremu silne, pełne radości relacje są możliwe.

Amen

Lekcja nr 6 - Praca Domowa

(1) Napisz jakie różnice obserwujesz między statusem kobiet i mężczyzn w Twojej kulturze. Jak zmieniłyby się te rozróżnienia, gdyby biblijna prawda była sukcesywnie wdrażana?

(2) Wybierz dwie zasady jakie były dla Ciebie nowe w powyższej lekcji. Opisz je, po akapicie na każdą.

(3) Przygotuj krótką prezentację jednego z wymienionych poniżej tematów. (Prowadzący zajęcia przyzna tematy poszczególnym uczestnikom). Podziel się swoją prezentacją na następnych zajęciach.

- Boży zamysł wobec jedności w małżeństwie
- Biblijne przeznaczenie dla małżeństwa
- Sposoby na wzmocnienie małżeństwa
- Biblijne spojrzenie na kobietę
- Niezbędność napełnienia Duchem Świętym w wypełnianiu wyznaczonych przez Boga ról w małżeństwie

Lekcja nr 7

Świętość Małżeństwa

Cele lekcji

Po zakończeniu lekcji uczestnik:

(1) Zrozumie Boży plan wobec małżeństwa oraz wytłumaczy pomocne zasady małżeńskie, które nie tylko pomogą je chronić przed problemami, ale również zaowocują błogosławieństwem.

(2) Wytłumaczy biblijne zalecenia dla rodzin.

Robertson McQuilkin, Strażnik Obietnic

Dr. Robertson McQuilkin służył jako misjonarz w Japonii przez 12 lat. Później objął funkcję prezydenta na uczelni Columbia International University. Za życia znany był jako pisarz, mówca, oraz nauczyciel. Pod koniec życia, jego żona Muriel zachorowała na Alzheimera. Gdy jej stan stał się na tyle zaawansowany, że wymagała nieustannej opieki, Dr. McQuilkin zrezygnował z funkcji prezydenta uczelni CIU, aby troszczyć się o swoją żonę. Powiedział wtedy, że dotrzymuje obietnicy, którą złożył w przysiędze ślubnej. W jego przekonaniu troska o żonę była ważniejsza niż utrzymywanie pozycji rektora Uniwersytetu.

Małżeństwo jest Bożą instytucją

Małżeństwo zostało stworzone przez Boga dla pierwszego mężczyzny i pierwszej kobiety.

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: I Mojżeszowa 2:21-24. Co mówią o małżeństwie przeczytane słowa?

Małżeństwo zostało stworzone przez Boga jako konkretna odpowiedź na naturalne potrzeby zawarte w ludzkiej naturze. Poprzez wszystko co Bóg stwarza i wszystko czego wymaga, ofiarowuje nam to co jest dla nas najlepsze (V Mojżeszowa 6:24). Bóg wie, że Jego plan dla małżeństwa odpowie na wszystkie emocjonalne, międzyludzkie oraz duchowe pragnienia człowieka.

Małżeństwo stworzone jest również, aby być odbiciem Bożego charakteru i Jego relacji. Bóg Ojciec, Bóg Syn i Bóg Duch Święty od zawsze są ze sobą w relacji i zawsze w niej pozostaną. Każdy z nich posiada odrębną rolę, ale wszystkie osoby Trójcy są trwale jednym Bogiem, ponieważ stanowią jedność w swojej istocie. W relacji między członkami Trójcy widzimy integralność, intymność, wierność oraz nieustającą miłość. Biblijne małżeństwo zostało stworzone na obraz tej niesamowitej relacji w Trójcy. Bożym planem dla współmałżonków jest czystość w miłości wobec siebie oraz wzajemne oddanie na resztę życia.

Dlatego Bożym planem dla współmałżonków jest opuszczenie rodziców i zjednoczenie się jako mąż i żona. Taki kontekst oferuje im warunki do rozwijania przyjaźni i partnerstwa, a te mają być w ich życiu silniejsze i bliższe niż jakiegokolwiek inne ludzkie relacje.

Małżeństwo to nie jest po prostu dwoje ludzi żyjących wspólnie. Jest to związek dwojga ludzi, których życia zostały scalone w jedno, przez co w pewnym wymiarze są jedną osobą. Nie znaczy to, że ich indywidualne osobowości zostają wymazane, ale pokazuje to unikalną jedność między nimi.

Permanencja małżeństwa

Bóg stworzył małżeństwo, aby było trwałe. W przysiędze małżeńskiej mężczyzna i kobieta ślubują sobie wierność do końca ich życia.

W Biblii zapisane są słowa Jezusa na temat małżeństwa, wypowiedziane w rozmowie z faryzeuszami.

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: Mateusza 19:3-8

Jezus potwierdził, że Bożym zamysłem dla małżeństwa była nieodwracalność. Powiedział również, że rozwód został stworzony dla ludzi, którzy nie podążają za Bogiem.

Jest wiele powodów, dla których Bóg stworzył małżeństwo jako trwały związek, niektóre z nich zostały omówione powyżej. Jednym z powodów, o których warto tutaj wspomnieć, są dzieci. Posłuszeństwo wobec Bożego planu dla rodziny zapewnia optymalne środowisko do rozwoju dzieci. Zadaniem rodziców jest życie w posłuszeństwie wobec Bożych przykazań względem ich małżeństwa oraz rodziny, a dostrzegalnym tego owocem będzie pobożność ich dzieci (Malachiasza 2:15).

W swojej mądrości Bóg rozłożył proces dorastania u dzieci na wiele lat. Na wczesnym etapie, dzieci są zależne od swoich rodziców, ich ochrony, troski oraz nauczania. Widać tu dużą różnicę między okresem dorastania zwierząt, które w ciągu roku lub dwóch wykształcają dorosłe cechy. Rodzina jest najlepszym, danym od Boga środowiskiem do wychowania dzieci. Wiele problemów w naszym społeczeństwie bierze się z rosnącej ilości rozbitych rodzin.

Małżeństwo wymaga złożenia wzajemnej obietnicy, której konsekwencją jest związanie całego życia obojga aż do śmierci. Każda kultura ma jakąś formę ceremonii symbolizującej powagę i szczególny charakter związku małżeńskiego. Podczas takiej ceremonii mężczyzna i kobieta mają okazję by publicznie zaświadczyć o podjęciu zobowiązania na całe życie.

Większość państw prowadzi rejestr małżeństw. A prawa małżeńskie wpływają na własność nieruchomości, opiekę nad dziećmi oraz dziedziczenie spadku.

Oto przykład popularnej przysięgi małżeńskiej:

Biorę Ciebie za mojego prawowitego męża/ żonę, od dnia dzisiejszego na zawsze, na dobre i na złe, w bogactwie i biedzie, w chorobie i w zdrowiu, aby Cię kochać i

pielęgnować, dopóki śmierć nas nie rozłączy, zgodnie ze świętym zarządzeniem Boga, tak mi dopomóż Panie Boże Wszechmogący.

Ponieważ romantyczne uczucia bywają zmienne, małżeństwo nie może się opierać na niestałych osobistych emocjach. W słowach przysięgi małżeńskiej zawarta jest obietnica wierności między małżonkami do końca ich życia. Zmiany zachodzące w życiu nie mają na nią wpływu.

Małżeństwo jako związek chrześcijański

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: II Koryntian 6:14-18

Wersety te mówią nam, że zbyt bliskie związki z niewierzącymi, utrudnią osobie wierzącej dotrzymanie zobowiązania. Tak jak wierzący nie może wspólnie uwielbiać Boga z kimś kto wielbi Szatana, tak samo nie może podążać za świeckim stylem życia i jego priorytetami. To ostrzeżenie ma zastosowanie w różnorodnych relacjach, włącznie z partnerstwem w biznesie.

Małżeństwo jest najbliższą ludzką formą partnerstwa. Człowiek wierzący nie powinien brać pod uwagę małżeństwa z osobą niewierzącą (I Koryntian 7:39, II Koryntian 6:14-18). W takim związku osoba wierząca napotka wiele smutków oraz utrudnień w wychowywaniu dzieci, a także organizowaniu życia rodzinnego.

Jeżeli obie strony wchodzące w związek małżeński są wierzące, ale uczęszczają do różnych zborów, najpierw obie strony powinny upewnić się, że jest między nimi zgoda w ważnych duchowych tematach. Po zawarciu związku małżeńskiego powinni również planować bycie częścią tego samego zboru.

► Dlaczego zwyczajowo małżeństwo bywa rozpoczynane przysięgą, zamiast stwierdzeniem wspólnej miłości?

Boży standard moralny

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: Hebrajczyków 13:4

Tutaj widzimy, że małżeństwo jest godne najwyższego szacunku, a grzechy seksualne są odzwierciedleniem jego braku w małżeństwie. Bóg osądzi brak seksualnej moralności.

Do grzechów o charakterze seksualnym zaliczają się pożądlive fantazje, nierząd, cudzołóstwo, zachowania homoseksualne oraz pornografia. Posiadanie pożądlivych fantazji oznacza wyobrażanie sobie aktów seksualnych z osobą spoza małżeństwa. Nierząd oznacza pozamałżeński akt seksualny z drugą osobą. Cudzołóstwo to akt seksualny pomiędzy osobą zamężną a kimś spoza jej związku. Zachowania homoseksualne oznaczają akt seksualny między osobami tej samej płci. Pornografia mieści w sobie słowa pisane, zdjęcia oraz filmy wyprodukowane po to, aby wzbudzać seksualne reakcje, pokazujące nagość lub akty seksualne. Wszystkie te formy grzechu są naruszeniem relacji małżeńskiej.

Pamiętaj – każdy głód, który kusi nasze ciało, jest najlepiej zaspokojony w Bogu. Jedynym, stworzonym przez Boga kontekstem dla seksu, jest seks między współmałżonkami. Seks poza wyznaczonymi przez Boga parametrami jest... początkowo słodki, ale końcowo zatruwa nasz duchowy apetyt, aż do momentu, przed którym jedyne pragnienie jakie pozostanie, doprowadzi nas do zguby. Seks poza Bożym planem dla człowieka pomniejsza naszą wrażliwość na potrzebę świętości, prawości oraz Bożej obecności w naszym życiu.¹²

Przypowieści Salomona wielokrotnie ostrzegają przed brakiem moralności seksualnej tłumacząc, iż zniszczy życie człowieka i doprowadzi do jego zagłady. (Przypowieści Salomona 2:16-19; Przypowieści Salomona 6:24-29, 32-33 to dwa przykłady).

Robertson McQuilkin napisał, że Boże cele dla ludzkiej seksualności...

...są naruszane prawie tak samo poważnie pod względem psychicznym jak i fizycznym. Bóg nie stworzył po prostu mężczyzny i kobiety; On stworzył ich ku wzajemnej, intymnej, trwałej więzi, wyrażonej w małżeństwie, utworzonej na wzór więzi, którą widzimy w Jego naturze. Aby ten wyższy cel w stworzeniu był osiągnięty, intymność w związku musi być na wyłączność, a przyrzeczenie trwałe, w innym przypadku nie będzie jedności. Wierność jest przede wszystkim w umyśle. Wyłączność w intymności, stałość w przyrzeczeniu oraz wspólne zaufanie zawsze zostają najpierw zerwane w sferze umysłu.¹³

► Fragmenty do przeczytania na głos przez uczestników zajęć: I Koryntian 6:9-11, 15-20 oraz Mateusza 5:27-30.

Każde społeczeństwo ma swoje kulturowe poglądy na temat związków damsko-męskich. Kulturowe standardy są zazwyczaj znacznie mniej wiążące niż biblijnie definiowana moralność. Większość kultur posiada adekwatną ilość zasad, aby utrzymać porządek społeczny. Przez to, efektywnie moderowany grzech seksualny bywa szeroko tolerowany. Biblijny standard moralny jest inny.

Niestety, niektóre kościoły podążają za świecką moralnością zamiast za biblijną. Dyscyplinują osoby, których beztroskie grzechy wyszły na jaw, jednocześnie tolerują te same grzechy u osób, które są w nich ostrożniejsze.

Powyższe wersety pokazują nam, że osoby popełniające te grzechy nie są wierzące i nie pójdą do nieba. Niektórzy z wierzących w Koryncie popełnili te grzechy w przeszłości, ale przez nawrócenie zostali od nich wykupieni.

Jakakolwiek doktryna, która usprawiedliwia wymienione grzechy w życiu osoby wierzącej, jest fałszywą doktryną. Jeżeli osoba twierdzi, że jest naśladowcą Chrystusa, jednak popełnia

¹² Gary Thomas, *Sacred Marriage*. Grand Rapids, MI: Zondervan, 2000, s. 210.

¹³ Robertson McQuilkin, *An Introduction to Biblical Ethics (2nd edition)*, (Wheaton, IL: Tyndale House Publishers, Inc., 1995), 216

grzech seksualny, w świetle Pisma Świętego, powinna być usunięta ze zboru oraz nie uważana za osobę wierzącą (I Koryntian 5:11-13).

Liderzy w zborach powinni być przykładem biblijnego zachowania w tych zagadnieniach. Kiedy zbory pozwalają, na nieskromne stroje u osób prowadzących uwielbienie lub zmysłowe formy tańca w kościele, sugerują, że niewłaściwe formy pożądania są normalne, a grzech seksualny nie jest poważny.

Społeczne normy ubioru często sugerują, iż osoba nie jest dobrze ubrana, jeżeli jej strój nie zwraca uwagi na jej sylwetkę lub ciało. Ten błąd bywa często widoczny we wspólnotach podczas wyjątkowych okazji zborowych. Wynika to z niesłusznego założenia, że podążanie za modą jest związane z odpowiednim ubiorem. Kościół powinien wskazywać na błąd w takim myśleniu. Osoba wierząca nie powinna celowo prowokować niewłaściwych pragnień u innych. Paweł w liście do Tymoteusza 2:9-10 nawołuje, aby ubiór wierzących był odzwierciedleniem ich rozważnie prowadzonego czystego życia oraz braku otwartości na grzech lub prowokowanie go. Osoba wierząca powinna swoim strojem okazywać skromność, przyzwoitość oraz samo-kontrolę.

Pomoc dla grzesznika

Paweł w liście do Galacjan 6:1 pisze, że zborowym obowiązkiem jest pomoc w przywróceniu do wspólnoty grzesznego członka. Nie oznacza to jednak, że ta osoba powinna pozostać na swoim dawnym stanowisku w zborze lub szybko do niego powrócić. Przywrócenie oznacza ponowne włączenie do wspólnoty oraz troskę ze strony zgromadzenia. Jeżeli członek zboru okaże szczerą skruchę, otrzyma przebaczenie od Boga oraz kościoła. Kościół powinien być dla tej osoby źródłem duchowego wsparcia w podtrzymywaniu zwycięstwa nad grzechem oraz duchowego wzrostu.

Jeżeli niezamężna dziewczyna zajdzie w ciążę, kościół nie powinien odsuwać jej od wspólnoty oraz opieki ze strony zboru, bez próby wsparcia jej duchowej odnowy. Jeżeli okaże skruchę i podda się duchowemu wsparciu, powinna otrzymać przebaczenie. Jej grzech nie był gorszy od grzechu mężczyzny, który z nią współżył. Czasem kobiety w takich sytuacjach doświadczają gorszego traktowania, ponieważ konsekwencje ich grzechu są bardziej widoczne.

W niektórych grupach społecznych, rodzice odczuwają hańbę związaną z niezaplanowaną ciążą córki. Czasem nawet próbują zabić poczęte dziecko po narodzeniu, aby uratować wizerunek rodziny. Jednak Biblia nie daje nam żadnego usprawiedliwienia dla morderstwa (II Mojżeszowa 20:13). Każde nienarodzone dziecko zostało stworzone na obraz Boży (I Mojżeszowa 9:6, Psalm 139:13-14). Dlatego, należy kochać, troszczyć się oraz chronić dziecko tej dziewczyny.

Kościół jest rodziną w wierze. Z tego względu jego głównym celem nie jest potępienie grzechów, ale wyrażanie wzajemnej troski o zborowników. Jeżeli do kościoła uczęszcza

kobieta, która zarabia na życie w niemoralny sposób, należy najpierw pochylić się nad jej potrzebami i pomóc jej znaleźć alternatywne formy dochodu.

Prawdziwa historia...

Grupa dziewcząt z biednych rodzin uczęszczała na spotkania zborowe, brała też udział w próbach chóru. Te same dziewczyny były zaangażowane w niemoralne relacje z mężczyznami w celach zarobkowych, aby wspierać swoje rodziny. Jaka powinna być reakcja zboru na taką sytuację?

► Co powinien zrobić kościół, aby pomóc ludziom uwolnić się z grzesznego stylu życia?

Pornografia

Celem pornografii jest pokazywanie nagości lub aktów seksualnych w formie pisanej, przez zdjęcia lub filmy wideo.

Internet oraz szerokie zastosowanie technologii na całym świecie sprawiły, że pornografia jest dzisiaj bardzo łatwo dostępna, a różnorodne pokusy z nią związane, przez wielu wierzących, nie zostały przemyślane pod kątem biblijnym, zanim byli z nimi skonfrontowani. Wielu pastorów oraz liderów w zborach zostało nią początkowo zaskoczonych, ponieważ w ich młodych latach internet nie był jeszcze ogólnie dostępny. Często liderzy bywają skonfrontowani z własnym ograniczonym rozumieniem, tego, z czym zmagają się dzisiaj młodsze pokolenia.

Pornografia jest zła ponieważ jej celem jest skłanianie odbiorcy do czerpania przyjemności z wyobrażenia sobie pozamałżeńskich aktów seksualnych, cudzołóstwa oraz różnorodnych form seksualnej perwersji. Jest atrakcyjna dla osoby o grzesznych pragnieniach, ponieważ umożliwia czerpanie przyjemności z niemoralnego zachowania, które Bóg potępia.

Pornografia uzależnia. Osoba sięgająca do pornografii, kierowana jest bardzo silną potrzebą. Życie bez pornografii dla takiej osoby bywa niewyobrażalne, ponieważ w jej osądzie wypełnia ona pustkę i sprawia, że życie przepełnione pochodzącymi z niej fantazjami jest bardziej interesujące. Jak we wszystkich uzależnieniach, pragnienie ciągłego powracania do niej potrafi być tak pochłaniające, że doprowadza człowieka do poświęcania dla uzależnienia dobrych rzeczy w swoim życiu.

Pornografia jest progresywna. Osoba uzależniona od pornografii progresywnie traci wrażliwość na pewne treści, co powoduje, że z czasem, wyszukiwane zawartości, muszą być coraz bardziej wulgarne oraz perwersyjne. Konsekwentnie, z czasem użytkownik będzie doświadczał przyjemność z wyobrażeń, które kiedyś byłyby dla niego przerażające.

Pornografia wyniszcza. Człowiek uzależniony od niej traci z czasem zdolność odczuwania szczęścia w normalnym związku. Jego pragnienia stają się tak nienaturalne, że nigdy nie zaznają spełnienia. A sam użytkownik znieczula się na nadużycia występujące u innych osób.

Pastorzy oraz rodzice powinni ostrzegać młodych ludzi przed niebezpieczeństwami takiego uzależnienia. Dzieci, którym brakuje samo-kontroli do przeciwstawiania się nieodpowiednim treściom powinny mieć ograniczony oraz monitorowany przez rodziców dostęp do internetu. Każdy, kto zmagają się z pokusą pornografii, powinien mieć zaufanego, bogobojnego przyjaciela, z którym może regularnie się modlić oraz dzielić zwycięstwami lub upadkami w tym obszarze życia. Regularne rozmowy z mądrym przyjacielem bywają fundamentalnym wsparciem w wytrwaniu w postanowieniu podążania za czystością oraz kontynuowaniu zwycięstw nad pokusami.

► Jakie nawyki poleciłbyś, aby pomóc chronić młodego człowieka od uzależnienia od pornografii? W jaki sposób mógłby w tym pomóc kościół?

Zachowania homoseksualne

Niektóre społeczeństwa, które odrzucają autorytet biblijny, odrzucają także biblijną postawę wobec małżeństwa. Przez co nie widzą problemu w związkach osób tej samej płci.

Biblia potępia zachowania homoseksualne.

► Wersety do przeczytania na głos oraz rozważenia w grupie: Rzymian 1:26-27, I Tymoteusza 1:10, I Koryntian 6:9-10.

Przeczytane wersety włączają praktyki homoseksualne w listę najbardziej grzesznych postępowania. Osoby, które trwają w takich zachowaniach odrzucają autorytet Boży.

Niektórzy twierdzą, że homoseksualne tendencje są częścią ich wrodzonej natury. Dlatego uważają, że nie powinni być osądzeni za swoje zachowanie, ponieważ nie wynikają one z ich świadomego wyboru.

Biblia naucza, że każdy podąża za wrodzoną tendencją do grzechu (Izajasza 53:6). Bóg jednak, nawołuje nas do skruchy wobec własnych, umyślnych grzechów (Izajasza 55:7). Urodzeni z grzeszną naturą, nie możemy ufać własnym grzesznym pragnieniom. Ktoś może czuć bardzo silne pragnienie do wszeteczeństwa lub bycia agresywnym, albo do kradzieży, mimo to silne naturalne uczucie nie oznacza, że pragnienia z niego wynikające są właściwe.

Masturbacja

Masturbacja to stymulowanie własnych genitaliów w celu osiągnięcia przyjemności seksualnej lub ulgi od napięcia seksualnego. Bywa, że osoby niezamężne masturbują się w wyniku odczuwanych seksualnych pragnień.

Chociaż, używanie pornografii lub zagłębianie się w fantazje seksualne jest grzeszne (Mateusza 5:27-28, Mateusza 19-20). Biblia nie potępia masturbacji jako niemoralnej. Jednak, jako zachowanie, może prowadzić do pożądlivych myśli, przeglądania pornografii lub seksu pozamałżeńskiego.

Masturbacja jest również nieroztropna, ponieważ łatwo uzależnia. Im częściej ma miejsce, tym bardziej wzrasta ponowna jej potrzeba.

Kompulsywna masturbacja często wskazuje na głębsze problemy, na przykład z emocjami lub relacjami międzyludzkimi, może też wskazywać na seksualne nadużycia przeżyte w przeszłości.

► Fragmenty do przeczytania na głos przez uczestników zajęć: Koryntian 6:12-13, 18-20 oraz I Tesaloniczan 4:1-8.

Bóg stworzył fizyczną jedność w małżeństwie, aby wspomóc emocjonalne i duchowe zjednoczenie męża i żony (I Koryntian 6:16-20, Malachiasza 2:15).

Wielu ludzi uważa, że masturbacja jest sposobem na przetrwanie bycia singlem do czasu ślubu. Nie rozumieją jednak, że obecnie kształtowany nawyk może negatywnie wpłynąć na przyszłe wewnątrzmałżeńskie współżycie.

W takich samotnych doznaniach brakuje kluczowego elementu jakim kierował się Bóg w akcie stworzenia: zjednoczenia dwojga ludzi, aby stali się jednym ciałem, psychicznie i emocjonalnie... Masturbacja nie powinna być używana jako substytut normalnego, zdrowego aktu seksualnego w związku małżeńskim.¹⁴

Co powinna zrobić osoba nie będąca w związku małżeńskim dla której masturbacja jest problemem? Nawet jeżeli ktoś masturbuje się tylko w celu rozładowania napięcia seksualnego, lepiej jest unikać takiego nawyku, gdyż towarzyszące mu pokusy są zawsze obecne, a sam akt nie spełnia celu w jakim Bóg stworzył seksualność.

- Jeżeli w ich życiu jest jakakolwiek niemoralność, musi być wyznana a grzech zaniechany. Powinni regularnie i często spotykać się z mądrym, bogobojnym mentorem, aby dzielić się zwycięstwami i upadkami w tym obszarze, przyjmować mądre doradztwo i wspólnie spędzać czas na modlitwie.
- Jeżeli masturbacja jest rezultatem emocjonalnych problemów lub trudności w relacjach, nadużyć seksualnych z przeszłości, regularne spotkania z profesjonalnym chrześcijańskim doradcą byłyby najbardziej odpowiednie.

Wsparcie dla naśladowcy Chrystusa:

- 1. Pewność troski Jezusa (Psalm 139:1-3; I Piotra 5:6-10).** On troszczy się o Twoją wiarę, potrzeby fizyczne oraz czystość. W swoim człowieczeństwie Jezus odniósł zwycięstwo nad fizycznymi i mentalnymi pokusami przed którymi stoimy, posiada też łaskę potrzebną nam do zwycięstwa (Hebrajczyków 4:14-16).
- 2. Nie wierz w kłamstwa Szatana (Jana 8:44).** Szatan może kłamliwie podszeptywać, że wcale Jezusa nie obchodzisz, lub że Jezus zabrałby grzeszne

¹⁴ Dr. Tim Clinton i Dr. Diane Langberg, *The Quick-Reference Guide to Counseling Women*. Grand Rapids, MI: Baker Books, 2011, s. 185.

pragnienia (I Piotra 5:7-8). Szatan może również oskarżać Cię o grzeszność z powodu samego posiadania pragnień seksualnych (Objawienie Jana 12:10).

- 3. Skup się na samym Jezusie i uwielbieniu Go za to kim naprawdę jest (Psalm 105:3-4).** Szatan pragnie zniszczyć Twoją wiarę i relacje z Bogiem przez ten test (Jana 10:10). Jednak celem każdego testu jest wzmocnienie Twojej wiary, aby oddana Jezusowi chwała z Twojego życia wzrastała (I Piotra 1:5-9). Kiedy skupisz się na uwielbieniu Jezusa, on będzie przy Tobie niosąc Ci pomoc (Psalm 46:1).
- 4. Rozmyślaj nad Słowem Bożym (Psalm 119:9).** Czytanie, słuchanie i rozważanie Słowa Bożego poprowadzą Cię do zwycięstwa w obliczu pokus. Kiedy Jezus był kuszony używał Słowa Bożego w odpowiedzi na nie (Mateusza 4). My powinniśmy robić to samo.
- 5. Dzielenie się życiem z przynajmniej jedną bogobojną osobą (Galacjan 6:2).** Otwartość i szczerłość wobec drugiej osoby (tej samej płci), podążającej przez życie z Bogiem dłużej niż Ty, bywa bardzo pomocne. Taka osoba powinna wiedzieć jak się z Tobą modlić oraz umieć służyć mądrą radą. Otwarte dzielenie się własnymi trudnościami pomoże w utrzymywaniu czystości i posłuży jako zachęta w wierze.
- 6. Służenie innym oraz skupianie się na ich potrzebach (Filipian 2:3-5).** Walcz z nadmierną troską o swoje potrzeby lub pragnienia przez skupianie się na posłudze innym.
- 7. W czasie wyznaczonym przez Boga, wejdź w związek małżeński z pobożną osobą (Przypowieści Salomona 5:15, 18-19).**

Zasady oddawania czci Bogu poprzez moralną czystość przed ślubem

Młodzi ludzie mierzą się z silnymi pokusami przedmałżeńskimi. Ważne jest, aby rozumieli potrzebę wiernego życiowego partnera.¹⁵ Nie powinni brać pod uwagę związków z osobami zainteresowanymi krótkotrwałymi, pozamałżeńskimi przyjemnościami lub z osobami inaczej wierzącymi (I Koryntian 7:39). Powinni zwracać uwagę na osoby, które będą wiernymi partnerami w małżeństwie i dobrymi rodzicami w przyszłości.

Młoda osoba, która pragnie dobrego małżeństwa w przyszłości, powinna już teraz być wierna i zobowiązana do podążania za Chrystusem, aby przyciągnąć uwagę właściwej osoby (Przypowieści Salomona 3:4-8). Bogobojny charakter uzewnętrznia się również przez stosowne zachowanie oraz skromny ubiór (I Tymoteusza 2:9-10). Osoby zachowujące się nieostrożnie wobec płci przeciwnej, sugerują nim, zainteresowanie relacjami opartymi na niewłaściwych pragnieniach (I Tesaloniczan 4:1-7). Osoba ubierająca się w nieskromny sposób przyciągnie niewłaściwe osoby (Przypowieści Salomona 7).

¹⁵ Zobacz: Księga Kaznodziei Salomona 2:16-17; 31:11-12, I Tymoteusza 3:11-12, Malachiasza 2:14-16.

Bóg postawił przed młodymi osobami rodziców, pastorów oraz innych wierzących liderów, aby służyli im swoją mądrością w tematach zachowania, ubioru, oraz wyborów w relacjach międzyludzkich. Poddając się ich prowadzeniu ze względu na Boga, młodzi ludzie doświadczą różnych błogosławieństw oraz ochrony przed niepotrzebnymi rozczarowaniami i zranieniami.

► Wersety do przeczytania na głos przez jednego z uczestników: I Piotra 5:5 i Hebrajczyków 13:17.

Odpowiedzialnością dzieci oraz młodych ludzi jest posłuszeństwo wobec mądrości i przywództwa swoich rodziców oraz duchowych liderów. Odpowiedzialnością liderów i rodziców jest okazywanie wsparcia młodym osobom, aby żyły zwycięsko nad pokusami.

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: Rzymian 13:14 i I Koryntian 10:13.

Bóg nie pozwoli, aby wierzący znaleźli się w sytuacjach, w których pokusa jest silniejsza niż ich zdolność oparcia się jej, **jeżeli** sami Jemu na to pozwolą. Odpowiedzialnością młodej osoby jest wystrzeganie się pokus (II Tymoteusza 2:22), a zadaniem rodziców jest chronienie ich dzieci przed niepotrzebnym ich doświadczaniem. Są na to przynajmniej trzy sposoby:

(1) Dawanie konkretnych instrukcji odnośnie tego co dzieciom wolno, a czego nie, z kim powinny lub nie powinny spędzać czasu, jak również jakie są odpowiednie dla nich miejsca do spędzania czasu, a jakie nie (Efezjan 6:1-4).

Rodzice nie powinni zezwalać na sytuacje, w których dojrzałość ich dzieci może okazać się niewystarczająca, aby poradzić sobie z pokusami. Na przykład, jeżeli młody człowiek przebywa samotnie z młodą dziewczyną, mogą stanąć przed nimi trudne do odparcia pokusy.

(2) Utrzymując odpowiedzialność młodych ludzi w obszarach pokus.

(3) Poprzez oferowanie biblijnej mądrości.

Dzieci powinny uczyć się patrzenia na życiowe sytuacje z biblijnej perspektywy od swoich rodziców (Przypowieści Salomona 4:1-9; 7:1, 4-5) poprzez otwarte rozmowy i dyskusje na temat obserwowanych przez rodziców niebezpieczeństw i różnorodnych wyborów przed jakimi dzieci stają. Dzięki życiowemu doświadczeniu i mądrości od Boga, rodzice mają zdolność pomagania swoim pociechom w dostrzeganiu pokus w ich życiu oraz wdrażaniu bogobojnych strategii w radzeniu sobie z nimi.

Kościół, w swojej odrębności od otaczającej go kultury, powinien bronić moralności biblijnej. W wielu kulturach nie traktuje się poważnie grzechu seksualnego. Istnieje wręcz oczekiwanie, że młodzi ludzie będą utrzymywać przedmałżeńskie kontakty seksualne ze swoimi partnerami. Jednak kościół nie może iść na kompromisy z grzechem, dlatego nie

powinien zakładać, że grzech seksualny, wśród młodych ludzi, jest normalny. Bóg mówi, że osoby niemoralne nie odziedziczą Królestwa Bożego.

► Fragmenty do przeczytania na głos przez uczestników zajęć: Efezjan 5:3-7 oraz Hebrajczyków 13:4.

Okres poprzedzający rozpoczęcie związku małżeńskiego nie jest odpowiednim momentem do rozpoczęcia współżycia. Należy skupić się w nim na rozeznawaniu czy ten mężczyzna i ta kobieta mają wspólne duchowe i biblijne priorytety. Wtedy też rozwija się wzajemne zrozumienie, które pozwala na rozkwit wspólnego zaufania, później potrzebnego do złożenia małżeńskiej przysięgi. Jeżeli nie są w stanie dojść do wzajemnego zaufania wobec charakteru drugiej osoby, powinni zakończyć związek i nie pobierać się.

W niektórych kulturach, małżeństwo bywa opóźniane, gdyż powszechnym oczekiwaniem jest ceremonia pełna przepychu oraz luksusu. Niejednokrotnie z takiego powodu pary żyją ze sobą, mając wspólne dzieci, jednocześnie nadal odkładając na ceremonię zaślubin. Czasem wydają wszystkie swoje oszczędności, a nawet pobierając pożyczki spłacają koszt swojego ślubu przez kolejne lata. Kościół powinien być wspólnotą wiary, która oferuje inny model małżeństwa. Chrześcijańskie małżeństwo jest stworzone dla mężczyzny i kobiety, którzy są oddani Bogu, przez co nie powinno wymagać luksusowo drogich wydatków, które odbijają się na ich finansowej przyszłości.

► Czym powinno wyróżniać się Chrześcijańskie małżeństwo od świeckich?

Osoby, które nigdy nie stanęły na kobiercu

Małżeństwo jest Bożym planem dla większości ludzi. Jednak apostoł Paweł opisał kilka powodów, dla których ludzie nie powinni wstępować w związek małżeński. W I liście do Koryntian 7:26 wspomina, iż "w obliczu groźnego położenia" – trudnych warunków życiowych, które bardzo możliwe, że obejmowały prześladowania, lepiej jest, aby osoba pozostała samotna.

W tym samym rozdziale (I Koryntian 7:32-35) napisał, że niezamężny stan ma swoje korzyści. Osoba niezamężna może skupić się całkowicie na służbie Panu, bez konieczności równoczesnej troski o współmałżonka. Bóg powołując niezamężną osobę do służby, stawia ją w sytuacji, w której może być niesamowicie efektywna.

Istnieje wiele innych powodów, dla których Bóg może wybrać dla kogoś pozostanie w stanie wolnym (Mateusza 19:10-12). Nie powinniśmy zakładać, że jest to nienaturalna sytuacja albo, że każda niezamężna osoba potrzebuje, aby ją z kimś poznać. Nie powinniśmy też błędnie zakładać, że poczucie spełnienia i szczęście są zależne od statusu małżeńskiego (Psalm 107:9).

Osoba niezamężna powinna ostrożnie zawierać przyjaźnie, unikając więzi opartych na potrzebach fizycznych lub emocjonalnych. Bóg obdaruje prawdziwą radością i spełnieniem tych, którzy są mu oddani.

Biblijny kierunek dla małżeństwa

► Fragmenty do przeczytania na głos przez uczestników zajęć: I Piotra 3:1-7 oraz Efezjan 5:22-33. Przeczytane wersety powinny pozostać otwarte w trakcie zajęć, aby móc się do nich odnosić.

Mężczyzna jest powołany do kochania swojej żony miłością, jaką Chrystus zademonstrował wobec kościoła. Jezus poświęcił siebie za kościół. Mąż powinien być gotowy poświęcić swoje przywileje, wygodę oraz pragnienia, aby zaspokoić potrzeby swojej żony. W I liście Piotra 3:7 mężowie są poinstruowani o postępowaniu z wyrozumiałością względem swoich żon. Oznacza to dążenie do ich zrozumienia, wymagające dalszego poznawania swojej żony.

W cytowanym fragmencie małżonka nazywana jest „słabszym naczyniem.” Żona powinna być brana pod uwagę przez męża. A jego powołanie do chronienia jej nie powinno ograniczać się do fizycznej potrzeby ochrony, ale także wkraczać w sferę zmartwień i stresu.

Żona jest powołana do poddania się mężowi oraz szanowania go. Oznacza to zaakceptowanie przywództwa małżonka, nawet jeżeli jest on niewierzący. Przez to sprawi, że prawdopodobieństwo zainteresowania się wiarą przez jej małżonka wzrośnie.

Ważne jest, aby pamiętać jak komunikowane są polecenia z omawianego fragmentu z Pisma. Mężowi nie zostało przykazane egzekwowanie władzy nad żoną. Żonie zostało przykazane, aby była posłuszna mężowi, jednocześnie mężowie nie otrzymali instrukcji, aby żonę do posłuszeństwa w jakikolwiek sposób przymuszać. Mężowi zostało przykazane, aby kochał swoją żonę oraz poświęcał się, gdzie jest to potrzebne z troski o nią. Jednocześnie, żona nie została poinstruowana, aby żądać od męża troski. Jej obowiązkiem jest szanowanie go.

Priorytetem męża nie powinno być utrzymanie autorytetu, tylko okazywanie kochającej troski. Priorytetem żony, nie powinno być żądanie opieki nad nią, tylko szanowanie męża.

Apostoł ostrzega mężów, że brak odpowiedniej troski o żonę z ich strony, wpłynie na ich zdolność do modlitwy. A to sugeruje nam, iż **nasze zachowanie w związku małżeńskim jest związane z naszą relacją z Bogiem.**

Apostoł Jan powiedział, że osoba, która nie kocha swojego brata, nie kocha też Boga (I Jana 4:20). Podobnie, słowami Pawła i Piotra, mężczyzna, który nie troszczy się odpowiednio o swoją żonę, nie kocha Boga tak jak powinien. Kobieta, która nie szanuje swojego męża nie szanuje Boga tak jak powinna.

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: I Koryntian 7:1-5

Te wersety mówią nam, że jednym z celów małżeństwa jest zaspokojenie pragnień seksualnych. Żona nie rozporządza już swoim ciałem, lecz mąż, podobnie i mąż nie rozporządza już swoim ciałem, lecz żona. Chodzi tutaj o wzajemne uwzględnianie potrzeb drugiej osoby, decydując się na współżycie nie tylko wtedy samemu ma się na to ochotę,

ale również bycie otwartym na potrzeby drugiej strony. Nie ma tutaj pozwolenia na wymaganie czegokolwiek wbrew woli drugiej osoby. Jest zachęta do wzajemnej otwartości oraz dopasowania się do potrzeb drugiej osoby.

Fragment ten poucza nas również, że nie powinniśmy wzajemnie się pozbawiać tego przywileju. Krótki czas seksualnej abstynencji, połączony z postem jest uzasadniony, ale przedłużony czas separacji otworzy drzwi na pokusy, powodowanej niezaspokojonymi potrzebami. Czasem pary małżeńskie doświadczają długotrwałej separacji z powodów zarobkowych lub wyjazdu na studia. Zanim zdecydują się na takie rozwiązania, powinni zastanowić się, czy na pewno jest to spójne z Bożym planem dla nich. Dłuższa rozłąka może wprowadzić w ich związek różnorodne, czasem długotrwałe, problemy małżeńskie.

Jednym z celów małżeństwa jest zatroszczenie się o potrzeby członków rodziny.

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: I Tymoteusza 5:8

Przeczytany werset jest umiejscowiony w kontekście przedstawianej wcześniej odpowiedzialności członków zboru za wzajemną troskę. Pierwszą odpowiedzialnością człowieka jest jego rodzina. Na rodzicach spoczywa odpowiedzialność za zapewnienie ich dzieciom schronienia, jedzenia, ubrania czy dostępu do edukacji. Te obowiązki nigdy nie powinny być oddelegowywane innym.

Dyskusja w grupie

Temat powyższej lekcji powinien sam sprowokować bardzo różnorodne dyskusje.

Ważne jest, aby uczestnicy spróbowali zastosować w swoim życiu omawiane zagadnienia.

► Jakie są często zapomniane prawdy o małżeństwie?

► W jaki sposób kościół może pomóc młodym ludziom, zmagającym się z pokusami tego świata?

► W jaki sposób można zachęcić członków zboru, aby wspólnie (poza szkółką niedzielną), wzajemnie się wspierali wobec wyzwań związanych z wychowaniem dzieci w podążaniu za Chrystusem.

Modlitwa

Ojcze w Niebie,

Dzięki Ci za Twój wspaniały plan dla małżeństwa.

Wspomagaj mnie w wierności wobec Ciebie na każdym etapie mojego życia. Spraw bym był dobrym przykładem wierności Chrystusa i poprowadź mnie w zachęcaniu innych do podążania za Twoją wolą.

Pomóż mi w byciu wsparciem dla rodzin, młodzieży i dzieci w zborze, w ich wzroście w wierze i posłuszeństwie wobec Ciebie.

Dziękuję Ci za podarowane i błogosławione przez Ciebie relacje w moim życiu.

Amen

Lekcja nr 7 - Praca Domowa

(1) Jeżeli nie jesteś w związku małżeńskim, napisz dwa akapity komentujące Boże oczekiwania wobec przedmałżeńskich relacji oraz przyszłego małżeństwa. Jeżeli żyjesz w związku małżeńskim wyraż, w dwóch akapitach, własne zobowiązanie do posłusznego podążania za bożymi zasadami dla Twojego małżeństwa.

(2) Wybierz jeden lub więcej, tematów z powyższej lekcji i na jednej stronie rozpisz, jak człowiek mógłby zastosować biblijne zasady z powyższej lekcji w swojej społeczności.

Przykłady:

- Opisz chrześcijańską relację między mężczyzną a kobietą, którzy pragną zawrzeć związek małżeński w Twoim społeczeństwie.
- Opisz zachowanie mężczyzny lub kobiety, którzy pragną zachować wierność instytucji małżeńskiej w społeczeństwie, w którym żyjesz.

Lekcja nr 8

Chrześcijańska ekologia

Cele lekcji

Po zakończeniu lekcji uczestnik:

- (1) Zrozumieć powód stworzenia świata przez Boga oraz wykazać w jaki sposób ludzkość się w nim wyróżnia.
- (2) Zrozumieć co znaczy zarządzanie światem przez ludzkość.
- (3) Poznać kilka sposobów wyrażania troski o Boże stworzenie.

George Washington Carver, naukowiec w dziedzinie rolnictwa

George Washington Carver przyszedł na świat jako syn niewolników w Ameryce w roku 1860. Po obaleniu niewolnictwa, zapragnął zdobyć wykształcenie rzadko dostępne dla osób czarnoskórych. Zmagając się ze społecznymi barierami, wziął sobie do serca radę mądrej kobiety. „Musisz zabiegać, aby nauczyć się wszystkiego czego jesteś w stanie, a potem powrócić i dzielić się nabytą wiedzą z innymi, którzy nie mają do niej dostępu.” George modlił się tymi słowami, „Boże objaw mi sekrety tego świata.” W jego odczuciu Boża odpowiedź na tą modlitwę brzmiała, „nie był byś w stanie ich zrozumieć.” Modlił się więc dalej, tym razem prosząc, „Boże objaw mi sekret orzeszka.” Odczuł Boże błogosławieństwo w odpowiedzi na tę modlitwę. W rejonie jego pochodzenia głównym dochodem ubogich rolników były coroczne plony orzeszków ziemnych. George wiedział, że wynalezienie większej ilości produktów wymagających orzeszków ziemnych, podniosłoby zapotrzebowanie na nie. Z czasem George wynalazł 300 potencjalnych produktów wymagających orzeszków ziemnych oraz ponad 100 nowych produktów wymagających słodkich ziemniaków. Przez 47 lat nauczał agrokultury w Instytucie Tuskegee, gdzie pomagał również w rozwoju i nowelizowaniu metod upraw ziemi, aby polepszając kondycję ziemi podnosić jakość zbiorów. Dokonania George’a Washington’a Carver’a wynikały z jego głębokiego przekonania, że odpowiednia troska o Boże stworzenie, przyniesie wielkie korzyści dla ludzkości.

Ekologia jest nauką analizującą sposoby w jakie żywe istoty wzajemnie wpływają na siebie oraz na otaczające je środowisko.

Ludzka władza nad naturą

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: I Mojżeszowa 1:1, 26-28

Ludzka odpowiedzialność za Ziemię jest ugruntowana w fakcie, iż Bóg stworzył ją na własną chwałę (Psalm 148), a człowieka ustanowił jej zarządcą. Jako ludzie stworzeni na

podobieństwo Boże, mamy zarządzać Ziemią tak jak chciałby tego Bóg. Psalmista napisał, "Uczyłeś go (człowieka) niewiele mniejszym do Boga, Chwałą i dostojenstwem uwieńczyłeś go. Dałeś mu panowanie nad dziełami rąk swoich, Wszystko złożyłeś pod stopy jego" (Psalm 8:6-7). Ludzie mają wyjątkową funkcję do sprawowania w tym świecie. Bóg ustanowił ich zarządcami nad Ziemią, a zwierzęta uczynił im podległe.

Bóg przykazał Adamowi i Ewie, aby rozmnażali się i wypełniali Ziemię. Mieli też ją sobie podporządkowywać, co nie było jednorazowym wysiłkiem, ale wielopokoleniową pracą. Podporządkowanie Ziemi zawiera w sobie eksplorację, uczenie się o zamieszkiwaniu nowych obszarów, odkrywanie nowych minerałów i sposobów na ich wykorzystywanie, udomawianie zwierząt, oraz rozwijanie technologii.

Wszystko było dobre w momencie stworzenia przez Boga. Praca, jaką wykonywał człowiek troszcząc się o Eden była przyjemna i harmonijna z naturą (I Mojżeszowa 2:15). Po zaistnieniu grzechu, również natura została skażona jego przekleństwem, a praca człowieka stała się trudna (I Mojżeszowa 3:17-19). Ziemia nie ma już w sobie początkowej doskonałości (Rzymian 8:18-23), lecz nadal pokazuje wspaniałość Boga w swojej niesamowitej konstrukcji.

Po wielkiej powodzi, Bóg pozwolił człowiekowi na jedzenie zwierząt (I Mojżeszowa 9:3). Później jednak przykazał Mojżeszowi restrykcję w jedzeniu mięsa. Nowy Testament mówi nam obecnie, że mamy wolność w konsumpcji każdego mięsa dobrego do jedzenia (Marek 7:19, I Tymoteusz 4:4). Prawa jakie Bóg dał człowiekowi, przewyższają te nadane zwierzętom.

Odpowiedzialność człowieka za zarządzanie zasobami

Chociaż człowiekowi przyznany został autorytet do zarządzania Ziemią (I Mojżeszowa 1:28), nie sprawuje on nad nią najwyższej władzy. Każdy człowiek jest odpowiedzialny przed Bogiem, a Ziemia i jej plony nadal są ostatecznie własnością Bożą.

► Fragmenty do przeczytania na głos przez uczestników zajęć: Psalm 24:1 oraz Psalm 50:10-11.

Bóg jest właścicielem Ziemi. Stworzył ją, aby objawić swoją chwałę (Psalm 19:1), zaspokajać potrzeby człowieka (I Mojżeszowa 1:29) oraz obdarzyć go pięknym miejscem do zamieszkania. Bóg pragnie, aby człowiek cieszył się Ziemią i jej plonami. Lecz jako owoc Bożej twórczości, nie powinna sama być celem uwielbienia (Rzymian 1:25). A człowiek, korzystając z niej, powinien troszczyć się, aby jej nie wyniszczać.

Niejednokrotnie obszary po wykopach minerałów pozostawiane są później w stanie nieużytecznym i nieestetycznym. W regionach rolniczych częstą praktyką jest całościowe usuwanie obszarów zalesionych, pozostawiając glebę podatną na wypłukiwanie cennych minerałów przez deszcze. A na gruntach myśliwskich, niejednokrotnie nieustępliwe polowanie na konkretne gatunki zwierząt spowodowały ich całkowite wyginięcie. W rzekach nie rzadko znajdują się śmieci, a jakość ich wody jest niezdatna do picia.

Bóg stworzył Ziemię, aby obradzała. Złe jest jej destrukcyjne wykorzystywanie przez człowieka, ponieważ przynosi ono Bogu hańbę.

Bożym planem jest, aby Ziemia służyła człowiekowi przez wiele pokoleń oraz tysiące lat. Powinniśmy więc mieć poczucie odpowiedzialności, za ulepszanie jej stanu dla przyszłych pokoleń. Osoba, która wyniszcza Ziemię w poszukiwaniu szybkiego zysku, nie okazuje miłości bliźniego, ani troski o następne pokolenia.

Czy dobrze czułbyś się z tą myślą, że za 20 lat ktoś okradnie Twoje dzieci? Oczywiście, że nie. Jednak ludzie ciągle okradają swoje dzieci poprzez wyniszczanie środowiska, w którym będą one dorastać. Nawet, jeżeli nie doczekałeś się potomstwa, powinna być w Tobie troska o przyszłe pokolenia, które będą zamieszkiwały tę samą planetę.

Wielu ludzi troszczy się o ziemię, która prawnie jest ich własnością, jednocześnie nie interesując się stanem terenów publicznych. Wierzący powinni być przykładem troski o Boże stworzenie w obu przypadkach, ponieważ wiemy, że ostatecznie Ziemia należy do Boga, jak również dlatego, że kochamy naszych bliźnich i mamy w sobie troskę o przyszłe pokolenia.

Niektórzy racjonalizują swoje zachowanie myśląc, „skoro nie jest to moja ziemia to mogę wyrzucić tu śmieci,” lub „wyciąć wszystkie drzewa, nawet te malutkie.”

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: V Mojżeszowa 22:6.

Region, w którym została napisana V Księga Mojżeszowa był zamieszkiwany przez ptaki, które były bardzo łatwe do złapania, gdy siedziały w swoich gniazdach. Jeżeli lokalni mieszkańcy wykorzystywaliby to, aby zawsze łapać matkę oraz zabierać jej jajka, bardzo szybko gatunek tego ptaka by wyginął. Dlatego Bóg przykazał, aby wypuszczać ptasie matki i przez to chronić przetrwanie ich gatunku. Zasady jakimi się kierujemy w dzisiejszym świecie, może nie będą dokładnie takie same, ale te wersety uczą nas troski o zachowanie ziemskich zasobów.

Uznanie dla naturalnego piękna

Kiedy Bóg nadawał kształty roślinom, nie stworzył samych warzyw i owoców, ale stworzył też kwiaty i ozdobił Ziemię pięknem różnorodnej natury. To samo w sobie pokazuje nam, że Bogu nie zależy jedynie na pragmatycznym używaniu Ziemi; On również troszczy się o jej piękno (Łukasz 12:27). Dlatego stworzył naturę urodziwą, aby środowisko otaczające człowieka było piękne.

Góry, pustynie, rzeki, prerie, lasy, wszystkie są piękne. Czasem osoby dorastające w konkretnym miejscu, nie dostrzegają jego piękna, ponieważ stało się ono dla nich codziennością.

► Wyobraź sobie, że jesteś artystą. Spędzasz dużo czasu na malowaniu pięknego obrazu, który chcesz sprezentować przyjacielowi. Jednak, kiedy wpadasz do niego z wizytą, znajdujesz swój obraz na ziemi, zniszczony i zdeptany. Jakie wywołałoby to w Tobie emocje?

Jest wiele miejsc na Ziemi, gdzie ludzie po prostu wyrzucają śmieci na ziemię. Sprzątają swoje ogródki, ale pozostawiają resztę miejsc zaśmieconych. Ulice w ich dzielnicach są również zaśmiecone.

► Czego brakuje w rozumieniu tych ludzi?

Powinniśmy troszczyć się o obszary jakie dzielimy z innymi, ze względu na nich oraz na nas samych.

► W jaki sposób kościół mógłby wpłynąć na swoją okolicę?

Wykorzystanie zwierząt

Zwierzęta różnią się od człowieka. Nie są stworzone na podobieństwo Boże (Księga Kaznodziei Salomona 3:21) i nie posiadają praw równych prawom człowieka.

Bóg dał człowiekowi pozwolenie na jedzenie zwierząt, co sugeruje, że dozwolone jest hodowanie zwierząt domowych lub polowanie na dzikie zwierzęta w celu zdobycia pożywienia.

Przez większość ludzkiej historii powszechne było także posiadanie zwierząt jako pupili, lub do wykonywania konkretnej pracy.

► Czy Bóg zwraca uwagę na to, jak człowiek traktuje zwierzęta?

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: Przypowieści Salomona 12:10.

Przeczytany fragment tłumaczy nam, że jedną z oznak prawości człowieka jest to, jak troszczy się o swoje zwierzęta. Okrucieństwo jest cechą osoby niegodziwej.

Właściciele zwierząt mają obowiązek zapewnienia im dostępu do jedzenia, wody oraz schronienia. Jest coś nie w porządku z ludźmi, którzy nie troszczą się o potrzeby posiadanych zwierząt.

Pamiętaj, że ostatecznie, wszystkie zwierzęta są Bożą własnością (Psalm 50:10-11). Każde z nich zostało wymyślone i stworzone przez Boga. W ich różnorodności Bóg odkrył przed nami swoją twórczość. Mógł bowiem sprawić jedynie kilka rodzajów zwierząt potrzebnych do pracy oraz zapewniających ludziom pożywienie. Bóg stworzył jednak tysiące gatunków i rodzajów zwierząt, poza insektami i mikroskopijnymi formami życia, demonstrując przez to swoją niezrównaną twórczość.

Niektóre zwierzęta posiadają zdolność okazywania lojalności oraz wdzięczności wobec swojego właściciela. Cieszy ich poświęcana im uwaga, bywają też wystarczająco inteligentne, aby uczyć się nowych sztuczek i nabywać zdolności. Obserwując je, jest jasne, że zostały stworzone do interakcji z ludźmi. Bóg wpisał w naturę zwierząt wyjątkowy szacunek wobec człowieka (I Mojżeszowa 9:2).

Ponieważ stwarzając zwierzęta Bóg nadał im między innymi inteligencję oraz zdolność reagowania na człowieka, każda forma złego ich traktowania jest przeciwna Bożemu zamysłowi. Oprócz tego faktu, jest coś złego i perwersyjnego w osobie, która czerpie przyjemność z zadawania bólu zwierzętom.

W Piśmie Świętym pojawia się wiele ilustracji nawiązujących do pasterza. Dawid był pasterzem, zanim stał się królem Izraela, a w Psalmie 23 sam porównał Boga do pasterza. Dawid widział, że Bóg okazuje troskę swoim dzieciom w podobny sposób jak dobry pasterz. W Nowym Testamencie, pastorycy bywają porównywani do pasterzy (I Piotra 5:2 oraz wiele innych). To porównanie nie miałoby sensu, gdyby Bóg nie oczekiwał, że ludzie będą troszczyć się o podległe im zwierzęta.

Troska o zwierzęta, jaka wykształciła się u Dawida, gdy był pasterzem, była integralną częścią jego przygotowania do troski o poddanych mu ludzi w przyszłości. W taki sam sposób, nasza troska o ziemię i zwierzęta, które Bóg nam powierza, przygotowuje nas do troszczenia się o innych.

Znaczenie zieleni

Zielony jest najbardziej powszechnym kolorem w naturze, poza miejscami, gdzie brakuje wody lub żyznej gleby. Jest najbardziej uspokajającym kolorem dla oka.

Wielu ludzi mieszkających w dużych miastach, znajduje odpoczynek i orzeźwienie na wakacjach w miejscach pełnych zieleni i z dala od miejskiego zgiełku.

W wielu dużych miastach trudno znaleźć obszary zieleni, gdyż większość przestrzeni jest pokryta cementem lub asfaltem. W wielu miejscach na świecie wdrożono wzmożone inicjatywy kreowania obszarów zielonych oraz rozbudowywania parków. Niezależnie od zamieszkiwanego regionu, ludzie powinni wspólnie pracować rozwijając obszary zielone i tworząc miejsca dla nowych drzew i roślin, zabiegając jednocześnie o to, aby każdy miał do nich dostęp i mógł się nimi cieszyć. Rodziny mogą zabiegać o takie przestrzenie w swoim otoczeniu, sadząc drzewa lub rośliny w swoich ogródkach lub na balkonach.

Cechy chrześcijańskiej ekologii

Powyższa lekcja rozpoczęła się definicją pojęcia ekologii.

► Dlaczego osoby wierzące powinny troszczyć się o przyrodę?

Niektórzy wierzą, że możemy uratować ziemię poprzez zapobieganie zanieczyszczeniom. My, ludzie, nie możemy jej uratować, chociaż nie powinniśmy zaprzestać wysiłków, aby ją chronić. Jako wierzący wiemy, że nie możemy odwrócić skutków upadku świata. To Bóg ostatecznie odnowi Ziemię (Objawienie Jana 21:1). Stąd też wiemy, że my nie jesteśmy w stanie uratować Ziemi, tylko Bóg może to zrobić.

Niektórzy ludzie uważają, że należy szanować zwierzęta, ponieważ ich prawa są na równi z ludzkimi. Jednak osoby wierzące rozumieją, że to Bóg dał ludziom panowanie nad Ziemią.

A my wiemy, że ludzie różnią się od zwierząt, ponieważ zostali stworzeni na podobieństwo Boże i mają wieczne dusze. Dlatego też w światopoglądzie chrześcijańskim zwierzęta nie mają porównywalnych praw do człowieka.

Wierzący troszczą się o Ziemię, ponieważ:

1. Należy ona do Boga
2. Bóg nadał ludziom odpowiedzialność za troskę o Ziemię.
3. Okazują przez to troskę wobec przyszłych pokoleń.

► Wymień powszechne praktyki w Twoim kraju lub regionie, które pokazują brak chrześcijańskiego zrozumienia lub podejścia do ekologii.

► Poproś uczestników zajęć, aby zamknęli oczy i wyobrazili sobie co zazwyczaj widzą przed sobą wychodząc ze zboru w niedziele? Czy zauważają śmieci lub chwasty? Czy okolica zboru wygląda na zadbaną? Kto powinien się o takie rzeczy troszczyć? Jakie mogłyby być potencjalne sposoby okazania troski o okolice zboru? Dlaczego w ogóle powinni wziąć pod uwagę troskę o to miejsce? Czy ich wysiłek miałby jakiś wpływ na innych? Można te pytania przenieść również na inne obszary, np. ich domu, dzielnicy, itd.

Dyskusja w grupie

► Jakie nawyki powinieneś zmienić?

► Jaki wpływ mógłby wyrzeć Twój zbor poprzez okazywanie troski o swoje otoczenie i otwarte dzielenie się jej motywacjami?

► Jak zmieniłoby się środowisko w Twojej dzielnicy, gdyby mieszkający tam ludzie zaczęli ze sobą współpracować w trosce o nią?

Modlitwa

Ojcze w Niebie,

Dziękuję Ci za stworzenie przepelnionego pięknem i różnorodnymi surowcami świata. Dziękuję Ci za zaufanie, jakie okazujesz nam w pozostawieniu go pod naszą pieczę.

Pomóż nam trwać we wdzięczności za Twoje piękne stworzenie. Pomóż nam wspólnie pracować, aby chronić zasoby Ziemi oraz jej piękno.

Amen

Lekcja nr 8 - Praca Domowa

(1) Napisz w jednym akapicie plan wdrożenia w swoim życiu jednej zmiany wynikającej z przestudiowania tematu ekologii chrześcijańskiej.

(2) Na jednej stronie opisz niewłaściwe praktyki ekologiczne w otaczającym Cię społeczeństwie. Uzasadnij, dlaczego takie praktyki powinny się zmienić. Uargumentuj swoje stwierdzenia konkretnymi fragmentami z Biblii oraz biblijnym światopoglądem.

Lekcja nr 9

Pieniądze

Cele lekcji

Po zakończeniu lekcji uczestnik:

- (1) Zobowiąże się do podążania za Bożymi wytycznymi w temacie zarządzania pieniędzmi oraz innymi posiadanymi zasobami.
- (2) Zrozumie duchowe zagrożenia wynikające z niewłaściwego postrzegania finansów. Dowie się jak ich w swoim życiu unikać.

John Wesley - hojny darczyńca

John Wesley żył w Anglii w latach 1703-1791. Nauczał ewangelii ludzi, którzy nie byli mile widziani w kościołach. W każdym detalu swojego życia, włącznie z finansami, chciał oddawać Bogu chwałę. W swoim nauczaniu dzielił się także przemyśleniami w temacie oszczędności w życiu osoby wierzącej oraz szczodrego dzielenia się nimi. Życie Wesley `a było wiernym przykładem jego nauczania. Sam ograniczał swoje roczne wydatki, aby mieć więcej środków do rozdania. Kiedy jego przychody wzrastały, utrzymywał swoje wydatki na takim samym poziomie, a rozdawał jeszcze więcej. Chociaż w swoim życiu zdobył wiele bogactw, w chwili śmierci w jego posiadaniu było tylko kilka monet. Wesley wiedział, że Bóg ufa ludziom w zarządzaniu powierzonymi im finansami na Jego chwałę i że każdy powinien podążać według Bożych zaleceń w tym obszarze życia.

Wstęp

W Nowym Testamencie zagadnienie pieniędzy jest jednym z najczęściej wspominanych, nie dlatego, że pieniądze są tak ważne dla Boga, ale ze względu na to, że ludzie miewają z nimi wiele problemów.

Wszyscy ludzie należą do Boga wraz z posiadaniem przez nich bogactwem. Jako wierzący należymy do Boga w wyjątkowy sposób, ponieważ zostaliśmy przez Niego odkupieni. Powinniśmy uważać siebie za zarządców własności, które zostały nam powierzone na chwałę Bożą.

Nie jest rzeczą złą cieszenie się dobrymi rzeczami. Bogu podoba się, gdy przyjmujemy to co nam daje z wdzięcznym i pokornym sercem.

Zarządzanie finansami bywa jednak duchowym wyzwaniem dla wielu ludzi.

Ostrzeżenia i wskazówki dla osób zamożnych

► Co to znaczy być bogatym?

Istnieje wiele powodów, dla których człowiek może być uważany za bogatego.

Jeżeli posiadasz zdolności finansowe, aby nabywać dobra ponad swoje podstawowe potrzeby, jesteś bogatszy niż połowa ludzi na Ziemi. Wielu ludzi pracuje codziennie, aby zapłacić za jedzenie, które będą spożywać tego dnia. Jeżeli jakieś okoliczności staną im na drodze i nie będą w stanie wykonać pracy w danym dniu, nie będzie ich stać tego dnia na jedzenie.

Zazwyczaj ludzie postrzegają innych za bogatych, jeżeli ich majątek jest większy niż przeciętnej osoby. Często styl życia tych osób wykazuje, że mają więcej pieniędzy. Bywają one postrzegane jako należące do klasy wyższej, cieszące się przyjemnościami na jakie nie stać większości ludzi. Z tego względu miewają też wpływy na innych posiadających duże możliwości. Wielu jest gotowych usługiwać takiej osobie, ze względu na jej zamożność.

Biblia ma konkretne ostrzeżenia oraz zalecenia dla osób bogatych.

Jezus wydał bardzo mocne ostrzeżenie wobec osób bogatych, zaznaczając, że bardzo trudno będzie im dostać się do nieba (Mateusza 19:24). Możemy zgłębić nasze zrozumienie niebezpieczeństwa związanego z posiadaniem bogactw studiując przesłanie apostoła Pawła do bogatych ludzi.

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: I Tymoteusza 6:17-19

Widoczne jest tutaj ostrzeżenie od Pawła, aby bogaci sami siebie nie wywyższali. Istnieje bowiem pokusa w ludziach zamożnych, aby postrzegać siebie jako lepszych od innych. Jakub przestrzega kościoł przed takim samym błędem okazywania szacunku ludziom, ze względu na ich bogactwo lub status społeczny (Jakuba 2:1-4).

Człowiek bogaty nie powinien znajdować poczucia bezpieczeństwa w swojej zamożności, ale w opieraniu się na Bogu. Trudniej jest osobie bogatej czuć potrzebę Bożego zaopatrzenia, kiedy posiada rezerwy finansowe. Istnieje tu pokusa stawania się duchowo beztroskim z powodu odczuwanego braku potrzeby Bożej pomocy (V Mojżeszowa 8:6-18).

Bogaci ludzie powinni być szczodrzy w dawaniu i dążyć do czynienia dobra swoimi zasobami.

Jednym z argumentów potępiających bogaczy u Jakuba 5:5 jest ich pogoń za ziemskimi przyjemnościami, podczas gdy inni wokół nich cierpią. Można dokonać dużo dobrego poprzez mądrą ofiarność. Pieniądze nie mogą zapewnić szczęścia nikomu, ale mogą złagodzić wiele nieszczęść. Złe jest ignorowanie potrzeb innych, gdy samemu żyje się w luksusie.

Przez proroka Amosa Bóg objawił postawę swojego serca wobec ludzkiej sprawiedliwości (postawę łaski oraz współczucia wobec biednych i uciśnionych) słowami, "Niech raczej prawo tryska jak woda, a sprawiedliwość jak potok nie wysychający" (Amosa 5:24). Bóg

wydał sąd nad dobrobytem, który prowadzi do łatwego życia, pobłażania sobie i obojętności wobec trudnej sytuacji biednych (Amosa 6:1, 3-6; Amosa 8:4-7, 11-12).

Każdy wierzący powinien ofiarnie wspierać biednych i uciśnionych, powinien dawać dziesięcinę, aby wspierać swój lokalny kościół i powinien wspierać prace misyjne w celu szerzenia Ewangelii. Według Wesley'a istniały 3 powody braku zaangażowania kościoła w tych obszarach:

1. Brak spójnej doktryny
2. Brak osobistej dyscypliny
3. Brak osobistej ofiarności

Miłość do pieniędzy

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: I Tymoteusza 6:8-10

Ostrzeżenia przed miłością do pieniędzy nie są skierowane wyłącznie pod adresem bogatych ludzi. Wielu ludzi biednych uważa, że nie mogą być szczęśliwi z powodu swojej biedy. Biblia mówi nam, że miłość do pieniędzy powoduje wiele zła. A ostrzeżenie przed nią jest wystosowane wobec wszystkich.

Miłość do pieniędzy nigdy nie zazna spełnienia. Ktoś kto kocha pieniądze nigdy nie będzie miał ich wystarczająco dużo (Księga Kaznodziei Salomona 5:10). Biblia przestrzega nas przed miłowaniem pieniędzy. W zamian zachęca do odnalezienia pokoju w świadomości, iż Bóg zaopatruje wszystkie nasze podstawowe potrzeby (Hebrajczyków 13:5).

Osoba, której bardzo zależy na bogactwie doświadczy wielu pokus, które będą wymagały kompromisów w jej charakterze. Nierzadko w poszukiwaniu bogactwa ludzie opuszczają wiarę lub doświadczają wielu smutków, w miejsce oczekiwanego szczęścia.

Zdarza się, że liderzy religijni przyciągają naśladowców obietnicami bogactwa. Uczą, że osoba, która posiada wiarę powinna też posiadać bogactwa. Wielu ludzi w biednych rejonach świata przyciąga takie myślenie, ponieważ ich codzienne życie jest trudne. Tacy przywódcy nieustannie opowiadają o pieniądzach i bogactwach, chętnie też przechwalają się oznakami finansowego sukcesu w swoim życiu, jak czynią to ludzie ze świata.

Biblia mówi, że pobożność jest wielkim zyskiem, jeżeli jest połączona z poprzesławianiem na małym (I Tymoteusza 6:6). Osoba dążąca do bogactwa drogami religijnymi staje przed takimi samymi pokusami jak osoby świeckie podążające tą samą drogą. Kościoły obiecujące bogactwo przyciągają nienawróconych ludzi odwołując się do ich osobistych pragnień. Jednak ostatecznie, te same kościoły są wypełnione zawiedzionymi ludźmi, którzy nigdy nie otrzymali tego co było im obiecane. Jedynymi ludźmi, którzy wzbogacają się na takiej teologii sukcesu są kaznodzieje, którzy zbierają dla siebie kolekty.

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: Filipian 4:10-13

Paweł pisząc do Filipian wyraził wdzięczność za otrzymane środki, jakie zebrali tamtejsi wierzący aby go wesprzeć. Stwierdził też, że nie pisze z powodu niedostatku, ponieważ nauczył się cieszyć tym co ma, nawet będąc głodnym. Paweł, swoimi słowami stwierdza, że nie zawsze miał dostatek pieniędzy, lecz we wszystkich okolicznościach potrafił sobie poradzić, dzięki Chrystusowi, który go umacnia. Z kontekstu tych słów wynika, że chodziło mu o znoszenie każdych okoliczności w wierności wobec Boga.

Uczciwość

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: Przypowieści Salomona 11:1

Przeczytany werset odnosi się do nieuczciwie wykalibrowanej wagi używanej celowo do oszukiwania klientów. Bóg tutaj jasno ujawnia swój stosunek do oszustwa: jest dla Niego ohydą. Następną lekcja skupi się na temacie uczciwości.

Ufanie Bogu

Apostoł Paweł w liście do Filipian zapewniał wierzących o Bożym zaopatrzeniu wobec każdej z ich potrzeb. Złożył im w ten sposób piękną obietnicę. Przyjrzyjmy się fragmentowi z Biblii, w którym ta obietnica została złożona, aby lepiej zrozumieć jej kontekst.

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: Filipian 4:15-19

Kościół wysłał wsparcie finansowe dla Pawła, który odniósł się do niego jako mile widzianej ofiary. Obiecał, że jego Bóg zaspokoi ich wszelkie potrzeby. Nie obiecał jednak, że Bóg pomnoży w zamian ich majątek.

Ta obietnica nie była dana też ludziom, którzy wcześniej okazali się być nieodpowiedzialni lub rozrzutni. Skierowana była do osób, które zarządzały finansami zgodnie ze swoimi duchowymi priorytetami.

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: Mateusza 6:25-33

Jezus opowiada tutaj o tym, jak Bóg karmi ptaki i upiększa kwiaty i obiecuje, że tak samo zatroszczy się i o nas. Zachęca, abyśmy nie martwili się o nasze przetrwanie. Obiecuje, że jeżeli wpiery szukać będziemy Królestwa Bożego, wszystko inne będzie nam dodane.

Rzadziej ludzie martwią się o *dzisiaj*, a częściej o *jutro*. Bóg nie obiecał, zatroszczyć się o wszystko z wyprzedzeniem. Tak jak w Starym Testamencie manna spadała z nieba codziennie (II Mojżeszowa 16) tak i w Nowym Jezus uczy nas, by codziennie modlić się o powszedni chleb (Mateusza 6:11). Bogu zależy na naszym codziennym zaufaniu.

W liście do Jakuba czytamy, że Bóg uczynił biednych bogatymi w wierze (Jakuba 2:5). Biedni ludzie mają więcej możliwości do ćwiczenia zaufania Bogu, niż ci którzy są przekonani, że zadbali sami o swoje potrzeby i są zabezpieczeni finansowo.

Ufanie Bogu nie znaczy, że powinniśmy być nieodpowiedzialni. W normalnych okolicznościach, Bóg zaspokaja nasze potrzeby przez owoce naszej pracy (Efezjan 4:28).

Jeżeli ktoś jest w stanie, ale nie chce podjąć pracy, nie powinien oczekiwać, że Bóg będzie dbał o jego potrzeby, lub też, że inni powinni się czuć zobowiązani do troski o niego (II Tesaloniczan 3:10).

Nie powinniśmy oczekiwać, że Bóg sprawi, że będziemy bogaci. Bóg obdarza niektórych ludzi bogactwem, ale nie jest to Jego plan dla wszystkich. Osoba, której pragnieniem jest osiągnięcie bogactwa, w życiu napotka wiele duchowych trudności.

Zasoby funkcjonalne

Do zasobów funkcjonalnych należy majątek człowieka, które służą mu w wytwarzaniu przychodu, na przykład: ziemia, zestaw narzędzi, czy komputer. Osoba może czerpać zysk ze swoich zasobów funkcjonalnych, ale jednocześnie musi troszczyć się o nie i nie może ich sprzedać. Biblia odnosi się do takich zasobów w Przypowieściach Salomona 14:4, "Gdzie nie ma bydła, tam nie ma zboża, lecz dzięki sile wołu zbiory są obfite."

Biedna osoba może nie rozumieć koncepcji zasobów funkcjonalnych, błędnie zakładając, że jej przyjaciel ma dużo pieniędzy, ponieważ ma ziemię, drogie narzędzia, nowy samochód, czy drogi komputer. Uważa, że jego bogaty krewny, posiadający takie zasoby powinien po prostu być w stanie dać mu jakąś zapomogę, kiedy ten jej potrzebuje. Jednak sam nie rozumie, że zasoby funkcjonalne nie mogą być sprzedane, bez utraty pochodzących z nich przychodów.

► Podaj przykłady zasobów funkcjonalnych w Twoim środowisku.

Jeżeli ktoś nie rozumie, na jakiej zasadzie funkcjonują zasoby funkcjonalne u drugiej osoby, najprawdopodobniej nie umie sobie wyobrazić jak takie zasoby mogłyby funkcjonować u niego. Zapytany o swoje potrzeby, najprawdopodobniej opowiedziałby o tym czego potrzebuje na dzień dzisiejszy, nie zastanawiając się lub nie umiając wyrazić jakie zmiany lub jaki wkład w jego życie mógłby całkowicie zmienić jego położenie.

Jednym z aspektów biedy jest brak zasobów funkcjonalnych. Jeżeli osoba żyjąca w biedzie nie zrozumie wartości nabywania takich zasobów, troszczenia się o nie oraz utrzymywania ich, nie wydobędzie się z biedy.

W niektórych kulturach oszczędzanie pieniędzy jest bardzo trudne, ponieważ istnieje społeczny nacisk na tych, którzy mają więcej, aby dzielili się z tymi, którzy mają mniej. Dlatego osoby uboższe nie rozumieją, dlaczego bogatsi, świadomi potrzeb innych, zachłannie oszczędzają. Biedniejsi, nawet jeżeli sami rozrzutnie wydali to co mieli, oczekują, że bogatsi podzielą się z nimi tym, co zaoszczędzili.

Naśladowca Chrystusa musi okazywać szacunek wobec oczekiwań jego kultury, ale jednocześnie wdrażać w swoim życiu zasady biblijne. Pismo Święte zwalnia nas z obowiązku troszczenia się o osoby, które same nie wykazują inicjatywy do pracy (II Tesaloniczan 3:10). Jeżeli ktoś odda osobie biednej swoje zasoby funkcjonalne, to oboje będą biedni.

Pismo Święte sugeruje, że zamożność jaką Bóg obdarowuje człowieka, leży w jego funkcjonalnych zasobach. Prorok Micheasz powiedział, że w błogosławionym społeczeństwie, każdy będzie miał swoją winnicę oraz drzewo figowe (Micheasza 4:4). Ma tu na myśli prywatną własność człowieka, który poprzez troskę o nią oraz wkład jego pracy czerpie z niej zysk. W niektórych miejscach rolnictwo nie jest najlepszym rozwiązaniem do generowania zysków, ale zasada z jakiej wynika rolnictwo, czyli korzystanie ze swoich zasobów funkcjonalnych w celu wytwarzania produktu, a konsekwentnie generowania przychodów, sprawdza się wszędzie.

Często zdarza się po nawróceniu, że wierzącym powodzi się lepiej, niekoniecznie ze względu na bezpośrednie błogosławieństwo Boże, ale na przykład z powodu zmian w ich stylu życia. Stopniowo przestają marnować pieniądze na alkohol, używki, gry hazardowe czy grzeszne formy rozrywki. Stają się lepszymi pracownikami, o nowej lepszej reputacji. Bóg błogosławi im, kiedy wspierają służby zborowe. Nierzadko też drugie pokolenie osób wierzących radzi sobie jeszcze lepiej niż pierwsze.

► Podaj przykłady rozwiązań, które pomogłyby osobom z Twojego środowiska poprawić sytuację finansową poprzez pracę lub oszczędzanie.

Gry hazardowe

Hazard to podejmowanie finansowego ryzyka w celu osiągnięcia łatwego zysku. Każda osoba, która wygrywa pieniądze w taki sposób, jednocześnie zyskuje na stracie drugiej osoby, nie dając nic w zamian. Ludzie uzależnieni od hazardu potrafią marnować ogromne ilości pieniędzy, nawet tych które miały być przeznaczone na utrzymanie ich rodzin. Aby podtrzymać nawyki hazardowe, uzależnione osoby często pożyczają pieniądze, naiwnie zakładając, że szybko uda im się je oddać. W więzieniach przebywa wielu ludzi, którzy kradli, aby podtrzymać swoje uzależnienie od hazardu. Często ludzie biedni próbują hazardu, ponieważ, poza cudem, nie widzą innej drogi do zmiany swojej sytuacji.

Hazard jednak jest przeciwny chrześcijańskim zasadom:

1. Zasada zdobywania bogactwa przez pracę (Efezjan 4:28)
2. Zasada poprzestawania na małym (I Tymoteusza 6:6)
3. Zasada siania i zbierania plonów (Galacjan 6:7)

Bóg chce, abyśmy oferowali usługi lub produkty innym, zamiast starać się uzyskać pieniądze za coś niezapracowanego. Szkodliwość hazardu wynika również z tego, że łatwo uzależnia oraz wiele jego form bywa związanych ze światem przestępczym.

Hazard jest odwrotnością polegania na Bogu. Człowiek powinien zadać sobie pytanie, „Czy ja wierzę, że Bóg troszczy się o mnie?” „Czy mogę modlić się o Jego troskę o mnie?” „Czy naprawdę wierzę, że Bóg chce mi błogosławić poprzez ryzykowanie moich finansów w nadziei, że uda mi się wrócić do domu z większą ilością pieniędzy, które zabrałem komuś innemu?” „Czy wierzę, że Bóg wynagrodzi mnie wysoką wygraną za uprawianie hazardu?” Osoba uprawiająca hazard pokazuje brak zaufania wobec Boga w swojej sytuacji

finansowej. Kiedy naprawdę ufamy Bogu, jesteśmy posłuszni Jego jasnym poleceniom dla nas, wiedząc, że to On zatroszczy się o nasze potrzeby.

Dług

Pożyczając pieniądze większość ludzi zakłada, że będzie w stanie je oddać z innych pieniędzy jakie będą ich własnością w przyszłości. Dlatego, pożyczanie to wydawanie pieniędzy, których jeszcze się nie ma, ze świadomością, że w przyszłości, gdy te pieniądze mają się pojawić, pojawią się też nowe potrzeby.

Biblia mówi, że pożyczkobiorca jest sługą pożyczkodawcy (Przypowieści Salomona 22:7). Pożyczkobiorca nakłada na siebie zobowiązania, które ograniczają jego wolność.

Niektóre rodzaje pożyczania są gorsze niż inne. Kiedy ktoś pożycza pieniądze, aby zaspokoić podstawowe potrzeby takie jak np. jedzenie, stawia siebie w gorszej sytuacji. Jedzenie zostanie zjedzone, dług pozostaje, a sam człowiek stał się biedniejszy niż wcześniej.

Kiedy ktoś pożycza pieniądze na coś zbędnego jak ozdoby, niepotrzebne ubrania, rozrywkę czy upiększanie swojego domu - wydaje pieniądze ze swojej przyszłości. Nakłada przez to ograniczenia na swoją przyszłość. W przyszłości jego siła nabywczą będzie ograniczona, ponieważ pieniądze zostały już wydane.

Niektóre firmy udzielają wysoko oprocentowanych pożyczek. Osoby, które korzystają z ich usług szybko znajdują się w tarapatkach, zalegając często ze zwrotem ogromnych odsetek. Niektóre sklepy oferują zakup produktów na raty, które również bywają wysoko oprocentowane. Ludzie dokonujący zakupów za pożyczone pieniądze, po spłaceniu kredytu z odsetkami, płacą za nie dużo więcej niż sugerowała cena na metce, ponieważ nie chcą zaczekać, aż będą mieli dość pieniędzy, żeby zapłacić za nie gotówką.

Bywa, że ludzie pożyczają pieniądze, aby opłacić drogi ślub, wchodząc w małżeństwo zadłużeni. Kościoły powinny włączyć się z pomocą, wspierając swoich członków, aby takie przedsięwzięcia mogły być piękne i na długo pamiętane, bez ciężaru ich wielkiego kosztu.

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: Rzymian 13:7-8

Przeczytany fragment nawołuje wierzących, aby oddawali innym to co są im winni. Jesteśmy winni szacunek i posłuszeństwo władzom, a podatki rządowi. Pierwsze zdanie w ósmym wersecie streszcza wypowiedź z wersetu siódmego. Nie powinniśmy zawodzić innych nie wypełniając naszych zobowiązań. Nie znaczy to, że nie wolno nam nigdy pożyczać, ponieważ jeżeli zwrócimy pożyczkę, to oddamy naszemu pożyczkodawcy to co jesteśmy mu winni.

Jednak niewłaściwe jest pożyczanie bez zamiaru spłaty długu lub pożyczanie, a później zmiana zdania odnośnie jego spłaty (Psalm 37:21).

Prawa w Starym Testamencie są zazwyczaj zaadresowane do Izraela, narodu który był prymitywnym społeczeństwem rolniczym. Większość ludzi, żyła z uprawy ziemi i była w stanie wyprodukować wszystko, co było im potrzebne do życia w swoim gospodarstwie.

Rodziny były właścicielami tej samej ziemi przez pokolenia, dlatego rzadkością było branie pożyczek aby zakupić ziemię lub rozpocząć nowy biznes. Jeżeli ktoś pożyczał pieniądze, wynikało to ze złego położenia finansowego i braku środków na zaspokojenie podstawowych potrzeb. Bóg chciał, aby Izrael był rodziną duchową, która wzajemnie się o siebie troszczy. Dlatego nawoływał, by udzielać pożyczek naprawdę potrzebującym bez oprocentowania (II Mojżeszowa 22:25). Jedną z charakterystycznych cech prawego człowieka, opisanego w Psalmie 15 jest to, że nie pożycza pieniędzy na procent (fragment z księgi Ezechiela 18:5-9 wypowiada się podobnie jak Psalm 15).

Nie jest niewłaściwe dla inwestora udzielenie oprocentowanej pożyczki komuś, kto sam chce rozpocząć własny biznes (Mateusza 25:27). Korzyść z oprocentowania tej pożyczki jest wynagrodzeniem dla inwestora za umożliwienie pożyczkobiorcy startu w biznesie.

Ludzie prowadzący interesy z osobami biednymi nie powinni na to patrzeć pod kątem wzbogacania się ich kosztem (Przypowieści Salomona 22:16a). Niewłaściwe jest sprzedawanie produktów niskiej jakości lub o zawyżonych cenach osobom mającym ograniczony dostęp do dóbr. Niewłaściwe jest udzielanie wysoko oprocentowanych pożyczek lub sprzedawanie dóbr na kredyt w celu uzyskania wysokich zysków od osób, które zaciągają pożyczki z powodu trudnej sytuacji finansowej. Biznesmen powinien szukać sposobów, aby poprawić sytuację swoich klientów.

Prorok Ezekiel powiedział, że grzechem Sodomy była nie tylko niemoralność seksualna, ale także zachowanie ludzi żyjących w przepychu, jednocześnie niewspomagający ubogich i biednych (Ezechiela 16:49). Bóg nie tylko nawołuje nas do pomocy biednym, ale także do strategicznego wspierania ich, aby samodzielnie stali się silniejsi.

Boże prawa w starożytnym Izraelu pokazują nam Jego priorytety. Prawa w dzisiejszym świecie nie mają dużo wspólnego z prawami jakie Bóg dał Izraelowi. Jednak Boże zasady pozostają takie same, tak jak Jego troska. Kościół powinien szukać sposobów na umacnianie biednych, najpierw troszcząc się o rodzinę w wierze, a potem szukając sposobów, które spowodują zmiany w otaczającym ich społeczeństwie.

Budżet

Brak zdolności zarządzania finansami powoduje, że niektóre osoby szybko wydają pierwsze zarobione pieniądze. Kiedy później pojawiają się uzasadnione potrzeby finansowe, nie mają środków na ich zaspokojenie. Taki osoby nie mają zdolności podjęcia też troski finansowej o innych.

Budżet pozwala na zarządzanie regularnymi wydatkami. Większość ludzi posiada pewną ilość przewidywalnych wydatków, które cyklicznie się powtarzają. Powinny one być wpisane w ich budżet, który z wyprzedzeniem sugeruje odłożenie odpowiednich kwot na ich pokrycie. Na przykład, jeżeli ktoś wynajmuje mieszkanie, zapewne opłaca czynsz miesięcznie lub rocznie. Jest to jego odpowiedzialnością, aby zaoszczędzić odpowiednią ilość pieniędzy, by pokryć koszt wynajmu. Jeżeli wynajem jest spłacane rocznie, to znaczy, że najemca

powinien albo co miesiąc skrupulatnie odkładać odpowiednią kwotę do oszczędności na spłatę czynszu, albo w swoich obecnych oszczędnościach oddzielić kwotę jaką będzie musiał zapłacić za wynajem i uważać ją już za wydaną, aby nie pozwalać sobie na pokusy związane z jej wydaniem na inne cele.

Pierwsza kwota, jaka powinna być odkładana na bok, to dziesięcina (Przypowieści Salomona 3:9-10). Należy zobowiązać się do odkładania 10% przychodów na służbę. Nie czekaj z tą decyzją aż upewnisz się, że po wszystkich Twoich wydatkach coś Ci zostanie. Bóg wynagrodzi Twoją ofiarność.¹⁶

Kiedy podstawowe potrzeby są zapewnione, należy wziąć pod uwagę odłożenie pewnej sumy na sytuacje awaryjne. Pewna kwota powinna być także przeznaczona na polepszenie własnej sytuacji życiowej, na przykład odkładanie na zakup domu. Dobrze jest też brać pod uwagę inwestowanie pieniędzy, w celu zwiększenia dochodów osobistych. Przykładem takiej inwestycji może być zakup narzędzi, które zwiększą zakres zdolności i kompetencji w pracy oraz wpłyną na większe zarobki.

Osoba posiadająca zasoby funkcjonalne (coś, co otwiera drogę do produktywności) takie jak samochód, budynek, powinna w swoim budżecie uwzględnić koszty ich utrzymania. Jeżeli ktoś zarabia na życie używając swojego samochodu, ale nie odłożył pieniędzy na jego konserwację oraz ewentualne naprawy, nie będzie w stanie pokryć kosztów napraw lub zakupić nowego, co obniży jego zdolności zarobkowe.

Osoba, która nie używa budżetu do planowania finansów, często w konsekwencji nie ogarnia też wszystkich swoich wydatków, przez co nie tylko polega na pomocy od innych, ale również sama nie jest w stanie pomagać innym w potrzebie. Ponieważ w takiej sytuacji brakuje też jakichkolwiek inwestycji w rozwój nie ma perspektyw zmian na lepsze.

Jezus podzielił się przypowieścią o dobrym Samarytaninie, który pomógł zranionemu człowiekowi (Łukasza 10:25-37). Zauważ, że Samarytanin miał przy sobie pewną kwotę pieniędzy oraz osiołka, na którym przetransportował pokrzywdzonego podróżnika. Jakby ta sytuacja wyglądała, gdyby Samarytanin sprzedał już osiołka, a pieniądze szybko wydał? Nawet gdyby miał dobre intencje i wewnątrznie chciałby leżącemu człowiekowi pomóc, nie miałby na to środków.

Rozpisywanie budżetu przygotowuje człowieka na stojące przed nim wyzwania finansowe, podejmowanie odpowiedzialności finansowej za tych, którzy na tej osobie polegają, inwestowanie w przyszłość, radzenie sobie w sytuacjach awaryjnych oraz wspieranie służb zborowych i nie tylko.

¹⁶ Dokładne argumenty przemawiające za dziesięciną są umieszczone w Shepherds Global Classroom w kursie o nazwie: *Doctrine and Practice of the Church*, dostępnym pod linkiem: <https://www.shepherdsglobal.org/courses>.

Rodzina w wierze

We wczesnych latach kościoła, wkrótce po zesłaniu Ducha Świętego, wierzący byli wzajemnie zaangażowani w troskę o zaspokajanie potrzeb wspólnoty. Dzielili się swoimi własnościami, uważali je za wspólne. Wielu z nich sprzedało swoje własności, aby wspomóc kościół (Dzieje Apostolskie 2:44-45). Chociaż życie w dzisiejszych zborach nie wygląda tak samo, widzimy, że najoptymalniej funkcjonują zbory charakteryzujące się hojnością i zaangażowaniem w życie swojej wspólnoty wiary.

Zbór w Tesalonice zabiegał o to, aby każdy członek zboru miał co jeść. Jednak byli w nim członkowie, którzy odmawiali wykonywania pracy. Ci żyli spokojnym życiem z dużą ilością wolnego czasu, polegając na trosce kościoła o nich. Paweł nie powiedział temu zborowi, że źle robi troszcząc się o tych ludzi, ale zaznaczył, że osoba nieskłonna do pracy, powinna też nie jeść (II Tesaloniczan 3:10). W przypadku niektórych członków, brak inicjatywy może odnosić się nie tyle do pracy zarobkowej, co do braku zainteresowania pomaganiem innym wierzącym. Niektórzy nie są w stanie fizycznie wykonywać pracy, ale prawie każdy posiada jakąś zdolność, która może być drugiej osobie pomocna.

W innych listach Paweł podawał instrukcje do wspierania wdów i pastorów (I Tymoteusza 5:3-18, Galacjan 6:6).

Każdy wierzący powinien być częścią lokalnego zboru oraz powinien służyć pomocą innym członkom zboru i służbom w nim.

Dyskusja w grupie

- ▶ W jaki sposób członkowie zboru powinni pracować razem, aby troszczyć się o potrzeby kościoła, jednocześnie wymagając ogólnego zaangażowania w zborze?
- ▶ Jakie pojawiają się okazje w Twoim otoczeniu, które mogłyby być wykorzystane przez członków zboru do rozwijania wspólnej pracy i używania posiadanych zasobów?

Modlitwa

Ojcze w Niebie,

Dziękuję Ci za Twoją obietnicę troski o moje potrzeby. Wspomagaj mnie w sumiennym wykonywaniu moich obowiązków, aby móc też okazywać troskę innym. Spraw, aby moje serce było hojne i przydaj mi Twojej mądrości w podejściu do potrzeb innych.

Modłę się o finansowe błogosławieństwo, ale przede wszystkim chcę utrzymać duchowe priorytety i zadawałać się tym co mam w relacji z Tobą.

Amen

Lekcja nr 9 - Praca Domowa

(1) Rozważ w modlitwie duchowe zasady podane w powyższym rozdziale. Rozpisz na kartce swoje odpowiedzi do poniższych pytań:

- Jakie pokusy, związane z pieniędzmi lub innymi Twoimi zasobami, są w Twoim życiu najsilniejsze?
- W jaki sposób obecnie gromadzisz pieniądze oraz zasoby?
- W jaki sposób zarządzasz swoimi pieniędzmi oraz zasobami?
- Co to znaczy ufać Bogu w sprawach finansowych?
- Jakie posiadasz zasoby funkcjonalne?
- Czy istnieją zasoby funkcjonalne, o które powinieneś zabiegać w przyszłości? Jeżeli tak to jak to zrobisz?
- W jaki sposób niewłaściwie zarządzałeś pieniędzmi lub zasobami?
- Jak możesz naprawić skutki niewłaściwego zarządzania wspomnianego wyżej?

(2) Na jednej stronie rozwiń prezentację materiału zawartego w lekcji, włączając w niego konkretne punkty zastosowania, w Twoim kontekście. Co powinny zrozumieć osoby w Twoim środowisku, by zgłębić biblijne rozumienie finansów?

(3) Naucz się na pamięć wersetów z Przypowieści Salomona 3:13-17 i rozwiń w jednym akapicie swoje refleksje odnośnie ich znaczenia. Na początku przyszłych zajęć, napisz te wersety z pamięci i przekaz prowadzącemu zajęcia.

Lekcja nr 10

Uczciwość

Cele lekcji

Po całościowym przestudiowaniu materiału z zajęć uczestnik powinien zobowiązać się do całkowitej uczciwości, we wszystkich sytuacjach, zawsze.

Abraham Lincoln, uczciwy człowiek

Abraham Lincoln był pracownikiem sklepu spożywczego. Pewnego dnia, wydając resztę nieświadomie się pomylił. Klientka sklepu nie zauważyła jego pomyłki, zabrała swoje zakupy i wróciła do domu, oddalonego od sklepu o wiele kilometrów. Wiedząc, że ta pani nie prędko wróci do sklepu, Abraham po zauważeniu swojego błędu, postanowił pójść do niej do domu po zamknięciu sklepu i oddać jej właściwą resztę. Nie była to duża suma pieniędzy, ale Abraham martwił się, że może jej potrzebować, nie chciał też, aby uważała go za nieuczciwego człowieka. Z powodu jego rzetelności w tej i wielu innych sytuacjach, jego przyjaciele nazywali go Uczciwym Abem („Honest Abe”). W późniejszych latach stał się prawnikiem, a potem włączył się w prace rządowe. Jego uczciwość była powszechnie szanowana i ostatecznie doprowadziła go do objęcia funkcji prezydenta Stanów Zjednoczonych.

Natura Boga

Biblia mówi nam, że Bóg nie może kłamać (Tytusa 1:2, Hebrajczyków 6:18). Jego natura jest zawsze spójna i nie zmienia się (Jakuba 1:17). Bóg mówi prawdę zawsze, nie tylko wtedy, gdy jest to dla niego korzystne. Nie kłamie, aby uzyskać pożądane rezultaty. Możemy mieć pewność, że Słowo Boże jest całkowicie prawdziwe i godne zaufania. W Jego prawdzie jest nasze bezpieczeństwo (Psalm 40:11, Psalm 91:4).

► Jak zmieniłaby się Twoja relacja z Bogiem, gdybyś nie miał pewności, że Jego słowo jest zawsze prawdą?

Zastanów się nad tym dlaczego prawda jest ważna dla naszej relacji z Bogiem. Bóg nawołuje nas do oddania się Jemu całkowicie. Nie moglibyśmy tego zrobić, bez całkowitego zaufania.

Boży standard prawdy

Bóg chce, żebyśmy zawsze mówili prawdę. Osoba, która kłamie nie jest sprawiedliwa w oczach Boga (Przypowieści Salomona 12:22).

Czasem ludzie używają kłamstw, aby wygrać sprawy sądowe. Bardziej zamożni, mogą korzystać ze swoich możliwości finansowych, aby opłacać sędziów (Jakuba 2:6), skłaniając ich do przymyknięcia oczu na kłamstwa i wydawania przychylnych wyroków (Jakuba 5:1, 6).

Składanie fałszywego świadectwa jest grzechem, nawet jeżeli uważasz, że Twoja sprawa jest słuszna. Biblia nie tylko je potępia, ale także nie uwzględnia akceptowalnych odstępstw od tej reguły (II Mojżeszowa 20:16; Przypowieści Salomona 6:16-19; 14:25; 19:5, 9). Wielu ludzi uważa, że mogą skłamać, jeżeli skutek będzie dobry, a nikomu nic się nie stanie, ale Biblia nie pozostawia takiej opcji. Nigdzie w Biblii nie jest napisane, że istnieją sytuacje w których można lub powinno się kłamać.

Osoby wierzące powinny mówić prawdę bez wyjątków. Prawdomówność jest podstawą naszych relacji z ludźmi (Efezjan 4:25).

W liście do Efezjan 4:15 czytamy, że mówienie prawdy jest niezbędne do duchowego wzrostu i dojrzałości.

W liście do Kolosan 3:9 jest napisane, że kłamliwość jest częścią starego człowieka, którego odrzuciliście, wraz z jego uczynkami.

Bóg osądzi kłamców. Kłamcy są włączeni w listę okropnych grzeszników, którzy będą potępieni przez prawo Boże (I Tymoteusza 1:10, Objawienie Jana 22:15). Wszyscy kłamcy będą wrzuceni do ognistego jeziora (Objawienie Jana 21:8). Kłamcy nie wejdą do miasta Bożego (Objawienie Jana 21:27).

Zastosowanie prawdy w biznesie oraz relacjach międzyludzkich

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: Przypowieści Salomona 11:1

Ten werset odnosi się do wagi spożywczej, która dyktuje ostateczną cenę produktów takich jak owoce, warzywa czy mięso. Zdarzają się przypadki źle wykalibrowanych wag, które mają celowo zawyżać wagę produktów z korzyścią dla sklepu. Przeczytany werset pokazuje, że nawet taka nieuczciwość jest ohydą dla Boga.

Sprzedawanie produktów z ukrytymi defektami lub kłamanie o ich faktycznym stanie jest złe. Tak samo jak nieprawdziwe przedstawianie ceny oryginalnego zakupu produktu, który chce się odsprzedać po zawyżonej cenie. Fałszowanie dokumentów w celu uniknięcia kar finansowych jest złe. Tak samo jak wspieranie swojego pracodawcy w naciąganiu klientów, aby zwiększyć zyski.

► Jakie różne formy nieuczciwości zaobserwowałeś do tej pory?

Biblia mówi, że niegodziwi ludzie pożyczają bez intencji zwrotu (Psalm 37:21, Przypowieści Salomona 3:28). Niektórzy ludzie pożyczają bez poczucia obowiązku spłacenia pożyczki. Biblia mówi nam, abyśmy nikomu nie byli niczego winni (Rzymian 13:7-8).

Uczciwość znaczy, że dotrzymujesz obietnic i zobowiązań. Psalm 15 opisuje osobę, która ma dobre relacje z Bogiem. Jedną z cech charakterystycznych takiej osoby jest dotrzymywanie obietnic, nawet wtedy, kiedy bywa to kosztowne (Psalm 15:4).

Nierzetelne wypełnianie swoich obowiązków w pracy jest nieuczciwością wobec swojego pracodawcy (Efezjan 6:5-6).

Złe jest okradanie przez pracownika swojego pracodawcy (Tytusa 2:9-10).

Złe jest wydawanie fałszywych paragonów, przedstawiających zawyżone ceny. Złe jest kłamliwe zawyżanie cen podawanych przez pracowników lub agentów, aby zatrzymać dla siebie finansową nadwyżkę.

Złe jest niewypłacanie przez pracodawców pensji pracownikom (Jakuba 5:4).

Złe jest zatrzymywanie dla siebie czegoś co ktoś inny przypadkowo zgubił, jeżeli znasz właściciela tej rzeczy (V Mojżeszowa 22:1).

Złe jest używanie dla własnych korzyści pieniędzy lub innych zasobów powierzonych Twojej opiece przez pracodawcę lub w służbie zbiorowej, jeżeli wcześniej nie otrzymałeś na to pozwolenia.

Przykład kulturowych wyzwań w obszarze uczciwości

W niektórych kulturach ludzie żyją pod opieką wodza. Jego poddani są wobec niego lojalni, a odpowiedzialnością wodza jest pomaganie im we wszystkich potrzebach. W takich grupach większość osób nie posiada wielu dóbr osobistych. Najcenniejszym zasobem jest dla nich ziemia, która jest własnością całej społeczności. Liderzy mają ją zarządzać z korzyścią dla wspólnoty. Kiedy jakaś osoba ma potrzebę, czuje się uprawniona do korzystania ze wszystkich wspólnych zasobów, aby ją zaspokoić.

Gedeon urodził się w wiosce w dżungli. Jego rodzina, wraz z sąsiadującymi rodzinami, uprawiała wspólną ziemię. Zbierali z niej pożywienie, wspierali się również owocami dżungli. Nikt nie był prywatnie właścicielem ziemi, z której korzystał, nawet ziemi, na której stały ich domostwa. Rodziny wzajemnie pomagały sobie w trudnościach. Wódz opiekował się wioską jak ojciec. Ludność oczekiwała, że będzie dbał o ich potrzeby.

Kiedy Gedeon dorósł, podjął pracę w firmie, która zajmowała się wycinkami lasów. Pozostawił rodzimą wioskę, aby żyć niedaleko miejsca pracy, gdzie otrzymywał miesięczne wynagrodzenie. Czasem nie wystarczało mu ono na zakup jedzenia, ponieważ nie posiadał umiejętności zarządzania swoimi finansami. Oczekiwał, że to pracodawca będzie troszczył się o jedzenie dla pracowników i był zaskoczony, gdy powiedziano mu, że jego pensja powinna wystarczyć mu na samodzielne pokrycie wszystkich jego życiowych kosztów. Kiedy siostra Gedeona potrzebowała pójść do lekarza, Gedeon oczekiwał, że jego pracodawca pokryje koszty wizyty. Ten jednak odmówił, co bardzo go rozzłościło. Gedeon oczekiwał troski ze strony pracodawcy, a troska jaką ten był skłonny ofiarować zawierała się w wypłacanej miesięcznej pensji. Odchodząc z pracy, Gedeon ukradł część narzędzi, aby przynieść je ze sobą do wioski, ponieważ uważał, że jego pracodawca nie okazał mu wystarczającej pomocy.

Lata minęły, Gedeon znowu przeprowadził się do miasta, ale tym razem z żoną i dzieckiem. Po znalezieniu pracy w sklepie spożywczym, poprosił swojego pracodawcę, aby pomógł mu w opłaceniu kosztów edukacji dziecka, ale ten się na to nie zgodził. Gedeon miał ponowne

trudności z finansowym pokryciem wszystkich potrzeb jego rodziny. Ponieważ pracował w sklepie handlującym żywnością, w sekrecie zabierał ze sobą jedzenie do domu. Wiedział bowiem, że gdyby robił to otwarcie, jego pracodawca nigdy by się na to nie zgodził.

Niektórzy pracownicy nie rozpoznają, gdzie leżą granice zaangażowania pracodawcy. Uważają, że ich pracodawca powinien troszczyć się o wszystkie ich potrzeby. Dlatego proszą o pomoc w wielu formach, nie tylko finansowej. Jeżeli nie dostają tego o co proszą, czują się usprawiedliwieni w kradzieży, ponieważ uważają, że pracodawca jest im to co kradną zwyczajnie winien.

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: Tytusa 2:9-14

Przeczytane wersety mówią nam jasno, że pracownik nie powinien okradać pracodawcy. Werset podkreśla, że szczerłość jest ozdobą nauki Zbawiciela. Kolejne wersety, opisują, jak wygląda życie człowieka przemienionego przez łaskę.

Wiarygodność

Uczciwość nie odnosi się tylko do pieniędzy i majątku.

Kaleb obiecał współpracownikowi, że spotka się z nim o 8:00 rano. Jednak zasnął, zjadł śniadanie przed wyjściem i ostatecznie spóźnił się ponad godzinę. Swojemu współpracownikowi powiedział, że kierowca za późno po niego przyjechał. Nie zdziwiło to nikogo, ponieważ wszyscy znajomi Kaleba wiedzą, że nigdy nie dotrzymuje zobowiązań.

Kaleb był nieuczciwy w dwóch sprawach:

1. Nie dotrzymał obietnicy.
2. Skłamał mówiąc o powodzie swojego spóźnienia.

Czy inni wierzą Ci, kiedy umawiasz się na wykonanie konkretnej pracy lub na spotkanie o konkretnej porze w umówionym miejscu? Jeżeli coś obiecujesz, to czy zobowiązujesz się do podjęcia koniecznego wysiłku, aby dotrzymać obietnicy? Nie jest właściwe składanie obietnic, bez intencji ich dotrzymania.

Jeżeli zdarzy Ci się nie dotrzymać obietnicy, powinieneś za to przeprosić. Jeżeli będziesz tłumaczył powód spóźnienia, nie powinieneś kłamać.

Nie powinieneś nigdy obwiniać innych w pracy za swoje błędy. Współpracownicy lub osoby pracujące dla Ciebie nigdy nie okażą Ci zaufania, jeżeli dostrzegą w Tobie nieuczciwość.

Godny zaufania lider nie motywuje innych do podjęcia jego wizji poprzez kłamstwa. Stephen Covey stwierdził, "Przywódstwo to osiągnięcie wyników w sposób, który budzi zaufanie."¹⁷

¹⁷ Stephen M. R. Covey. *The Speed of Trust: The One Thing That Changes Everything*, New York: Free Press, 2006.

Czynnik Relacji

Są osoby, które uważają, że nie powinno się kłamać wobec rodziny, lub najbliższych, ale nie stosują tych samych standardów wobec innych ludzi w swoim życiu. Niektórzy podkradają zasoby od swoich pracodawców, ponieważ uważają, że zasługują na więcej niż ich pensja. Niektórzy okradają bogatych ludzi, zwłaszcza bogatych obcokrajowców. Inni przeprowadzają nieuczciwe transakcje z osobami z innych klas społecznych lub grup etnicznych.

Jezus powiedział, że każdy powinien kochać swojego sąsiada jak siebie samego (Marka 12:31). Pamiętasz pytanie jakie uczony w Zakonie zadał Jezusowi? "kto jest bliźnim moim?" (Łukasza 10:29). Uczony w Zakonie chciał, aby Jezus wrzucił tych ludzi do określonej kategorii, Jezus jednak opowiedział mu historię dobrego Samarytanina (Łukasza 10:30-37). Była to opowieść o pierwszym spotkaniu dwojga, zupełnie obcych sobie ludzi z różnych i nastawionych do siebie wrogo grup etnicznych. Samarytanin pomógł człowiekowi w potrzebie, pomimo tego, że nic go do tego nie zobowiązywało. Poprzez tę historię Jezus podkreślił przesłanie, że nikt nie powinien być wykluczony z naszej miłości.

Decydowanie o tym kto zasługuje na naszą uczciwość, nie należy do nas. Tak samo jak nawoływanie do szczerości nie odnosi się tylko do wybranych przez nas ludzi. Nawet, jeżeli w naszej ocenie brak szczerości wobec drugiej osoby nie zraniłby jej, powinniśmy zabiegać o uczciwość ze względu na Boga (Dzieje Apostolskie 24:16, Filipian 1:10, II Koryntian 5:9).

Jaką osobą chciałbyś być? Jaką chciałby Bóg, abyś był?

Ktoś może nie zasługiwać na Twoją uprzejmość, ale Bóg chce abyś ją ofiarował. Ktoś może nie zasługiwać na Twoją szczerość, ale Bóg chce byś w każdych okolicznościach był szczerym człowiekiem. Ktoś może nie zasługiwać na Twoją miłość, ale Bóg i Ciebie ukochał, kiedy na to nie zasługiwałeś i chce abyś tak samo kochał innych.

► Wersety do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: I Piotra 2:21-23 oraz I Piotra 3:8-12

Nie pozwalaj, aby charakter innych osób wpływał na Twój. Ktoś może Cię okłamać, ale Ty nie powinienes być kłamcą. Ktoś może coś Tobie ukraść, ale to nie znaczy, że i Tobie wolno kraść. Ktoś może być wobec Ciebie grubiański, ale Ty nadal powinienes traktować każdego z szacunkiem.

Przykłady z życia

Wszystkie poniższe przykłady kradzieży i kłamstwa są prawdziwe, a imiona i niektóre detale zmienione.

Do lidera zajęć: Upewnij się, że uczestnicy rozumieją, które elementy w opowieściach były niewłaściwe. Poproś kogoś o wytłumaczenie, dlaczego konkretne zachowanie z ilustracji było złe.

1. Jakub pracował w fabryce. Często przynosił do domu chemię do sprzątnia, narzędzia, lub niewielkie przedmioty, o których wiedział, że fabryka z łatwością może je zastąpić nowymi.
2. Piotr był kierowcą w dużej firmie przewozowej. Czasem przy drodze mijał znak z napisem, "skupujemy benzynę." Okresowo zatrzymywał się w takich miejscach i sprzedawał niewielką ilość swojej benzyny, wiedząc, że jego pracodawca nie byłby w stanie wyśledzić jego nieuczciwości.
3. W zakresie obowiązków Estery było zamawianie wyposażenia komputerowego dla jej firmy. Dzieląc się zyskiem ze sprzedawcą w sklepie, nakłoniła go, aby wystawił zawyżone faktury.
4. W parku w dużym mieście stał pan sprzedający przepalone świetlówki. Osoby kupujące je od niego wiedziały, że są przepalone. Używali ich w pracy do podmiany działających świetlówek, które potem zabierali do domu.
5. Amos był dyrektorem szkoły. Pewnego dnia rodzic jednego z uczniów przyszedł z żądaniem zawyżenia oceny syna z matematyki. Dyrektor po otrzymaniu łapówki nakazał nauczycielowi matematyki zmienić ocenę.
6. Andrzej był profesorem na wyższej uczelni. Jego pensja była niewielka. Zaoferował więc studentom zakupienie od niego odpowiedzi do nadchodzącego testu, który jak sam powiedział miał być bardzo trudny.
7. Aaron był dyrektorem szkoły państwowej. Pewnego dnia jego przyjaciel Filip, który zarządzał szkołą misyjną, zapytał, czy mógłby wynająć od szkoły kilka pomieszczeń. Aaron zaproponował stawkę za wynajem, a Filip co miesiąc ją opłacał. Aaron zatrzymał dla siebie pieniądze i nigdy nie zgłosił przychodu.
8. Filip pracował dla misji, która chciała wynająć kilka pomieszczeń do prowadzenia zajęć. Poszedł więc do swojego znajomego Aarona, który był dyrektorem szkoły państwowej. Po umówieniu stawki za wynajem Filip przedstawił ją organizacji, dla której pracował. Kwota, którą przedstawił była jednak zawyżona, więc co miesiąc zatrzymywał dla siebie nadwyżkę.
9. Set był pracownikiem misyjnym. Jednym z jego obowiązków było zakontraktowanie firmy budowlanej do postawienia nowego budynku pod użytek misji. Po wielu konsultacjach ostatecznie nie wybrał firmy, która zaoferowała najlepsze warunki, tylko tą, która zgodziła się podzielić zyskiem z budowy.
10. Samochód Beniamina miał odbyć przegląd rejestracyjny. Wiedział jednak, że nie przejdzie go z powodu popsutych świateł. Kiedy pojechał na przegląd, zastał długą kolejkę. Mężczyzna przy bramie zaoferował mu załatwienie przeglądu i możliwość powrotu do ruchu drogowego w zamian za łapówkę. Beniamin zapłacił za dokument bez inspekcji i bez czekania w kolejce wrócił do domu.

11. Kiedy Szymon przyszedł odebrać samochód z parkingu, ochroniarz poinformował go o wysokości opłaty za parking. Szymon zaproponował mu mniejszą kwotę z opcją zatrzymania przez ochroniarza biletu do kolejnego użytku z innym pojazdem, jednocześnie umożliwiając mu zatrzymanie oferowanej zapłaty dla siebie.
12. Ania nie przygotowała się do testu. Kiedy przyszła na zajęcia usiadła koło zdolnej koleżanki, aby odpisać od niej odpowiedzi.
13. Izajasz jechał traktorem ciągnącym pług przez duże rządowe pole. Tego dnia chciał szybciej skończyć pracę. Podniósł, więc pług, aby ten orał płycej, przez co traktor szybciej się poruszał. Pole wyglądało na gotowe pod zasiew, ale nie wydało optymalnego plonu, ponieważ ziemia nie została poprawnie zorana.
14. Michał został wysłany przez misję, do wykonywania obowiązków pastora. Otrzymywał od niej miesięczną pensję. Ponieważ chciał też otrzymywać pensję ze zboru, w którym służył, powiedział członkom zboru, że nie jest wspierany finansowo przez misję, która go wysłała.
15. Do domu Elżbiety wszedł złodziej i ukraść pewną sumę pieniędzy. Opowiadając znajomym o zdarzeniu, nieprawdziwie dodała, że złodziej zabrał też inne jej majątkości. Troskliwi przyjaciele pomogli jej nie tylko finansowo, ale również zastąpili rzekomo skradzione rzeczy.
16. Jason był wodzem małej wioski oraz liderem w tamtejszym kościele. Ludzie mieszkający w tej wiosce byli biedni, prości i bez dostępu do edukacji. Bogaty biznesmen z miasta skontaktował się z Jasonem, oferując mu godziwą zapłatę za ziemię, która była własnością wioski. Jason odsprzedał wszystkie tereny do nich należące, a pieniądze wydał na wybudowanie sobie domu w mieście.
17. Co roku kościół pod nazwą Fairfield Community Church uhonorowuje jedną mamę w zborze nadając jej tytuł "Mamy Roku." Wybierając Rachelę, nie sugerowali się jednak jej przykładnością w byciu bogobojną mamą. Wybrali ją, ponieważ wiedzieli, że wpłaci znaczną kwotę do kasy zborowej. Tego roku jej wpłata pokryła koszty wymiany bram przy budynku zborowym. Rok później Rachelę została ponownie uhonorowana tym tytułem, pomimo tego, że w międzyczasie przeprowadziła się do innego miasta.
18. Bartłomiej był kierowcą. Co wieczór parkował samochód służbowy w bezpiecznym miejscu. Czasem, zanim odstawiał samochód, używał go do przewożenia własnych pasażerów lub prywatnych ładunków.

Tragedia narodowej nieuczciwości

Poniższa historia jest fikcyjna, ale przedstawia sytuację, która wielokrotnie zdarzyła się w różnorodnych kontekstach i miejscach.

Wierzący w mieście Borol dowiedzieli się o dużej, ubogiej społeczności, mieszkającej w bliskim im powiecie. Ta społeczność należała do grupy etnicznej znanej jako Ibanesowie.

Żyli oni w prostych domkach, bez dostępu do edukacji czy opieki medycznej. Wielu z nich nie miało wystarczającego dostępu do jedzenia i cierpiało głód.

Wierzący z Borol postanowili wspierać finansowo Ibanesów. Wysyłali też zborowników do innych kościołów z prośbą o wspieranie ich służby.

Wierzący w Borol zaczęli wysyłać zbiórki jedzenia i pomocy humanitarnej całymi tirami do Ibanesów. Ładunki oraz pieniądze były odbierane przez lokalnych liderów i rozdystrybuowane pomiędzy potrzebujących.

Liderzy Ibanesów rozstawili stoiska z przysłanymi dobrami, z których je sprzedawali. Tylko Ibanesowie, których było stać na takie zakupy, mogli nabyć wysłaną przez zbory pomoc. Ci, których nie było na nią stać nadal cierpieli głód. Lokalni liderzy zatrzymywali wszystkie zyski ze sprzedaży dla siebie. Część jedzenia była wysyłana do innego powiatu, gdzie mogła być sprzedana za wyższą cenę.

Wierzący z Borol nalegali, aby rozdawać zebrane jedzenie ludziom, którzy go najbardziej potrzebowali. Jednocześnie liderzy Ibanesów stworzyli oficjalny budżet, który wyznaczał stawki dla kierowców przewożących wysłane dobra do innych miejscowości, koszty dystrybucji, oraz wynagrodzenia dla ludzi, którzy im pomagali. Sprzedawali otrzymane produkty po zawyżonych cenach, a wszystkie zyski zatrzymywali dla siebie. Kiedy wierzący z Borol prosili o sprawozdania z zarządzania darowiznami, Ibanesi wysyłali fałszywe informacje.

Za każdym razem, kiedy wierzący w Borol odkrywali nieuczciwe postępowanie po stronie Ibanesów czuli się zniechęceni, ale kontynuowali poszukiwania godnych zaufania liderów, które cyklicznie przynosiły takie same rozczarowujące rezultaty. Wielu wiernych w Borol wycofało w końcu swoje wsparcie, inni je kontynuowali. Kilku pastorów w społeczności Ibanesów w krótkim czasie dorobiło się pięknych domów i luksusowych samochodów. Inni pastory zazdrościli im i sami poszukiwali znajomości z darczyńcami z Borol. Do większości ludzi cierpiących głód nigdy nie dotarło wsparcie.

Opowieść na zakończenie

Warren Buffet był dyrektorem generalnym Berkshire Hathaway. Chciał kupić firmę McLane Distribution, której właścicielem była większa firma Walmart. Zakup był warty 23 miliardy dolarów. Zazwyczaj taki proces wymagał długotrwałych inspekcji opłaconych przez nabywcę, aby zabezpieczyć zakup. Buffet spotkał się z liderami firmy Walmart i podczas jednego spotkania zawarli umowę. Nie wysłał żadnych inspektorów, aby upewnić się, że wszystkie nieruchomości i aktywa się zgadzają. Później powiedział, "Wiedzieliśmy, że wszystko będzie zgodne z obietnicami firmy Walmart." Umowa została zawarta szybko, ponieważ liderzy w rozmowach mieli do siebie wzajemne zaufanie.¹⁸

¹⁸ Stephen M. R. Covey. *The Speed of Trust: The One Thing That Changes Everything*, New York, 2006, s. 15.

Pomyśl teraz o ludziach opisanych w poprzedniej ilustracji. Żaden z nich nie byłby w stanie zawrzeć takiego porozumienia, ponieważ żaden z nich nie był godzien zaufania. Wszystko musiałyby podlegać gruntownym inspekcjom, które wymagałyby dużo czasu i wysokich kosztów.

Dyskusja w grupie

- ▶ Podaj przykłady nieuczciwych praktyk w Twojej kulturze, których trudno unikać.
- ▶ Podaj przykłady praktyk jakie sam powinieneś zmienić.

Modlitwa

Ojcze w Niebie,

Wielbimy Cię, bo jesteś Bogiem sprawiedliwym i prawym. Dziękujemy Ci za to, że zawsze jesteś prawdomówny wobec nas.

Pomóż nam podążać za Twoim standardem uczciwości. Pomóż nam stosować takie same standardy uczciwości we wszystkim co robimy i mówimy.

Dzięki Ci, że jesteś Ojcem, który zaopatruje i prowadzi. Chcemy ufać, że Ty zatroszczysz się o każdą naszą potrzebę.

Amen

Lekcja nr 10 - Praca Domowa

(1) Rozpisz, po jednym akapicie, odpowiedzi na poniższe punkty:

- Wytlumacz relacje między Bożym charakterem (prawdą) a Bożym standardem dla nas (uczciwość). Wytlumacz, dlaczego Bóg wymaga od nas uczciwości w naszej mowie jak i we wszystkich naszych działaniach.
- Podsumuj co Biblia mówi w temacie uczciwości, używając przynajmniej trzech fragmentów z Biblii.
- Używając przynajmniej czterech przykładów, wytłumacz jak nieuczciwość/ uczciwość wpływają na nasze relacje z innymi.

(2) Przygotuj prezentację na temat biblijnej uczciwości, którą mógłbyś przedstawić przed grupą rówieśników. Podaj w niej biblijne poparcie dla Bożych standardów uczciwości i zastosuj je w konkretnych przypadkach.

Lekcja nr 11

Wartość człowieczeństwa

Cele lekcji

Po zakończeniu lekcji uczestnik:

- (1) Ugruntuje własne przekonanie o tym, że każdy człowiek jest stworzony na podobieństwo Boże, dzięki czemu ma niezbywalną wartość i zasługuje na szacunek.
- (2) Podejmie odpowiedzialność za okazywanie miłosierdzia oraz czynienie sprawiedliwości wobec źle traktowanych osób w jego otoczeniu.
- (3) Zobowiąże się do traktowania wszystkich ludzi z godnością, niezależnie od sytuacji.

Dale Carnegie, człowiek, który cenił innych

Dale Carnegie stał się sławny po napisaniu bestseleru, „Jak zdobyć przyjaciół i zjednać sobie ludzi” („*How to Win Friends and Influence People*”). Uważał, że każdy zasługuje na uwagę oraz szacunek, ponieważ każdy jest wartościowy jako człowiek. Instytut im. Dalea Carnegiego powstał, aby nauczać ludzi właśnie tej zasady.

Instytut Dale’a Carnegie oferował kiedyś wieczorny kurs dla biznesmenów, zgłębiający przyjazne nawiązywanie kontaktów z ludźmi. Kiedy przyszedł czas podejścia do testu, studenci znaleźli na nim jedno zaskakujące pytanie, „Jak ma na imię Pani, która sprząta lobby gdy wychodzisz z zajęć?” Studenci mijali ją po każdym wieczornych zajęciach i pomimo uczestniczenia w wykładach skupiających się na zasadach nawiązywania przyjaznych stosunków z ludźmi, nie uważali jej za wystarczająco istotną, aby zwrócić na nią uwagę. Zakładali bowiem, że powinni używać swojej nowo nabytej wiedzy, aby budować relacje z ważniejszymi osobami.

Chrześcijańska wartość człowieczeństwa

Każdy człowiek, który pokłada swoje zaufanie w Jezusie Chrystusie jest członkiem jednego ciała – ciała Chrystusa: „Nie masz Żyda ani Greka, nie masz niewolnika ani wolnego, nie masz mężczyzny ani kobiety; albowiem wy wszyscy jedno jesteście w Jezusie Chrystusie” (Galacjan 3:28).

W ewangelii Łukasza czytamy o rozmowie Jezusa, w której zacytował przykazanie, „będziesz miłował bliźniego swego jak siebie samego.” A uczony w Zakonie zapytał go, „kto jest bliźnim moim?” (Łukasza 10:29). Pytanie było istotne ponieważ zakładał on, że nie każdego musi kochać. W jego rozumieniu to przykazanie nawoływało do miłości ludzi należących do konkretnej kategorii.

Ludzie we wszystkich kulturach posiadają podobną moralność. Wiedzą, że kradzież, morderstwo czy ucisk innych są złe. Jednak nie uważają, że każdy zasługuje na równe traktowanie. Może nie kradliby od przyjaciela, ale kradliby od obcego. Może nie zabiliby rodaka, ale obcego już tak. A może nie uciskaliby swoich krewnych, ale do osób z niższej w ich oczach grupy etnicznej podeszliby inaczej.

Jednak naśladowcy Chrystusa są przekonani, że każdy człowiek jest stworzony na podobieństwo Boże, przez co posiada nieskończoną wartość.

Kiedykolwiek ukazywał się ludziom anioł, Pismo Święte wspomina, że jego pierwsze słowa brzmiały, „Nie bój się.” Sama jego obecność była przytłaczająca i niesamowita dla człowieka. Zdarzało się, że ludzie padali na kolana przed aniołem w uwielbieniu.¹⁹ Jednak ludzie są ważniejsi niż aniołowie (I Koryntian 6:3).

Nawet biedny żebrak, bez wykształcenia, wysokiej inteligencji, o złym charakterze, bez rozwiniętych zdolności ani jakichkolwiek koneksji, o odrażającym wyglądzie i odpychającym sposobie bycia, codziennie podejmuje decyzje, które owocują rezultatami w wieczności. Jeżeli poddałby się Bożemu odkupieniu, kiedyś stałby się istotą wspanialszą niż jakakolwiek jaką widzieliśmy na ziemi.²⁰ Dlatego też zasługuje na szacunek.

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: Galacjan 3:28

Przeczytany werset wymienia trzy powszechne kategorie klasyfikowania ludzi – etniczność, klasa społeczna oraz płeć. Klasa społeczna obejmuje ich poziom ekonomiczny. Moglibyśmy dodać inne kategorie jak wiek, wykształcenie oraz zdolności. Żadna z tych klasyfikacji nie wpływa jednak na Boże postrzeganie wartości indywidualnej osoby.

► Czy niektórzy mogą być bardziej wartościowi niż inni? Wytłumacz, dlaczego.

Osoba o wysokiej inteligencji, wykształcona, z rozwiniętymi zdolnościami, siłą fizyczną oraz doświadczeniem kierowniczym lub bogactwem jest bardziej cenna z punktu widzenia osiągania pewnych celów. Jednak niewłaściwe jest postrzeganie człowieka jako bardziej wartościowego z powodu takich cech. W praktyce są one cenne, ale podstawowa, nieskończona wartość każdego człowieka wpisana jest w bycie stworzonym na podobieństwo Boże.

Uprowadzenie

Często uważa się, że ludzie należący do pewnej grupy etnicznej mają określone cechy charakterystyczne. Czasami takie założenia odnoszą się do koloru skóry, na przykład “biali ludzie zawsze _____” lub “wszyscy czarni ludzie _____.”

¹⁹ Oto przykład z Objawienia. Jana 22:8-9, “A ja, Jan, słyszałem i widziałem to. A gdy to usłyszałem i ujrzałem, upadłem do nóg anioła, który mi to pokazywał, aby mu oddać pokłon. I rzecze do mnie: Nie czyn tego! Jestem współ sługą twoim i braci twoich, proroków, i tych, którzy strzegą słów księgi tej, Bogu oddaj pokłon!”

²⁰ I Koryntian 15 tłumaczy, że to niesamowite przeistoczenie ciała chrześcijan będzie miało miejsce podczas ich zmartwychwstania.

Czasem takie sformułowania odnoszą się do narodowości, na przykład ludzi pochodzących z Niemiec, Japonii czy Haiti. A w innych kontekstach może się odnosić do konkretnych plemion lub grup etnicznych tej samej narodowości.

Zdarza się, że takie uogólnienia mają wydźwięk pozytywny, zazwyczaj jednak niosą ze sobą negatywne konotacje sugerując, że każda osoba z pewnej grupy dzieli jakąś negatywną cechę.

Oto przykłady stwierdzeń pod adresem różnorodnych grup etnicznych lub narodowych.

Ich nazwy wypełniłyby puste miejsca.

- _____ są leniwi.
- _____ to pijacy.
- _____ okradną Cię przy każdej okazji.
- _____ zawsze szukają zwady.
- _____ nigdy nie wykonują pracy starannie.
- _____ nie mają daru do nauki.
- _____ to nerwusy.
- _____ zawsze kłamią.

Oczywiste jest, że etniczne różnice istnieją i sięgają głębiej niż kolor skóry. Pewne grupy etniczne mogą wyróżniać się w niektórych sportach lub pewnych rodzajach pracy ze względu na swoje możliwości fizyczne lub intelektualne.

Każda grupa ludzi posiada cechy kulturowe. Miejscowa kultura wpływa na to jak ludzie odnoszą się do pewnych sytuacji, przez co uczymy się oczekiwać określonych reakcji od określonych grup kulturowych.

Zauważanie fizycznych lub kulturowych cech charakteryzujących grupę ludzi nie jest złe. Jednak złe jest wydawanie osądu o charakterze drugiej osoby na podstawie ich etnicznych lub kulturowych korzeni. Osoba z każdej grupy etnicznej posiada zdolność bycia pobożną, uczciwą i miłą. Niewłaściwe jest traktowanie kogokolwiek jakoby miał zły charakter, zanim się go pozna.

Osobiste doświadczenia wpływają na to jak postrzegamy innych. Jeżeli ktoś doświadczy złego traktowania przez osobę z innej grupy etnicznej, może łatwo stwierdzić, że każda osoba z tej grupy jest taka sama. To odczucie wzmacnia się, kiedy złe doświadczenia się powtarzają lub przeżyto je w dzieciństwie.

Długotrwałe konflikty między grupami etnicznymi prowadzą do wzajemnych uprzedzeń.

Dzieci zwracają uwagę na to, w jaki sposób ich rodzice wypowiadają się na temat różnych grup etnicznych lub narodowości i przez to również formują własne opinie.

Osoba wierząca powinna zbadać swoje własne nastawienie wobec różnych grup etnicznych i modlić się, aby Bóg pomógł jej okazywać sprawiedliwość i miłość wobec wszystkich.

Powinniśmy pamiętać, że Boża troska jest równa wobec wszystkich i nie podoba się Mu, gdy czynimy między ludźmi różnicę.

Uprzedzenia w służbie

Starotestamentowa opowieść o Jonaszu jest pouczająca w tym temacie. Jonasz swoimi słowami tłumaczy nam, dlaczego uciekł od Boga:

I modlił się do Pana, mówiąc: Ach, Panie! Czy nie to miałem na myśli, gdy jeszcze byłem w mojej ojczyźnie? Dlatego pierwszym razem uciekałem do Tarsyzu; wiedziałem bowiem, że Ty jesteś Bogiem łaskawym i miłosiernym, cierpliwym i pełnym łaski, który żałuje nieszczęścia. Otóż teraz, Panie, zabierz moją duszę, bo lepiej mi umrzeć aniżeli żyć (Jonasza 4:2-3).

Jonasz uciekał od Boga z powodu swojej głęboko zakorzenionej nienawiści do Asyrian. Obawiał się też, że poprzez powołanie go do pracy w Niniwie, Bóg użyje go w swoim planie okazania im łaski.

Społeczna koncepcja rasy nie jest pomysłem biblijnym. Biblia naucza nas, że wszyscy ludzie należą do jednej rasy *ludzkiej*: "Z jednego pnia wywiódł też wszystkie narody ludzkie, aby mieszkały na całym obszarze ziemi, ustanowiwszy dla nich wyznaczone okresy czasu i granice ich zamieszkania" (Dzieje Apostolskie 17:26).

Bóg powołał kościół, aby docierał do wszystkich grup etnicznych na ziemi (Dzieje Apostolskie 1:8). Wartość każdej ludzkiej duszy jest równa i niezależna od pochodzenia etnicznego.

Brak szacunku wobec pewnych kategorii osób

Ponieważ ludzie ulegają wpływom przyziemnych, świeckich wartości, często mają wypaczoną zdolność przypisywania wartości drugiemu człowiekowi. Wiele społeczeństw kategoryzuje niektórych ludzi jako mniej ważnych i na tej podstawie traktuje ich jakby byli mniej niż ludźmi.

Poniżej wyliczone są przykłady złego traktowania ludzi należących do pewnych sztucznie stworzonych kategorii. Niektóre zdarzały się w przeszłości, a inne są nadal aktualne.

Prawdziwe przykłady braku szacunku dla ludzi przypisanych pewnym kategoriom:

- Starsze osoby nie są użyteczne, dlatego są pozostawiane w samotności i izolacji w przeznaczonych dla nich instytucjach, aż umrą.
- Ludzie są właścicielami innych ludzi należących do pewnej grupy etnicznej. Mają więc władzę nad nimi i mogą ich sprzedać komuś innemu, jak również traktować ich jak im się podoba.
- Firma umieszcza ogłoszenie o pracę zaznaczając, iż osoby, z pewnych grup etnicznych nie będą zatrudniane.

- Kobiety uważane są za własność mężów, którzy sami decydują, na jakie traktowanie zasługują.
- Nowonarodzone dziewczynki są pozostawiane na śmierć, ponieważ rodzina pragnęła syna.
- Rząd wysyła żołnierzy do pewnego rejonu, aby wymordowali wszystkie osoby należące do konkretnej grupy etnicznej.
- Dzieci są porzucane z powodu upośledzenia umysłowego lub fizycznego.
- Państwo w swoim prawie zabrania kobietom zdobywania wykształcenia lub nawet prawa jazdy.
- Ludzie nie znający oficjalnego języka nauczanego w szkole, nie mają prawa wypowiadać się w swojej sprawie w budynku rządowym.
- Ludzie są zatrudniani, ponieważ ich imiona są angielskie, a nie afrykańskie.
- Dziewczynki mogą być sprzedawane do niewoli lub prostytucji przez swoich ojców.
- Dzieci są mordowane zanim mają szansę się urodzić, ponieważ mamy nie są gotowe na podjęcie rodzicielskiego obowiązku.

Niektóre filozofie oraz religie wspierają złe traktowanie określonych przez nich grup ludzi.

Ateistyczni ewolucjoniści nie wierzą, że ludzie zostali w wyjątkowy sposób stworzeni na podobieństwo Boże. Żyją w przekonaniu, że dzisiejsi ludzie wyewoluowali poprzez zwycięskie konkurowanie ze słabszymi oraz mniej inteligentnymi rasami ludzkimi w przeszłości. Wierzą, że „przetrwanie najsilniejszych” doprowadziło nas do obecnej kondycji ludzkości. Jeżeli taka filozofia byłaby prawdziwa, spójne z nią byłoby kontynuowanie niszczenia słabszych form ludzkości. Jednak jako ludzie wierzący wiemy, że każdy człowiek nosi w sobie element stworzenia na podobieństwo Boże, przez co jest dla Boga wartościowy.

W wielu krajach na świecie dopuszcza się mordowania nienarodzonych dzieci. Niektóre narody nalegały na zabijanie nienarodzonych dzieci w powodu zbytniego przyrostu populacji. W wielu krajach kobiety nalegają na zabijanie ich nienarodzonych dzieci, ponieważ nie czują się gotowe na podjęcie odpowiedzialności z nimi związanej. Takie praktyki ujawniają, że nienarodzone dzieci są w tym kontekście postrzegane jako istoty pozbawione wartości oraz nie stworzone na podobieństwo Boże. Ich prawa są łatwo pogwałcane, ponieważ same nie są w stanie się obronić.

Wyznawcy hinduizmu oraz buddyzmu nauczają, iż cierpienie ludzkie jest karą za zło jakie ktoś wyrządził w poprzednim życiu. Wierzą, że ludzie uciemnieni zwyczajnie zasługują na swoje położenie. Uważają też, że godne znoszenie ucisku i cierpienia zaowocuje lepszymi warunkami w przyszłym życiu. Te religie nie oferują pocieszenia osobie cierpiącej, ponieważ definiują je jako proces konieczny.

Błędne filozofie oraz religie sprawiają, że ich wyznawcy tolerują okrutne traktowanie pewnych klas społecznych. Wierzący chrześcijanie powinni być inni. Tylko biblijna doktryna stworzenia na podobieństwo Boże oferuje adekwatną podstawę do określenia wartości człowieka.

► Czy zaobserwowałeś w swoim społeczeństwie oczywisty brak szacunku dla pewnej kategorii osób?

Dobry bliźni

Podobnie jak wiele przypowieści Jezusa, historia o dobrym Samarytaninie była szokująca dla Jego słuchaczy (Łukasza 10:29-37). Kiedy opowiedział o tym jak kapłan i Lewita przeszli obok skrzywdzonego człowieka obojętnie, nikt nie był zaskoczony. Obaj należeli do religijnego establishmentu, który postrzegany był jako skorumpowany pieniędzmi i władzą.

Słuchacze oczekiwali, że trzecia osoba będzie bohaterem tej historii, jednak byli zaskoczeni i zawiedzeni, że był to Samarytanin. Samarytanie byli mieszanymi etnicznie i zagubieni w swojej religii. Żydzi gardzili nimi z powodu obu tych cech.

Pamiętasz, gdy żyd uczony w zakonie zadał Jezusowi pytanie, "kto jest bliźnim moim?" Chciał, aby Jezus doprecyzował kategorię ludzi, których miał kochać. Tak jak większość ludzi w tym świecie, uważał, że jego moralnym obowiązkiem jest troska o konkretną kategorię osób, a nie wszystkich ludzi.

Jezus odpowiedział na to pytanie wykazując, że powinniśmy okazywać troskę o każdego napotkanego człowieka. Każda osoba na naszej drodze jest naszym bliźnim. Jezus odpowiedział jednocześnie na pytanie, którego nikt nie zadał. To pytanie brzmiałoby tak, „kto jest dobrym bliźnim?” lub „jaka osoba okazuje innym miłość?” Wykazał, że osoba nie szanowana przez społeczeństwo potrafi być Bogu miła poprzez okazywanie bliźniemu miłości, którą Bóg pragnie widzieć.

Apostoł Jakub ostrzega kościół przed wyróżnianiem ludzi według standardów świata.

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: Jakuba 2:1-9. Wymień, podobne do opisanego, zachowania w zborze, które sam zaobserwowałeś?

Wielu ludzi, którzy są uważani za ważnych na Ziemi, nie będzie wyróżnionych przez Boga. Wielu ludzi, którzy podobają się Bogu nie doświadczą chwały na Ziemi. Jezus powiedział, że w kontekście wieczności status wielu ludzi zostanie odwrócony (Mateusza 19:30).

W zgromadzeniu wierzących, ubogi brat jest wywyższony poprzez szacunek okazany mu jako bratu w Chrystusie przez drugiego brata w zborze. Osoba bogata traci swoją ziemską pozycję w zborze, ponieważ w odróżnieniu od świata, pieniądze nie czynią jej lepszej od innych (Jakuba 1:9-10).

Niewolnictwo

Niewolnikiem jest osoba posiadana przez drugiego człowieka. W większości krajów, zezwalających na niewolnictwo, niewolnik nie posiada żadnych praw jako człowiek. Jego właściciel może postępować z nim według swojego uznania, tak jak postępowałby ze swoim zwierzęciem lub maszyną do pracy. Ambicje i pragnienia niewolnika są poddane osądowi jego właściciela. Mąż i żona w takiej sytuacji mogą być rozdzieleni a ich dzieci odebrane.

W Starym Testamencie, Bóg ograniczył niewolnictwo i troszczył się o poszanowanie praw niewolników (II Mojżeszowa 21:1-11, 26-27). Taka troska była w tamtych czasach czymś niezwykłym. W Nowym Testamencie Bóg powiedział, że jest Panem, który nie ma względu na osoby. On nie bierze pod uwagę statusu społecznego człowieka, dlatego też i od właściciela niewolników oczekuje życzliwości i sprawiedliwości (Efezjan 6:9). Zasada, że niewolnik powinien być traktowany z szacunkiem na jaki zasługuje każdy człowiek, ostatecznie doprowadziła do zniesienia niewolnictwa w narodach, na które Biblia wywarła największy wpływ.

Różnorodne formy zniewalania drugiego człowieka nadal funkcjonują w wielu miejscach na świecie. Na przykład, w niektórych krajach dzieci sprzedawane są przez rodziców do ciężkiej pracy lub w celach seksualnych. Czasem bywają ofiarowywane w pogańskich świątyniach w ramach ofiary za uzdrowienie. Kobiety bywają zmuszane do prostytucji. A bezbronni ludzie bywają przetrzucani przez granice do innego kraju, aby tam służyć w niewolniczej pracy.

Ucisk gospodarczy

W miejscach, gdzie brakuje wolności gospodarczej, warunki bytowe potrafią przypominać stan niewolnictwa. Nie ma wielu okazji do rozwoju dla osób, które pragną otworzyć własny biznes. Brakuje też sposobności do poprawienia swoich warunków bytowych. Niektórzy pracują za wynagrodzenie, które ledwo starcza na wyżywienie ich rodzin. Rzadko zdarza się, że mają środki na zakup czegokolwiek ponad jedzenie. Nie stać ich na opiekę medyczną. Niezależnie od tego jak ciężko pracują nigdy nie będą w stanie żyć lepiej, ponieważ nie mają możliwości zarobienia więcej niż minimum potrzebne do przetrwania. Ich pracodawcy nie muszą podnosić oferowanych pensji, ponieważ zawsze znajdą kogoś innego, kto byłby skłonny pracować za niskie wynagrodzenie.

Ucisk ekonomiczny jest skomplikowany i nie zawsze wynika z winy pracodawców. W niektórych krajach jest wiele rąk do pracy, ale nie wystarcza fabryk i dużych biznesów, aby wszystkich zatrudnić. Jeżeli rząd jest skorumpowany, potrafi stanąć na drodze rozwojowi firm w swoim rejonie poprzez zmuszanie do płacenia wysokich podatków i łapówek. Jeżeli rynek pracy byłby bardziej zróżnicowany, pojawiłaby się konkurencja, co wpłynęłoby na wysokość zarobków, pracownicy mieliby też większe możliwości wyboru, a pracodawcy musieliby bardziej o nich zabiegać. Gdy jednak niewielka ilość biznesów ma pozwolenie na funkcjonowanie, pracownicy tracą możliwość wyboru, a pracodawcy mogą bezkarnie oferować zaniżone wynagrodzenie. Skromne zarobki prowadzą do sytuacji, w której pomimo

ciężkiej pracy, osoba zatrudniona, nie jest w stanie swoim przychodem pokryć codziennych potrzeb finansowych.

Celem rządu jest służenie ludziom. Ma ich chronić przed atakami i strzec ich wolności. Podstawowe ludzkie prawa obejmują: prawo do wypowiedzania swojej opinii, praktykowania religii, pracy za godziwe wynagrodzenie oraz posiadania własności. Osoba, której odbiera się któreś z tych praw nie jest traktowana w pełni jak człowiek.

Czasem wierzący przyjmują trudne warunki funkcjonowania w pewnych miejscach za normalne i nie próbują pomagać innym doświadczającym ekonomicznego ucisku.

Julia mieszkała w małej wiosce, gdzie nie było dostępu do pracy. Zostawiła trójkę swoich dzieci z babcią i pojechała do miasta, aby pracować jako służąca w domu pastora, gdzie zarabiała bardzo niewielką miesięczną pensję. Rzadko widywała swoje dzieci. Większość ludzi uważałaby, że separacja między dziećmi a ich matką nie jest dobra, ale w tym przypadku nawet wierzący zatrudnili Julię, znając jej sytuację. Konkludując: jeżeli ktoś jest skłonny pracować za mniej, to dlaczego miałby płacić więcej? Dlaczego miałby się martwić jej własną decyzją o pozostawieniu dzieci z babcią i przeprowadzce w poszukiwaniu pracy?

► Czy wierzący mają obowiązek interweniować w sytuacji Juli? Jeżeli tak, w jaki sposób?

W księdze Amosa wielokrotnie czytamy o ekonomicznym ucisku. We fragmencie z księgi Amosa 5:11-12 prorok opowiada o niesprawiedliwych sędziach, którzy chronią interesy zamożnych, odbierając dostęp do sprawiedliwości osobom biednym. W późniejszym rozdziale tej samej księgi Amosa 8:4-6, prorok potępia ludzi oszukujących klientów powiększonymi odważnikami. A we wcześniejszym rozdziale potępia życie kobiet w przepychu, finansowanym przez mężów, a zdobytym kosztem biednych (Amosa 4:1). Prorok nawoływał, aby sprawiedliwość tryskała jak potok (Amosa 5:24), mając na myśli, iż powinna być obfita i dostępna dla każdego.

Wartość człowieka i rola władzy

Fakt, że każda osoba jest nieskończenie wartościowa, nie oznacza, że struktura rządowa nie powinna istnieć wśród ludzi. Równa wartość nie oznacza równego autorytetu. Na przykład, pomimo tego, że każda osoba Trójcy jest w pełni i na równi Bogiem, Syn poddaje się Ojcu (Jana 6:38). Bóg powołał żonę, aby poddała się mężowi; co wcale nie znaczy, że jest mniej znacząca niż on (Efezjan 5:22). Bóg przykazał dzieciom, aby były posłuszne rodzicom; to nie znaczy, że są mniej ważne niż ich rodzice, jedyna ich niższość związana jest z czynnikiem rozwojowym, który jest mniejszy niż ich rodziców (Efezjan 6:1).

Bóg ustanowił władzę (Rzymian 13:1-5) oraz zarządców w kościele (Hebrajczyków 13:17).

Wszyscy liderzy powinni pamiętać, że są sługami (Mateusza 20:25-28). Posługa poprzez przywództwo oznacza, że przywódca dąży do korzyści tych, którzy za nim podążają. Przywódca nie jest liderem dla własnego własnych korzyści, ale poświęcając własny zysk prowadzi swoich naśladowców.

► Jak byś wytłumaczył fakt, że w pewnym sensie niektórzy są ważniejsi niż inni, chociaż w innym sensie wszyscy ludzie są tak samo ważni?

Zastosowanie dla wierzących

Upewnij się, że każdy jest objęty troską w rodzinie osób wierzących.

- Czy pamięta się o osobach starszych i oferuje im potrzebną pomoc?
- Czy dzieci są cenione oraz otrzymują optymalne nauczanie i zachętę dla ich rozwoju?
- Czy ubodzy ludzie są mile widziani i czują się komfortowo w twoim zborze?
- Czy unikasz szczególnego traktowania ludzi w zborze ze względu na ich majątność lub status społeczny?
- Czy osoby ze wszystkich grup etnicznych są mile widziane w Twoim zborze, zaproszone do uczestniczenia w uwielbieniu, wspólnotce oraz życiu zborowym?
- Czy jest konkretna grupa etniczna w Twojej okolicy, która powinna usłyszeć ewangelię?
- Czy są w Twoim otoczeniu osoby, które są uciskane i potrzebują zainteresowania oraz pomocy w walce o ich prawa?

Bogobojna rodzina powinna demonstrować wartość wszystkich jej członków. Mąż i żona powinni być respektowani. Ich potrzeby powinny być zaspokojone. Dzieci nie powinny być ignorowane lub traktowane jako mało ważne, powinny też być poddawane odpowiedniej dyscyplinie. Żaden rodzic nie ma prawa być agresywny wobec dziecka, ani mąż wobec żony, tak samo jak nie ma prawa traktować w taki sposób bliźniego.

Powinniśmy pomagać biednym w taki sposób, aby umacniać ich godność. Nie pomagaj więc osobie ubogiej, aby publicznie wywyższyć samego siebie. Jeżeli zaoferujesz drugiej osobie sprawiedliwy sposób zarobienia na swoje potrzeby uszanujesz godność tej osoby dając jej możliwość wyboru i pracy w zamian za wynagrodzenie. Najlepsza forma pomocy to danie okazji osobie biednej do samodzielnej zmiany swojej sytuacji.

Prorocy starotestamentowi podkreślają, iż Bóg pragnie, aby wierzący uwalniali więzy uciśnionych (Izajasza 58:6).

Nowy Testament podkreśla, że Jezus przyszedł, aby służyć wśród biednych (II Koryntian 8:9). Sam urodził się w miejscu, gdzie trzymano zwierzęta (Łukasza 2:7). Większość Jego przyjaciół i naśladowców to byli ludzie pracujący i ludzie ubodzy. Jezus okazywał troskę o ludzi, którzy byli mało ważni w jego społeczeństwie: biednych, trędowatych, wdowy, obcokrajowców i dzieci (Łukasza 7:22). Powiedział, że ewangelia uwolni uciśnionych (Łukasza 4:18-19).

Od wczesnych lat kościoła, wierzący udzielali się w społeczeństwie. Przyjmowali sieroty do swoich domów, uwalniali niewolników, pomagali chorym, okazali troskę wobec ludzi, którzy byli postrzegani przez ich społeczeństwo jako bezwartościowi.

Jezus powiedział, że powinniśmy modlić się, aby Jego królestwo przyszło, a Jego wola się wypełniła na ziemi tak jak wypełnia się w niebie (Mateusza 6:10). Wiemy, że każdy ucisk się zakończy, kiedy Boże królestwo nastanie na Ziemi. W międzyczasie powinniśmy modlić się o Bożą interwencję wobec wszystkich uciskanych ludzi.

Dyskusja w grupie

Często omawiany powyżej temat wywołuje burzliwe dyskusje. Nierzadko wielu z uczestników posiada wartościowe dla dyskusji osobiste doświadczenia lub obserwacje.

- ▶ W jaki sposób może zmienić się Twoja postawa wobec pewnych grup etnicznych, jeżeli spojrzysz na nie przez pryzmat wartości jaką Bóg przypisuje każdemu człowiekowi?
- ▶ Czy jest coś co zrobiłbyś w przeszłości inaczej, gdybyś posiadał obecną wiedzę na temat wartości każdego człowieka? Zachęć uczestników zajęć, aby skupili się na własnej postawie bądź postanowieniach, zamiast wyrażania złości wobec przewinień innych.
- ▶ Jak powinna wpływać na misję kościoła świadomość wartości życia każdego człowieka?

Modlitwa

Ojcze w Niebie,

Dziękuję Ci, że stworzyłeś nas wszystkich na Twoje podobieństwo. Pomóż mi szanować każdego człowieka i szczerze pokutować za wszystkie moje niesprawiedliwości i pretensje wobec innych, jakie zagnieździły się w moim sercu.

Modlę się, aby Twoja sprawiedliwość wykonała się na całym świecie wobec tych, którzy są uciskani ze względu na swoje pochodzenie etniczne, płeć, wiek, lub inne cechy.

Wspomóż mnie w obronie uciskanych ludzi i w walce, aby moje społeczeństwo było sprawiedliwe dla wszystkich. Spraw też, aby każdy w naszym zborze okazywał w praktyczny sposób miłość wobec bliźnich.

Amen

Lekcja nr 11 - Praca Domowa

(1) Wytłumacz na czym polega powierzona przez Boga odpowiedzialność kościoła za wpływanie i zmienianie sposobu traktowania osób uciskanych na tym świecie.

- Co powinien robić w tym względzie Twój zbór?
- Co powinni robić indywidualni wierzący?
- Co Ty zrobisz?

(2) Przestudiuj fragment z V Mojżeszowej 24:10-22. Wypisz przykazania, które wykazują wartości ludzi. Wytłumacz jaka jest intencja każdego z tych przykazań.

Lekcja nr 12

Władza rządzących

Cele lekcji

Po zakończeniu lekcji uczestnik:

- (1) Zrozumie odpowiedzialność i ograniczenia jakie zostały przez Boga nałożone na rządzących.
- (2) Będzie posłuszny biblijnym instrukcjom oraz zasadom odnoszącym się do relacji z władzami.
- (3) Zobowiąże się do podjęcia wysiłku w celu doprowadzenia do sprawiedliwości w swoim społeczeństwie.

William Wilberforce, obrońca ludzkości

William Wilberforce (1759-1833) był członkiem Parlamentu Brytyjskiego. Po tym jak został osobą wierzącą zaczął otwarcie sprzeciwiać się niewolnictwu, wykorzystywaniu dzieci do pracy oraz złemu traktowaniu biednych. Przez 20 lat zabiegał o ustanowienie prawa, które pozwoliłoby zakończyć niewolniczy handel ludźmi wywożonymi z Afryki i sprzedawanymi w Imperium Brytyjskim. Często okazywał frustrację spowodowaną brakiem zainteresowania tym tematem u innych. Gdy po raz pierwszy udało mu się zabezpieczyć większość w Parlamencie do przegłosowania prawa obalającego niewolnictwo, jego przeciwnicy przekonali część głosujących, aby zamiast iść do Parlamentu, tego dnia odwiedzili teatr, oferując im darmowe bilety. Obniżyli przez to frekwencję, co zmieniło ostateczny wynik głosowania. W końcu, w 1807 roku zatwierdzono uchwałę zabraniającą handlu ludźmi, ale samo niewolnictwo nie było jeszcze uznane za nielegalne. Wilberforce kontynuował swoją walkę. W 1833 niewolnictwo zostało zdelegalizowane na większości Imperium Brytyjskiego. Wilberforce zmarł trzy dni po otrzymaniu wieści o przegłosowaniu tego prawa.

Wstęp

Relacje kościoła z państwem na całym świecie, bywały bardzo różnorodne, a czasem burzliwe. Historyczny rozrzut ich relacji oscylował między narodowym kościołem związanym z monarchią lub wpływającym na rząd, a totalnym ich rozdzieleniem, zdelegalizowaniem chrześcijaństwa i prześladowaniem jego wyznawców. Dzisiaj, niektóre państwa zezwalają na otwarte praktykowanie religii, a ich władze państwowe nie faworyzują żadnego wyznania.

Relacje między państwem, a wierzącymi wywołują wiele trudnych pytań. Często sytuacja kościoła w jednym kraju nie może być porównana do innego, ponieważ podejścia ich władz są odmienne.

Poniższa lekcja nie odpowie na wszystkie pytania ani nie wytłumaczy co konkretnie wierzący powinien uczynić w każdej sytuacji. Nakreśli za to zarys biblijnych zasad odnośnie relacji wierzącego z rządem.

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: Rzymian 13:1-7. Jakie stwierdzenia na temat władzy zostały wypowiedziane w przeczytanym fragmencie?

Biblia mówi nam, że Bóg ustanowił instytucję rządu – władzy sprawowanej przez ludzi. On chce, aby ona istniała, a człowiek, który się jej opiera buntuje się wobec Boga (Rzymian 13:1-2).

► Jakie jest przeznaczenie władzy według przeczytanego wersetu?

Jednym jest karanie złego zachowania poprzez wdrażania przepisów prawnych (Rzymian 13:3). Osoba wybrana do zarządzania wypełnia swoją służbę wobec Boga karząc przestępców (Rzymian 13:4).

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: I Tymoteusza 2:1-2

Biblia nawołuje tu do modlitwy oraz zanoszenia próśb dziękczynnych za królów oraz przełożonych. A błogosławieństwo z tego płynące to ciche i spokojne życie. To założenie wskazuje, że jeżeli władza funkcjonuje poprawnie, w społeczeństwie utrzymywany jest spokój.

Chrześcijańskie wpływy

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: Mateusza 5:13-16. Co Jezus miał na myśli nawołując abyśmy byli jak sól i światło?

Nie wszyscy akceptują udział chrześcijan w głosowaniach lub obejmowanie przez nich stanowisk rządowych, ponieważ uważają, że światowe rządy nie kierują się wartościami religijnymi. Niektórzy chrześcijanie są przekonani, że osoby wierzące nie powinny angażować się w życie polityczne, ponieważ jest zbyt skorumpowane.

Prorok Jeremiasz pisał do przymusowo przesiedlonych Żydów, otoczonych przez pogańskie społeczeństwo, poza granicami swojego państwa. W tym kontekście mieli uzasadnione powody, aby wstrzymać się od aktywnego udziału w życiu społecznym. Przebywali tam wbrew swojej woli, lokalnie obowiązująca religia była pogańska, rząd był opresyjny i wyniszczał naród żydowski. A sami żydzi czekali na moment, gdy będą w stanie się stamtąd wydostać.

Wysłuchaj słów jakie prorok napisał do nich pomimo ich sytuacji:

A starajcie się o pomyślność miasta, do którego skazałem was na wygnanie, i módlcie się za nie do Pana, bo od jego pomyślności zależy wasza pomyślność (Jeremiasza 29:7).

Hebrajskie słowo użyte w tym wersecie, *Shalom*, odnosi się nie tylko do pokoju, ale także do bogactwa błogosławieństw jakie z niego wynikają. Nawiązuje tutaj do błogosławieństwa Bożego. Ci, którzy wielbią prawdziwego Boga odnajdą Boże błogosławieństwo poprzez starania o pomyślność dla grzesznego społeczeństwa, które samo Boga nie znało a nawet prześladowało Jego wyznawców.

Ludzie, którzy służą Bogu powinni wpływać na swoje społeczeństwo, aby szanowało ono Bożą wolę i doświadczało przez to Bożych błogosławieństw. Powinni nie tylko dzielić się Ewangelią, ale także sami stosować się do Bożych przykazań w każdych warunkach i w każdej decyzji.

Rząd jak i społeczeństwo powinny być kształtowane przez Boże Słowo. To z objawionego Słowa Bożego powinna wywodzić się etyka (zasady właściwego postępowania), a zasady etyki powinny kierować sytuacją polityczną (władzą walczącą o wolność i sprawiedliwość), a także ekonomią (zarządzaniem zasobami). W poprawnej kolejności, najpierw ugruntowana jest prawda, potem etyka, potem polityka, potem ekonomia.

1. Słowo Boże
2. Etyka
3. Polityka
4. Ekonomia

Naturalną tendencją ludzkości jest odwracanie tego porządku. Na pierwszym miejscu jest osobista sytuacja ekonomiczna, potem wspieranie rządu lub polityków (których obietnice spełniają indywidualne pragnienia, nawet kosztem sprawiedliwości bądź wolności), na tej podstawie kształtują etykę, która ostatecznie determinuje założenia ich religii, aby ta aprobowała ich zachowanie. Czyli typowy porządek to ekonomia, potem polityka, potem etyka, na końcu religia.

1. Ekonomia
2. Polityka
3. Etyka
4. Religia

Koncept religii wcześniej ukształtowanej przez tak różnorodne i wypaczone zasady sprawia, że nie ma w niej zbyt dużo miejsca na prawdę.

Kościół powinien bronić prawd biblijnych, nie tylko odrzucając grzechy społeczeństwa, ale także poprzez tłumaczenie i demonstrowanie jak powinno ono wyglądać. Jeżeli wierzący nie potrafią wytłumaczyć i zademonstrować jak powinno funkcjonować społeczeństwo, możemy się spodziewać, że inni będą nieświadomi prawd biblijnych, przez co nie będą też ich wdrażać.

Wierzący nie powinni wyłącznie krytykować otaczającego ich społeczeństwa. Powinni być jego częścią. Dobrze jest, gdy wierzący aktywnie angażują się w różnorodne inicjatywy w których będą mieli okazję być orędownikami walki o sprawiedliwość. Sami powinni zawsze

postępować etycznie we wszystkich swoich działaniach, wpływając swoim świadectwem na innych. Powinni być częścią władzy i organizacji, które wpływają na społeczeństwo, tak długo jak nie zmusza ich to do pogwałcenia własnych chrześcijańskich przekonań. Jeżeli mają przyzwolenie do głosowania, powinni popierać kandydatów, którzy są najbardziej zbliżeni swoim charakterem do chrześcijaństwa.

► Podaj przykład nacisku jakie społeczeństwo może wywierać na kościół, aby ten podejmował decyzje motywowane ekonomicznymi powodami, zamiast biblijnymi?

Wierzący a władza rządzących

Wierzący przez wszystkie czasy historii zmagali się z rozeznawaniem w jaki sposób pozostawać wiernymi chrześcijańskim zasadom, gdy funkcjonujące ponad nimi władze ich nie stosują. Czasem prowadziło to do konfliktów skutkujących cierpieniem chrześcijan, którzy pozostając oddani swojej wierze nie mogli być posłuszni wobec rządu.

Biblia nawołuje do płacenia podatków wymaganych przez prawo (Rzymian 13:7, Mateusza 22:21).

Nakazuje nam przestrzeganie prawa w naszym kraju (Tytusa 3:1). Jednocześnie zaznacza, iż mamy najpierw okazywać posłuszeństwo Bogu, nawet gdy Jego przykazania są sprzeczne z wymaganiami ludzkich władz (Dzieje Apostolskie 5:29).

Władze mogą wymagać od wierzących walki w niesprawiedliwej sprawie. Mogą wymuszać mordowanie nienarodzonych dzieci ze względu na zbyt duży przyrost populacji. Zdarza się, że rządy zniewalają, w wybranych obszarach, różne grupy etniczne.

Czasem trudności chrześcijan wynikają z obiektu ich uwielbienia. Chrześcijanie bywają prześladowani, ponieważ nie oddają czci właściwym bogom, uznawanym przez ich rodzinę lub plemię. Czasem napotykają na trudności, ponieważ rząd faworyzuje inne religie w państwie.

Niektóre państwa wprowadziły oficjalne przepisy prawne zabraniające ewangelizacji oraz innych form rozpowszechniania wiary chrześcijańskiej. Z tego powodu wierzący przyłapani na dzieleniu się swoją wiarą, bywają prześladowani. W niektórych narodowościach nauczanie własnych dzieci o Bogu jest karalnym przewinieniem

Biblia zawiera w sobie przykłady ludzi wiary, którzy sprzeciwili się niesprawiedliwym rozkazom władców. Daniel modlił się nawet wtedy, gdy modlitwa do Boga była zabroniona (Daniela 6:11). Trzej przyjaciele Daniela odmówili oddania czci królewskiemu bożkowi (Daniela 3:16-18). Izraelskie położne sprzeciwiły się faraonowi, który nakazał im zabijać izraelskie dzieci (II Mojżeszowa 1:17).

Przez wieki wierzący dzielili się Ewangelią nawet w miejscach, gdzie było to niedozwolone. Niektórzy nielegalnie przewozili Biblię przez granice państw, w których była ona zabroniona. Bezprawnie spotykali się też w tajemnicy, aby razem uwielbiać Boga. Wierzący, bez użycia

przemocy, wielokrotnie blokowali kliniki aborcyjne. Pomagali też niewolnikom wydostawać się z opresji.

Większość wierzących wolałaby żyć w pokoju i nie musieć zmagać się z takimi decyzjami. Jednak, jeżeli wierzący stoją przed etycznym dylematem, muszą postąpić w sposób właściwy, nawet jeżeli wymaga to poświęcenia. Jeżeli mają możliwość zapobiec niesprawiedliwości lub okazję do dzielenia się Ewangelią, dokonują poważnego wyboru decydując jak będą działać.

► Opisz prawny dylemat, jaki mógłby mieć miejsce w życiu osoby wierzącej, w Twoim kraju.

Łapówkarstwo

Pewien pastor podróżował przez obcy kraj. Pomimo tego, że posiadał wymagane dokumenty, był wielokrotnie zatrzymywany przez policję, za każdym razem oczekującej niewielkiej łapówki. Jeżeli nie zapłaciłby, jego podróż by się opóźniła co spowodowałoby późniejsze trudności.

► Co powinien w takiej sytuacji zrobić pastor?

Łapówka jest to korzyść, najczęściej finansowa, dawana osobie, najczęściej w pozycji władzy, w celu uzyskania określonego rezultatu. Złe jest dawanie łapówek w zamian za niedozwoloną usługę (V Mojżeszowa 16:19). Na przykład, jeżeli budynek bądź samochód nie spełniają wymaganych standardów dopuszczenia do użytku, niewłaściwe jest oferowanie inspektorowi łapówki w zamian za nieuczciwe wydanie dokumentu. Złe jest wręczanie łapówek policjantom lub sędziom.

Czasem osoba w pozycji władzy żąda łapówki, aby wykonać swoje obowiązki. W takim przypadku, przewinienie jest po stronie osoby wymagającej i przyjmującej łapówkę (Łukasza 3:14), ale osoba, która ją wręcza niekoniecznie jest winna, ponieważ może nie mieć wyboru. Na przykład, płacenie łapówki za dostęp do czegoś co powinno być ogólnie dostępne lub uwolnienie niewinnej osoby. Czasem łapówka jest formą kradzieży. Kradzież sama w sobie jest zła, ale nie wini się za nią osoby poszkodowanej.

Ostrożne zagłębienie się w ten temat w Biblii pokazuje nam, że Bóg potępia tych, którzy przyjmują łapówki, ale okazuje łaskę tym na których jest ona wymuszona (II Mojżeszowa 18:21, II Mojżeszowa 23:8; V Mojżeszowa 10:17, V Mojżeszowa 16:19, V Mojżeszowa 27:25). Wierzący nigdy nie powinni płacić łapówek za wygody. Jednocześnie, nie powinni czuć się winni, będąc zmuszani do zapłacenia łapówki skorumpowanemu urzędnikom.

► Podaj przykład niewłaściwej łapówki.

Służba Wojskowa

Wiele osób wierzących jest przeciwnych wstępowaniu do służby wojskowej dla obrony swojego kraju. Własne przekonania motywują wybranymi fragmentami z Biblii. Jezus nawoływał do nadstawiania drugiego policzka (Mateusza 5:39). Jezus powiedział, że Jego

słudzy nie walczą, ponieważ Królestwo Jego nie jest z tego świata (Jana 18:36). Apostoł Paweł nie zdefiniował naszej zbroi jako cielesnej (II Koryntian 10:4). Chrześcijanie o takich przekonaniach, zazwyczaj uważają, że każda forma przemocy jest zła. Wielu z nich żyje w krajach prześladowujących chrześcijan, a ich wolności zostały im odebrane.

Inni wierzący uważają, że powinniśmy być gotowi do obrony naszego kraju. Biblia mówi nam, że Bóg ustanawia rząd, a ten może używać przemocy, aby ukarać przestępców (Rzymian 13:4). Wydaje się oczywiste, że Bóg stworzył mężczyznę, aby chronił swoją rodzinę. Dlatego też wydaje się to naturalne, że powstał zorganizowany format takiej obrony w postaci armii. Kiedy żołnierz zapytał Jana Chrzciciela jak ma pokutować, Jan powiedział, żeby nie brał łapówek ani stosował przemocy osobistej, ale nie nakazał mu odejścia z armii (Łukasza 3:14). Kiedy Jezus odnosił się do nadstawiania drugiego policzka, nie miał na myśli tego, iż nie powinniśmy szukać sposobności do obrony osobistej w sytuacji fizycznego ataku, miał na myśli, to że nie powinniśmy się mścić za obraźliwe działania, czym byłoby wymierzenie policzka drugiej osobie. Powiedział, że Jego słudzy nie walczą ze sobą, aby ustanowić ziemskie królestwo dla Niego, ponieważ Jego Królestwo nie nastanie w taki sposób. Jeżeli władza zwierzchnia jest Bożym pomysłem, a rząd powinien chronić swoich obywateli, to właściwe jest przystępowanie wierzących do służby państwu, aby pomagać w wypełnianiu jego obowiązków względem obywateli.

Przez wieki historii kościoła, wielu wierzących, w wielu krajach, przystępowało do służby wojskowej, nawet do walki, ponieważ byli przekonani, że ich obowiązkiem jest bronić swojego kraju przez atakiem.

Chrześcijanie na całym świecie nie są jednomyślni w temacie służby wojskowej. Ważne jest, aby osoba wierząca poprzez modlitwę oraz rozważne zagłębienie się w słowa Biblii na ten temat, żyła w zgodzie ze swoim przekonaniem.

► Jak kościoły w Twoim kraju odnoszą się do zagadnienia służby wojskowej?

Dyskusja w grupie

Większość wierzących ma mocno uzasadnione przekonanie na ten temat. Należy zaznaczyć, że ludzie wierzący od wieków, w różnych czasach i miejscach nie byli zgodni w tej kwestii. Dlatego z ostrożnością unikajmy osądzania motywów innych, opartych na ich opiniach.

► Jak powinniśmy oceniać zwykłe relacje między kościołem a rządem w naszym kraju? Czy coś powinno się zmienić?

Modlitwa

Ojcze w Niebie,

Dziękuję Ci, że stworzyłeś rząd, aby zapewniał ochronę i wolność. Pomóż mi być wiernym Tobie pomimo niedoskonałości ludzkiego rządu.

Pomóż mi wypełniać mój obowiązek ochrony innych i wpływania na moje społeczeństwo.

Oczekujemy nadejścia Twojego Królestwa w pełni.

Amen

Lekcja nr 12 - Praca Domowa

(1) Biblia zawiera wiele zapisków pokazujących jak Bóg działał przez rządy na tym świecie, ku osiągnięciu swoich celów. W Przypowieściach Salomona 21:1 napisano, "Serce króla w ręku Pana jest jak strumień wód; On je kieruje, dokąd chce." Wybierz jedną z poniższych relacji do przestudiowania:

- I Mojżeszowa 41:14-49, I Mojżeszowa 42:1-3, I Mojżeszowa 45:4-7,
- Estery 4, 7-8
- Nehemiasza 1-2

Wypisz swoje obserwacje:

- Co musiało się zdarzyć w życiu Bożego ludu?
- W jaki sposób Bóg wykorzystał bezbożnego władcę, aby osiągnąć swoje cele?
- W jaki sposób Bóg wykorzystał bogobojną osobę, aby osiągnąć swoje cele?

(2) Wybierz jeden z poniższych tematów:

- Chrześcijańskie wpływy
- Wierzący a Prawo tworzone przez władze państwowe
- Łapówkarstwo
- Służba wojskowa

Przyjrzyj się wersetom wymienionym w powyższej lekcji, odnoszącym się do wybranego przez Ciebie tematu. Na jednej stronie opisz biblijne podejście do tego tematu.

Lekcja nr 13

Ciało Chrześcijanina

Cele lekcji

Po zakończeniu lekcji uczestnik:

- (1) Zrozumie w jaki sposób trudności fizyczne wpływają na zdrowie duchowe.
- (2) Poświęci swoje ciało Bogu i wdroży nowe nawyki na chwałę Bogu.

Marcin Luter - Sługa Boży

Marcin Luter wstąpił do zakonu, ponieważ uważał życie monastyczne jako optymalny kontekst dla służby Bogu. Dyscyplina w życiu zakonnika zawierała wtedy restrykcje w diecie, post, proste ubranie, ograniczoną ilość osobistych własności oraz celibat. Luter w swojej gorliwości poddawania własnego ciała Bogu, karał je biczowaniem. Gdy zrozumiał ewangelię zbawienia z łaski przez wiarę, zdał sobie sprawę, że nie mógł sam zasłużyć na nią poprzez poddawanie własnego ciała cierpieniom. Nie widząc w nich podstaw biblijnych, postanowił zrzec się ślubów zakonnych. Później ożenił się z Katarzyną Von Bora z którą miał sześcioro dzieci.

Wstęp: Zamieszanie w Koryncie

Niektórzy mieszkańcy Koryntu nie wierzyli, że po śmierci nastanie zmartwychwstanie wierzących. Uważali, że ciało jest odrzucone, a sama dusza udaje się do nieba.

Dlatego też czasem mawiali, "Skoro ciało przeminie i zostanie odrzucone, nie powinno mieć znaczenia co z nim za życia robimy. Grzeszne używanie ciała nie ma wpływu na wieczność, bo samo ciało nie ma wiecznej wartości."

Inni zaprzeczający zmartwychwstaniu mówili, "Ciało zostanie odrzucone, ponieważ zagnieżdżone w nim są złe pragnienia. W niebie nie będzie pragnień fizycznych. Ponieważ fizyczne pragnienia są złe, nie powinniśmy poddawać się im obecnie. Nie powinniśmy jeść dobrego jedzenia, nosić wygodnych ubrań, lub nawet współżyć seksualnie w małżeństwie. Powinniśmy tłumić potrzeby ciała w każdy możliwy sposób, aż je opuścimy."

Obie perspektywy opierają się na błędzie. W I liście do Koryntian 15, Paweł pisze o tym, dlaczego doktryna zmartwychwstania jest istotna.

Chociaż dobre jest dla nas skupianie się na duchowym aspekcie naszego życia, nasze ciała mają wpływ na nasze życie duchowe. Bóg nie stworzył nas jedynie jako istoty duchowe, ale jako istoty duchowe posiadające fizyczne ciało. Nie jesteśmy zwierzętami, jednak nie jesteśmy też jedynie duchami żyjącymi tymczasowo w ciele.

Oddanie Bogu

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: I Koryntian 6:19-20

Z przeczytanych wersetów wynika, iż nasze ciała należą do Boga, ponieważ przez Niego zostały odkupione. Nasze ciała są świątynią Ducha Świętego i dlatego nie powinny być używane do grzechu.

Biblia mówi nam, że nasze fizyczne ciała powinny być całkowicie poddane Bogu.

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: Rzymian 12:1

Nasze ciała mają być żywą, świętą i miłą Bogu ofiarą. Uwielbienie, jakiego Bóg od nas oczekuje to całkowite posłuszeństwo.

Nie możemy konsekwentnie służyć Bogu, jeżeli cielesne pożądania kontrolują nasze ciała. Każdy grzeszny zwyczaj jest jak uzależnienie.

Wyobraź sobie zwierzę, które ma dwóch panów. Kiedy jeden pan wydaje mu polecenie, nie może być posłuszne, ponieważ drugi właściciel trzyma je na sznurku. Właściciel, który trzyma sznurek, kontroluje, gdzie i jak może poruszać się jego zwierzę. Na podobnej zasadzie funkcjonują uzależnienia. Osoba może chcieć służyć Bogu, ale jej uzależnienie jest sznurkiem, któremu nie może się oprzeć.

Uzależnienia, wraz z większością postaci grzechu, wyniszczają ciało i umysł człowieka. Ponieważ jednak nasze ciała należą do Boga i mają Mu służyć, niewłaściwe jest ich wyniszczanie. Przeczytane wersety z listu do Rzymian pokazują, że nasze ciała mają być ofiarą składaną Bogu. Nie możemy takiej ofiary złożyć, jeżeli nie posiadamy kontroli nad własnym ciałem.

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: I Koryntian 9:24-27

Twoje ciało ma Tobie służyć. Ale musisz utrzymywać je pod kontrolą, aby Ci wiernie służyło. Jeżeli jednak wymknie się spod kontroli, stanie się Twoim panem, a ciało potrafi być strasznym panem. Paweł napisał, że niczemu nie da się zniewolić (I Koryntian 6:12).

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: Rzymian 6:13

Twoje ciało jest jak zestaw narzędzi do Twojej dyspozycji. Mają być pod Twoją kontrolą, abyś mógł ich używać w Bożych celach.

Naturalne pragnienia

Niektórzy uważają, że nie jesteśmy w stanie unikać grzechu z powodu naszych naturalnych pragnień. Prawdą jest, że urodziliśmy się z wrodzoną grzeszną naturą, która przyciąga nas do grzechu. W niej zawierają się nie tylko fizyczne pragnienia, ale także pragnienia umysłu oraz wola, skierowana ku grzechowi. Osoba nieodrodzona przez Ducha Świętego nie może przestać grzeszyć, chociaż czasem może udawać się jej pewnych grzechów unikać. Jednak

niewierzący nie doświadczyli Bożej łaski i przez to nie wierzą, że mogliby żyć panując nad grzechem.

Naturalne pragnienia nie są same w sobie problemem, ponieważ zostały stworzone przez Boga. Adam posiadał naturalne pragnienia, ale nie był w nich grzeszny do momentu podjęcia świadomej decyzji nieposłuszeństwa wobec Boga. Te pragnienia są częścią Bożej konstrukcji ludzkości. Same w sobie nie są grzeszne, ale stwarzają okazję dla pokus.

► Podaj przykłady naturalnych pragnień.

Poniższa tabela nie jest bardzo szczegółowa. Ma za zadanie pokazać na przykładach naturalnych pragnień w jaki sposób mogą być one właściwie wyrażane w życiu człowieka, a w jaki - być okazją dla pokus.

Zauważ, że naturalne pragnienia nie ograniczają się do sfery cielesnej. Są naturalne, ponieważ są częścią ludzkiej natury, ale nie wszystkie są fizyczne.

Kategorie Naturalnych Pragnień	Przykłady Właściwego Wyrażania Naturalnych Pragnień	Potencjalne Grzechy
Instynkt samozachowawczy	Podejmowanie środków ostrożności	Tchórzostwo
Potrzeba akceptacji	Rozważne wybieranie stroju, okazywanie uprzejmości	Duma, zazdrość
Satysfakcja fizyczna	Jedzenie, spanie, współżycie małżeńskie	Grzeszna pobłażliwość
Relacje społeczne	Wspólnota z innymi	Plotkowanie, snobizm
Komfort fizyczny	Preferowanie spokoju	Lenistwo, materializm
Bezpieczeństwo finansowe	Bycie oszczędnym, inwestowanie	Zachłanność, nieuczciwość

► Czy istnieje naturalne pragnienie, któremu możesz zawsze być posłuszny?

Nie można bezmyślnie podążać za żadnym naturalnym pragnieniem. Nie byłoby to bezpieczne, ponieważ żadne z nich nie ogranicza się wyłącznie do dobrych dla Ciebie

wyborów. Na przykład, pragnienie wynikające z głodu nie rozróżnia między Twoim jedzeniem, a czymś jedzeniem, a jedzeniem, na które Cię nie stać.

Są momenty, kiedy nawet właściwe wyrażanie pragnienia musi być stłumione. Tylko dlatego, że ktoś jest głodny, nie znaczy, że może zabrać jedzenie drugiemu człowiekowi. Naturalne jest pragnienie odpoczynku, ale czasem należy pracować pomimo zmęczenia. Naturalne jest unikanie niebezpieczeństwa, ale należy opierać się instynktowi ucieczki, kiedy w niebezpieczeństwie jest ktoś, za kogo jesteśmy odpowiedzialni.

Naturalne pragnienia potrafią zostać tak zniekształcone i błędnie ukierunkowane, że przyjmują nienaturalne i nieludzkie formy. Dlatego niektórzy ludzie dopuszczają się niezwykle perwersyjnych lub okrutnych czynów. Naturalne pragnienia zostają zniekształcane lub błędnie ukierunkowane poprzez błędne nauczanie, rozwój złych schematów myślowych, przebywanie w grzesznym środowisku, lub przez czyjeś własne grzeszne zachowania.

Każdy wierzący powinien być przygotowany na pokusy wynikające z jego naturalnych pragnień. Łaska od nich nie uwalnia, ale daje człowiekowi moc kontrolowania swojego zachowania i kierowania własnych pragnień w stronę uzasadnionych celów.

Naturalne pragnienia czynią duchową dyscyplinę konieczną do duchowego zwycięstwa. Łaska nie zwalnia człowieka z konieczności posłuszeństwa instrukcjom zawartym w Piśmie Świętym, uczestnictwa w nabożeństwach, utrzymywania w poddaniu własnego ciała, modlitwy czy studiowania Biblii. Wierzący, który poważnie traktuje trwanie w duchowym zwycięstwie, może również skorzystać z ustanawiania restrykcji w swoim życiu, aby chronić się przed własnymi słabościami.

Pokusa będzie wydawać się atrakcyjna, ale jeśli serce jest utwierdzone w pragnieniu woli Bożej, człowiek będzie w stanie odrzucić ją z serca (I Jana 5:3). Nie będzie myślał, że rezygnuje z czegoś, co by go naprawdę uszczęśliwiło. Przez wiarę wie, że Bóg nie zabrania niczego co jest nieszkodliwe, nawet jeżeli człowiek sam nie dostrzega szkodliwości czegoś co jest zabronione (V Mojżeszowa 6:24). Przez wiarę wie, że nic co jest niezgodne z wolą Bożą nie przyniesie mu spełnienia, bo ono pochodzi jedynie od Boga (Psalm 16:2, Psalm 84:12).

Dieta i ćwiczenia

► Co Biblia mówi na temat jedzenia?

Biblia bezpośrednio nie zabrania żadnego jedzenia. Restrykcje przedstawione w Starym Testamencie nie były wymagane od wierzących w nowym testamencie (I Tymoteusza 4:4, Marka 7:19). Pojawiło się zagadnienie jedzenia mięsa ofiarowanego bożkom, ale tutaj problem nie odnosił się do samego jedzenia, tylko do jego spożywania podczas pogańskich obrzędów (I Koryntian 8).

Dobra dieta jest podstawą dla zdrowia oraz sił fizycznych. Ponieważ naszym powołaniem na ziemi jest służba Bogu, powinniśmy zabiegać w niej również o dobrą kondycję fizyczną. Unikajmy, więc skracania naszego życia lub wyniszczania naszych ciał poprzez złe odżywianie. Wielu ludzi nie stać na zróżnicowane jedzenie. Jednak niezależnie od okoliczności, powinniśmy starać się podejmować optymalne decyzje żywieniowe. Dorośli powinni uczyć swoje dzieci zasad zdrowego żywienia oraz być dla nich praktycznym przykładem.

Ludzie, których stać na wartościowe jedzenie, czasami jedzą go zbyt dużo ze względu na smak, który lubią, zamiast kierować się zasadami zdrowego odżywiania. Pokusą dla wielu jest rozrzutne wydawanie pieniędzy na fast foody. Niektórym szkoda jest wydać pieniądze na kolejną książkę do osobistego rozwoju w służbie, ale jednocześnie wydają regularnie pieniądze na colę i słodycze.

Ćwiczenia fizyczne są niezbędne w utrzymywaniu dobrej kondycji fizycznej. Nie powinniśmy z powodu braku ruchu cierpieć na brak siły i nadwagę, która będzie przeszkadzać nam w produktywniej służbie naszemu Panu. Jeżeli ktoś pracuje fizycznie, poza pracą może nie potrzebować dużo ruchu; w innych wypadku należy poprzez dyscyplinę utrzymywać swoje ciało w dobrej kondycji fizycznej.

Wierzący powinien uwzględniać dietę i ćwiczenia, ponieważ jego ciało należy do Boga. Biblia jednak nie zawiera konkretnych wskazówek dotyczących diety i ćwiczeń. Każdy musi znaleźć własne sposoby na zastosowanie tej zasady w poświęceniu się Bogu. Dlatego nie należy nikogo osądzać lub krytykować. Takie szczegóły nie powinny stać się zasadami życia duchowego, chyba że konkretna grupa ludzi wspólnie zobowiąże się do rozwijania konkretnej dyscypliny.

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: Rzymian 14:4

Wszyscy powinniśmy wdrażać biblijne zasady na konkretne sposoby. Jednak w wielu przypadkach Biblia nie daje szczegółowych instrukcji jak to zrobić. Dlatego nie powinniśmy osądzać innych, którzy podchodzą do praktycznej strony tych zagadnień inaczej niż my.

Cudowne uzdrowienie ciała

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: Rzymian 8:18-23

Gdy pierwsi ludzie zgrzeszyli, całe stworzenie zostało skażone grzechem i pojawiły się choroby. Boży plan zbawienia ostatecznie przywróci stworzenie do pierwotnego stanu i zakończy wszelkie cierpienie. Jednak przeczytane wersety mówią nam, że odnowienie stworzenia nie nastąpi natychmiast. Chociaż jesteśmy zbawieni, nasze ciała będą nadal cierpiały, starzały się oraz chorowały, aż Boży plan zbawienia się spełni.

Bóg już teraz czyni cuda na świecie. Wiele cudownych uzdrowień jest zapisanych w Biblii. Bóg obiecuje uzdrowienia w odpowiedzi na modlitwy zanoszone w wierze przez zbory (Jakuba 5:14-15). Nie jest konieczne, aby chora osoba posiadała wiarę w swoje

uzdrowienie; kościół może posiadać wiarę za nią. Dlatego, osoba chora nie powinna być oskarżana o brak wiary.²¹

Nie powinniśmy oczekiwać, że osoba wierząca nigdy nie będzie cierpieć chorób. Bóg zezwolił na tymczasowe cierpienie u Joba, chociaż ten był Bogu wierny (Joba 2:8).

Apostoł Paweł powiedział, że w jego ciało został wbity cierń, aby się zbyt nie wywyższał i pozostawał w zależności od Boga. Modlił się trzykrotnie o uwolnienie, ale ostatecznie zrozumiał, że Bóg chciał wzmocnić jego wytrzymałość, zamiast dać jednorazowe uzdrowienie (II Koryntian 12:7-9). Wydaje się, że "cierń w jego ciele" był fizyczną dolegliwością, ale nie wiemy tego na pewno.

Paweł cierpiał z powodu fizycznej dolegliwości podczas ewangelizacji wśród Galacjan (Galacjan 4:13-15). Najwyraźniej miał problem z oczami, ponieważ powiedział, że Galacjanie tak go kochali, że byli gotowi wyłupić swoje oczy i mu je oddać. Nie wiemy, czy później Paweł został uleczony z tej dolegliwości, ale najwyraźniej nie został uzdrowiony od razu. Jasne jest, że Paweł nie nauczał, iż każdy wierzący powinien być zawsze wolny od chorób, a Galacjanie wcale nie uważali, że choroba Pawła zaprzeczała jego nauczaniu.

► Fragment do przeczytania na głos przez uczestnika zajęć: Filipian 2:25-30

Epafrodyt był chory i bliski śmierci. Rozchorował się z przepracowania w posłudze apostołowi. Paweł powiedział, że zasługuje na wyróżnienie, ponieważ ryzykował własnym życiem w poświęceniu dla Chrystusa.

Przykłady Joba, Pawła i Epafrodyta pokazują, iż nie powinniśmy oskarżać innych o brak wiary, kiedy doświadczają chorób. Nie powinniśmy zakładać, że są karani za grzech. Tylko Bóg wie, czy istnieją duchowe powody cierpienia drugiej osoby. Na przestrzeni wieków, niektórzy z najbardziej znanych chrześcijan, ludzie wielkiej wiary, cierpieli z powodu długotrwałych trudności fizycznych.

Biblia nie zabrania konsultowania się z lekarzami lub zażywania lekarstw. Pomimo tego, iż modlimy się o zdrowie i uzdrowienie, używanie dostępnych leków nie jest niewłaściwe.

Jest niewłaściwe poszukiwanie uzdrowienia u ludzi, którzy twierdzą, że mają magiczną moc lub służą duchom, które nie są od Boga. My nie służymy Szatanowi i nie powinniśmy zabiegać o korzyści od niego. Nasza lojalność należy się Bogu i Jego błogosławieństwo powinno nam wystarczać. Jeżeli z Jego wyboru nie będziemy uzdrowieni, powinniśmy modlić się o łaskę oraz siłę, aby wytrwać w wierności.

²¹ Jezus uzdrowił sparaliżowanego człowieka ze względu na wiarę jego przyjaciół (Marka 2:5).

Szkodliwe substancje

Niektórzy ludzie zażywają substancje, które są źródłem przyjemności dla ich ciała, ale mają negatywne skutki.

Chociaż środki odurzające są czasem stosowane w medycynie, nigdy nie powinny być używane dla przyjemności. Mogą szkodzić ciału, umysłowi i powodować uzależnienia. Dostęp do środków odurzających bez recepty oraz nadzoru lekarza jest w wielu miejscach zakazany.

Alkohol, poza bardzo niewielkimi ilościami, wpływa na zdolność postrzegania i sprawia, że człowiek zachowuje się w inny sposób pod jego wpływem. Alkohol jest środkiem uzależniającym. W dużych ilościach wyniszcza zdrowie. W miejscach niemoralnych rozrywek jest używany w przesadnych ilościach. Biblia wprost nie zabrania spożywania alkoholu, ale wiele kościołów postanowiło go zabronić, ponieważ wpływa na zachowanie, zdolność oceny sytuacji, powoduje uzależnienie i często towarzyszy niemoralnemu zachowaniu. Wielu wierzących obawia się, że nawet ostrożne używanie alkoholu, może negatywnie wpłynąć na obserwatorów ich zachowania, zwłaszcza młode osoby.

► Fragmenty do przeczytania na głos przez uczestników zajęć: Przypowieści Salomona 20:1 oraz Przypowieści Salomona 31:4-5.

Regularnie palony lub żuty tytoń uzależnia oraz skraca życie nawet o kilka lat oraz zwiększa ryzyko zachorowania na raka.

Biblia nie zabrania zażywania narkotyków, picia alkoholu czy używania tytoniu. Jednak większość ludzi, którzy dostrzegają ryzyko z nimi związane, uważają, że naśladowcy Chrystusa nie powinni ich używać. W czasach, kiedy efekty tych środków nie były jeszcze szeroko przestudiowane, ludzie postępowali inaczej.

Największym niebezpieczeństwem związanym z tymi substancjami jest uzależnienie. A uzależnienia z kolei przejmują kontrolę nad życiem człowieka, pochłaniając jego zasoby, wpływają na jego zdolność rozumowania, przez co będzie ich irracjonalnie bronił. Osoba uzależniona często dokonuje wyrzeczeń, które szkodzą jego rodzinie i pracy. Uzależnienie wymaga lojalności, która jest podobna do religii i sprzeczna z lojalnością wobec Boga.

Werset z listu do Efezjan 5:18 mówi nam, że osoby wierzące nie powinny się upijać, ale raczej być napełnione Duchem Świętym.

Czystość i wygląd zewnętrzny

Osoba wierząca powinna mieć nawyk utrzymywania higieny osobistej, porównywalnej do osób z otaczającej ją kultury lub silniejszy. Inni nie powinni jej zauważać ze względu na nieprzyjemny zapach, zaniedbane włosy lub zużyte ciuchy. Osoba uboga może mieć trudności z utrzymaniem takiego wyglądu, ale nadal powinna się starać wyglądać schludnie.

Jeżeli Twoi przyjaciele albo znajomi krytykują Twój wygląd lub nawyki higieniczne, powinieneś ich wysłuchać i zastanowić się nad ich słowami. Rodzice powinni wpajać dzieciom dobre nawyki w tej sferze.

Wierzący nie powinni podążać za zwyczajami tego świata używając odzienia lub ozdób, aby okazywać swoją wyższość nad innymi. Jednak nieschludne ubranie może sugerować, że osoba nie ma szacunku wobec ludzi, z którymi się spotyka lub pracuje. Na przykład, jeżeli nie jesteś schludnie ubrany idąc na spotkanie, Twój ubiór będzie komunikował, że to spotkanie nie jest dla Ciebie ważne, lub że masz niskie mniemanie o osobach z którymi się spotykasz. Chrześcijanie powinni demonstrować, jak oddaje się cześć Bogu oraz okazuje szacunek innym przez swój wygląd.

Ludzie, którzy nie mają duchowych i wiecznych priorytetów, często podkreślają swoje ciało, a ich ubiór ma na celu zwracanie na siebie uwagi. Mężczyzna może chcieć eksponować swoje muskuły. Kobieta może chcieć atrakcyjnie się zaprezentować przez mężczyznami. Jednak wierzący nie powinni używać ubrań, aby przyciągać niepożądaną uwagę.

Dyskusja w grupie

Zachęć uczestników zajęć, aby przeanalizowali jak ich oddanie wobec Boga powinno wpływać na zmiany w ich stylu życia.

► Jak pokazujesz swoimi nawykami oddanie Twojego ciała Bogu?

Nie wdawaj się w przedłużone dyskusje szukające ustanowienia zasad odpowiedniej diety lub podobnych ograniczeń jako wymagań wobec wierzących.

► W jaki sposób wytłumaczyłbyś, dlaczego nie używasz pewnych substancji?

Modlitwa

Ojcze w Niebie,

Dziękuję Ci za to jak wspaniale zaplanowałeś to, abyśmy najpierw mieszkali na ziemi, a później w niebie.

Pomóż mi żyć w całkowitym oddaniu Tobie, wiedząc, że to Ty mnie stworzyłeś i odkupiłeś.

Pomóż mi żyć w wolności od negatywnych wpływów na moją służbę Tobie lub uwielbienie Ciebie.

Dzięki Ci za przywilej bycia świątynią dla Ducha Świętego. Chcę żyć w sposób, który oddaje Ci cześć.

Amen

Lekcja nr 13 - Praca Domowa

(1) Napisz swoje odpowiedzi na każde z poniższych pytań we wpisie w osobistym dzienniku. Nie oddawaj tego zadania liderowi.

- Czy oddałeś się w pełni Bogu? Co to znaczy dla Ciebie?
- Jakie naturalne pragnienia najczęściej prowadzą do pokus w Twoim życiu?
- Zapamiętanie których dwóch lub trzech fragmentów z Pisma pomogłoby Ci w przezwyciężaniu tych pokus?
- Jakie dobre dla Ciebie zmiany pokazywał Ci Bóg podczas studiowania obecnej lekcji?

(2) Przestudiuj fragment z I Koryntian 15. Najpierw podziel go na części tematyczne. Opisz w oddzielnych akapitach znaczenie każdej z części. Jakie praktyczne wskazówki powinny wynikać z tego rozdziału?

Rekomendowane Źródła

Aby zgłębić wiedzę w tematach przestudiowanych w tym kursie, odnieś się do wymienionych poniżej źródeł.

Lekcja nr 1 – Integralność Chrześcijańska

Josh McDowell, Bob Hostetler. *Right from Wrong*, Nashville: W Publishing Group, 1994.

Ron, Sider. *The Scandal of the Evangelical Conscience*. Grand Rapids: Baker Books, 2005.

Lekcja nr 2 – Praktyczne Posłuszeństwo Bogu

Tim Keep, Becky Keep. *It's All about Obedience*. Shoals: Whispering Pines Publishing, 2016.

Spiritual Formation (kurs organizacji Shepherds Global Classroom). Dostępny online lub w formie książkowej: <https://www.shepherdsglobal.org/courses>

Lekcja nr 3 - Praca

Robertson McQuilkin. *An Introduction to Biblical Ethics*. Wheaton: Tyndale House Publishers, Inc., 1995.

Lekcja nr 4 – Relacje Międzyludzkie

Gary Chapman, *Pięć Języków Miłości*, tłum. Dariusz Bakalarz. Warszawa: Logos, 20017.

Dale, Carnegie. *Jak Zdobyć Przyjaciół i Zjednać Sobie Ludzi*, tłum. Paweł Cichawa. Warszawa: Emka, 2022.

Lekcja nr 5 – Boże Przewodnictwo

Wesley, Duetel. *Let God Guide You Daily*. Greenwood, IN: One Mission, 1988.

Lekcja nr 6-7 - Małżeństwo

John, Drescher. *For Better, For Worse*. Morgantown, PA: Masthof Press, 2012.

Emerson, Eggerichs. *Miłość i Szacunek*. tłum. Ryszard Zajączkowski. Kraków: Espirit, 2008.

Gary, Thomas. *Sacred Marriage*. Grand Rapids: Zondervan, 2000.

Lekcja nr 8 – Ekologia Chrześcijańska

Francis, Schaeffer, Udo W. Middelman, Lynn White Jr., Richard Means. *Pollution and the Death of Man*. Wheaton: Tyndale House, 1970.

Lekcja nr 9 - Pieniądze

Dave, Ramsey. *The Financial Peace Planner*. New York: Penguin Books 1998.

John, Wesley. "The Use of Money," (kazanie) dostępne pod linkiem:

<https://holyjoys.org/john-wesley-on-the-use-of-money/> (sprawdzono: 24 lutego, 2025).

Lekcja nr 10 - Uczciwość

Stephen M. R. Covey. *Szybkość Zaufania: Jak dzięki Zaufaniu Przyspieszyć Sukces w Biznesie*. tłum. Jerzy Moderski. Poznań: Rebis, 2016.

Lekcja nr 11 – Wartość Ludzka

C. S. Lewis. *Koniec człowieczeństwa*. tłum. Magda Sobolewska. Kraków: Espirit, 2013.

Charles Colson, Nancy Pearcey. *How Shall We Now Live?* Wheaton: Tyndale House, 1999.

Lekcja nr 12 – Władza Zwierzchnia

Francis, Schaeffer. *A Christian Manifesto*. Wheaton: Crossway Books, 1981.

Lekcja nr 13 – Ciało Chrześcijanina

Richard, Foster. *Celebration of Discipline*. New York: HarperCollins Publishers, 1978.

Rejestr Zadań

Imię uczestnika _____

W poniższej tabelce należy wpisać datę ukończenia każdego zadania domowego. Testy z wynikiem minimum 70% uznawane są za zaliczone. Wszystkie zadania domowe muszą zostać pomyślnie ukończone, aby uczestnik otrzymał certyfikat od Shepherds Global Classroom.

Lekcja	Zadanie nr 1	Zadanie nr 2	Zadanie nr 3
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9			
10			
11			
12			
13			

Podanie o certyfikat ukończenia kursu od Shepherds Global Classroom może zostać złożone pod linkiem: www.shepherdsglobal.org. Certyfikaty będą przesłane formą elektroniczną od prezydenta SGC do instruktora zajęć składającego podanie w imieniu uczestników jego zajęć.